

திருக்குறள் கதைகள்
பொருட்பால்
681 – 730

தமிழறிஞர்
கே.வி.குணசேகரம்

நூல் விபரம்

நூலின் பெயர்	:- திருக்குறள் கதைகள் (681 – 730)
நூலாசிரியர்	:- தமிழறிஞர் கே.வி.குணசேகரம்
பதிப்பாண்டு	:- 2010
மொத்தப் பக்கங்கள்	:-
விநியோகம்	:- லங்கா புத்தகசாலை கு.டு 1.14, டயஸ் பிளேஸ் குணசிங்கபுர, கொழும்பு – 12
தொ.பேசி	:- 011-2341942
விலை	:-

என்னுரை

திருக்குறள் கதைகள் பொருட்பால் 681 - 730 வரையான 50 குறள்களுக்கான கதைகள் இந்நூலில் உள்ளன. இது வரை 930 குறள்களுக்கான கதைகள் வெளிவந்துவிட்டன. 1330 குறள்களுக்கும் இதுவரை யாரும் தொடர்கதை எழுதவில்லை. ஒரு நாவலாக இதை நான் எழுதிய போதும் தனித்தனியாகவும் வாசிக்கலாம். ஒவ்வொரு குறளுக்கும் பொருள், விளக்கம், கதை எழுதியுள்ளேன். இப்படியும் இதுவரை யாரும் எழுதவில்லை. குறளுக்கு உரையே எழுதியுள்ளனர். நான் குறளுக்குக் கதை எழுதியதால் குறளை யாபேரும் விளங்கிக் கொண்டனர்.

எழுத வாசிக்கத் தெரிந்த ஒருவர் குறளின் அர்த்தத்தையும் கருத்தையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்தே கதைகளாக எழுதினேன். எனது எண்ணம் பெருவெற்றி பெற்றது. தரம் ஐந்தில் கற்கும் பத்து வயது மாணவி எனது குறள் கதைகளை வாசித்துவிட்டு வகுப்பில் தன்னுடன் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு அக்கதையை விளக்கமாகக் கூறியதை நான் நேரில் கண்டேன். இது எனக்குக் கிடைத்த வெற்றி மட்டுமல்ல குறளுக்குக் கிடைத்த வெற்றியுமாகும். குறளை மனனம் செய்வதாலோ, அதன் கருத்தைக் கூறுவதாலோ பயனில்லை. அதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். அந்தப் புரிந்துணர்வை எனது குறள் கதைகள் நிறைவேற்றியுள்ளன.

இந்த வகையில் இந்து தத்துவ நூல்கள் பலவற்றைக் கதைகளாக்கி வருகிறேன். அவற்றைச் சிறியவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை விருப்புடன் வாசித்து வருகிறார்கள். இந்த வகையில் திருவருட்பயனையும், சிவஞானபோதத்தையும் தற்பொழுது கதைகளாக எழுதியுள்ளோன். இக்கதைகள் இந்து தத்துவத்தை மக்களுக்குப் புரிய வைக்கும் என்று நினைக்கிறேன். நான் படிக்கும் போது என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியாதவற்றை இந்து தத்துவ நூல்களைத் திரும்பத்திரும்பப் படித்துப் புரிந்து கொண்டேன். அவற்றை இந்துக்கள் எல்லோரும் புரிந்து அதன்படி நடக்க வேண்டுமென்பதே எனது விருப்பம். இக்கதைகளிலுள்ள பெயர்களும் சம்பவங்களும் கற்பனையேயாகும். யாரையும் குறிப்பிடுவனவல்ல.

நான் எழுதும் நூல்களில் உள்ள எழுத்துப் பிழைகளை நீக்கிச் சீர்செய்து தரும் ஓய்வுபெற்ற அதிபர்களான திரு வா. ஜெயரட்ணம், திரு. தி.கிருஷ்ணகுமார் அவர்களுக்கும், எழுத்துப் பிழைகளை நீக்கித் தருவதோடு, தகுந்த ஆலோசனைகளை வழங்கி என்னை உற்சாகப்படுத்தும் ஆசிரியை செல்வி ப.இறைமகளுக்கும், எனது கதைகளை அழகாக கணனி மயப்படுத்தித்தரும் செல்வி. க.தேனமீர்தம் அவர்களுக்கும், இந்நூலை வெளியிடும் கொழும்பு 12இல் அமைந்துள்ள லங்கா பதிப்பகத்தினருக்கும் நன்றி கூறிக்கொள்கிறேன்.

அன்புடன்

கே. வி. குணசேகரம்

ஓய்வு பெற்ற கோட்டக்கல்விப் பணிப்பாளர்,
கோப்பாய், நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.

கோப்பாய் மத்தி, கோப்பாய்.

அணிந்துரை

“தொட்டதனைத்தூறும் மணற்கேணி
மாந்தர்க்கு கற்றனைத்தூறும் அறிவு” என்ற
வள்ளுவர் குறளுக்கு இலக்கணமாய் வாழ்ந்துகாட்டி,
மணிவிழாக் கண்ட நல்லூர் கோட்ட
கல்விப்பணிப்பாளர் திரு. கே. வி.குணசேகரம்
அவர்கள், கல்வித்துறையில் ஆற்றிய அரும்பணிகள்
மகத்தானவை. கற்றோம், பட்டம் பெற்றோம்,
தொழிலொன்று பெற்றோமென்பதோடு அமையாது
தாம் பெற்ற கல்வியைத் தனது அறிவுத் தேடலின்
மூலம் அற்புதமான இலக்கியங்களைப் படைத்துத்
தனது அடையாளத்தைக் கல்விச் சமூகத்தில்
தனித்துவப்படுத்தியுள்ளார். சிறுவர் முதல் பெரியோர்
வரை எந்தத் தரப்பினர்க்கும் ஏற்ற வகையில்
ஆக்கங்களைத் தந்த இவர், தர்மத்தின் வழி
வழுவாது நிற்கும் சமூகமொன்றை உருவாக்கும்
நன்னோக்கில் ஒளவையின் ஆத்திசூடியை,
வள்ளுவனின் குறளை, கண்ணனின் கீதையை

இலகுநடையில் கதைகளாக்கி எவர்க்கும் விளங்க வைத்த பாங்கு போற்றற்குரியது. நல்லாசானாய் சேவையை ஆரம்பித்து நன்மாணாக்கரை உருவாக்கிய கே. வி. குணசேகரம் அவர்கள் பின்நாளில் நல்லூர்க் கோட்டக் கல்விப் பணிப்பாளராகச் சேவையாற்றும் போது கல்வித்துறையில் சமூகத்தின் நலன் சார்ந்த சாதனைகள் பல புரிந்து நாளைய சந்ததிக்கு நல்லதொரு வழிகாட்டியாய்த் திகழ்கிறார். அதுபோல தனது சமூகப்பணிகளை மேலும் தொடர மனமுவந்து வாழ்த்துகின்றேன்.

க. கணேஷ்
அரசாங்க அதிபர்,
மாவட்டச்செயலகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

தகுதிகள்

நடுக்கடலுள் புதைந்து கொண்டிருக்கும் சூரியனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் கஜேந்திரன். அவனுக்கருகில் இருந்த வித்தியா; “இன்று வந்த நேரம் முதல் கதையாது கடலையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு அம்மாவை ஏமாற்றிவிட்டு வந்திருக்கிறேன். நீங்கள்....” கஜேந்திரனது கன்னத்தில் செல்லமாகத் தட்டினாள் வித்தியா.

கஜேந்திரன் சிரித்தான்; “இப்போ நீர் முன்னேறி விட்டீர். நான் தற்செயலாகத் தொட்டால் கூடச் சினக்கும் நீர் இப்போது உரிமையோடு என்னுடலைத் தொடத் தொடங்கி விட்டீர்”

வித்தியா சிரித்தாள். அவளது முகம் கடற்கரை வானத்தைப் போலச் சிவந்தது; “இப்போது நீங்கள் எனக்குரியவராகி விட்டீர்கள். நானும் அங்கஜனின் நினைவுகளிலிருந்து முற்றாக விடுபட்டு விட்டேன். இன்று உங்களின் போக்கு மாறுபட்டுள்ளது. அப்படி என்ன யோசனை? அடுத்த கட்ட வேலை ஏதாவது தொடங்கப் போகிறீர்களா? இல்லாவிட்டால் கதை எழுதப் போகிறீர்களா....? யோசனையைப் பார்த்தால் அப்படித்தான் தெரிகிறது. “உன்னை ஒரு நிமிடம் காணாவிட்டாலும் தவித்துப்

போவேன்” என்று கூறும் நீங்கள் இன்று நான் மிக மிக அருகில் வந்தபோதும் அசட்டையாக இருக்கிறீர்கள். நான் போக வேண்டும்” சினுங்கினாள் வித்தியா.

கஜேந்திரன் அவளைப் பார்த்தான். அவளது உடல் மெல்ல அசைந்து கொண்டிருந்தது. இப்பொழுது அவள் சற்று உரிமையுடன் பழகி வருகிறாள். “அன்பே, நீர் கூறியது போலக் கதை ஒன்று எனது மனதில் தோன்றியுள்ளது. மங்களபுரி அரசன் ஏமநாதன், நாகபுரி அரசியான காயத்திரியை இந்திர விழாவில் கண்டு காதலுற்று விட்டான். அதைப் பற்றிக் கற்பனை செய்து பார்த்தேன். நக்கீரனை நாகபுரிக்கு தூதுவனாக அனுப்பவுள்ளேன். காயத்திரி மீது அளவில்லாத காதல் கொண்ட ஏமநாதன் ஒரு கவிதை ஒன்றை எழுதி ஒற்றன் மூலம் கொடுத்தனுப்பியுள்ளான். அந்தக் கவிதையைச் சொல்கிறேன் கேளும். இந்திரவிழாவில் இனியவளை நான் கண்ட கோலம் இது.

“மங்களகரமான மஞ்சள்
சிவப்பொடு பச்சை சேர்ந்து
கோலங்கள் கொண்ட பட்டு
சிற்றிடை தனைச் சுற்றிச் செல்ல
சந்தண நிறத்தினாளின்
சடையிலே மலர்கள் மலர
சந்திரவதனம் தன்னில்
கரிய விரு கயல்களாட
செந்நிறோஜா இதழ்கள்
தேனினைச் சிந்தித்துடிக்க
சுந்தர நிலவாய் புகுந்தென்

சிந்தையைக் கலக்குகிறாய்”

கஜேந்திரன் பாடிக் கொண்டிருக்கும் போது வித்தியா கோபத்துடன் குறுக்கிட்டாள். “இளங்கலைஞர் மன்றத்தில் நடைபெற்ற காரை சுந்தரம்பிள்ளையின் மகளின் திருமணத்தன்று நான் கட்டி வந்த காஞ்சிபுரச் சேலையை அன்று நீங்கள் பார்த்த பார்வை பிழை”

“அன்பே! என் ஆருயிரே! நான் எழுதுவது, கவிதை படிப்பது யாவும் உம்மைப் பற்றித் தானே. கலைஞன் ஒருவன் தனது அனுபவத்தைத் தானே எழுத்தில் வடிப்பான். இதைப்புரிந்து கொள்ளாதவள் கலைஞனின் காதலியாக மாட்டாள், எனது கதைகள் யாவும் உம்முடைய நடத்தைக்கோலங்கள் தானே.”

“எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது. உங்களது கதைகளை வாசித்துவிட்டு நகுலனும், அச்சகாவும், காயத்திரியும், வளர்மதியும் மாணவர்கள் மத்தியில் என்னைக் கேலி செய்கிறார்கள்.” கோபித்தாள் வித்தியா .

“எனது உலகமே நீதான். இப்பொழுது ஏமநாதனாக நான் மாறி காயத்திரியாக உம்மை நினைத்து எழுதப் போகிறேன். நாகபுரிக்கு நக்கீரன் என்ற தூதுவனை அனுப்பப் போகிறேன். தூதுவன் அன்புள்ளம் கொண்டவனாகவும், நல்ல குடியில் பிறந்தவனாகவும், அரசரும் விரும்பும் நல்ல பண்புகளை உடையவனாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.....” கஜேந்திரன் கூறிக்கொண்டிருக்கும் போது வித்தியா குறுக்கிட்டாள்

சொன்னாள்; “மொத்தத்தில் எனது காதலரான உங்களைப் போன்ற ஒருவனைத் தேடுகிறீர்கள். நீங்களே நாகபுரிக்குத் தூதுவனாகச் செல்லலாம்.”

கஜேந்திரன் வித்தியாவைப் பார்த்தான். அவளது முகம் நவரச பாவனை காட்டியது. கண்கள் பூவாக மலர்ந்து மெல்ல அசைந்தன. உதடுகள் இரண்டும் நளிமமாகப் பிரிந்தன.

“அன்பே! உம்மைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் போலுள்ளது. பொழுது சாய்ந்து எம்மைப் பிரிக்கப்போகின்றது என்பதை நினைக்க எனக்குக் கவலையாக உள்ளது.” கஜேந்திரன் உணர்ச்சி வசப்பட்டான்.

“நீங்கள் நாகபுரிக்குச் சென்று வாருங்கள். நான் வீட்டிற்குச் செல்கிறேன். பின்பு வந்து அங்கு நடந்தவற்றைக் கூறுங்கள். ஏமநாதன் பாவம். அன்பும், நற்குடிப் பிறப்பும், அரசர்கள் விரும்பும் பண்பும் நிறையப் பெற்ற நீங்கள் ஏமநாதனின் தூதுவனாகச் செல்வதற்குப் பொருத்தமானவர்” வித்தியா சிரித்தாள்.

“உமது சிரிப்பு என்னைக் கொல்கிறது. அதனால் உலகை மறந்து விடுகிறேன். இந்நிலையில் எப்படி நாகபுரிக்குச் செல்வது” என்றான் கஜேந்திரன்.

“என்னைக் கண்டால் தான் புலம்புவீர்கள். என்னைக் காணாவிட்டால் என் நினைவேயிராது.

நான் போகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு எழுந்து நடந்தாள் வித்தியா .

681. அன்புடைமை ஆன்ற குடிப்பிறத்தல் வேந்து அவாம்
பண்புடைமை தூது உரைப்பான் பண்பு.

அன்புடையவனாகவும், நல்ல குடியில்
பிறந்தவனாகவும், அரசர் விரும்பும் சிறந்த
பண்புகளை உடையவனாகவும் இருப்பதே தூது
செல்பவனுக்கு உரிய தகுதிகள் ஆகும்.

பண்புகள்

“நக்கீரா, நான் காயத்திரியை இந்திர
விழாவில் கண்ட நாள் முதல் உறக்க
மின்றியிருக்கிறேன். இந்திரவிழாவில் அவளை நான்
சந்தித்த போது அவளது கயல்விழிகள் என்னுடன்
காதல் மொழி பேசின; “அன்பரே, உம்மை
யாரென்று எனக்குத் தெரியாது. இருந்த போதும்
உமது உருவஅமைப்பையும் அலங்கார
முறையையும் பார்த்து நீர் ஒரு பெருங்குடிமகன்
என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். உங்கள்
இரும்பைப் போன்ற முகமும், உறுதியான
தோள்களும் என்னைப் பரவசத்துக்குள்ளாக்கின.
பெரும்பலசாலியான உங்களின் தோளில்
ஊஞ்சலாட வேண்டுமென்ற நினைப்பு உங்களைக்
கண்ட அந்தக் கணத்திலேயே எனக்கேற்பட்டு
விட்டது. அதனால் நாகபுரி மன்னனான
விஷ்வப்பிரமனுக்கு ஒரு தூதுவனை அனுப்புங்கள்.
சாதாரணமான ஒருவனைத் தூதுவனாக
அனுப்பாதீர்கள். அன்பு, அறிவு, ஆராய்ந்து

சொல்கின்ற சொல்வன்மை உள்ள அறிஞனான ஒருவனை வெகுவிரைவில் அனுப்பி வையுங்கள். காதலைப் பற்றித் தெரியாதவனை அனுப்பாதீர்கள். காதலைப் பற்றித் தெரியாதவன் உள்ளதையும் கெடுத்து விடுவான்.” என்றன. அதனால், நீ தூது சென்று வா. எனது காதலை எடுத்துரை. நீ இல்லாவிட்டால் நான் இறந்து விடுவேன் என்று கூறு. எனது காதலை எதிர்ப்பவர்கள் யாராக இருந்தாலும் நான் அவர்களை அழித்தே தீருவேன் என்று கூறு” கஜேந்திரன் கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

கஜேந்திரனுடன் கோபங்கொண்டு சென்ற வித்தியா திரும்பிப் பார்த்துச் சிரித்தாள்; “உங்களுக்குக் காதல் பைத்தியம் பிடித்து விட்டது. எதற்கெடுத்தாலும் என்னைத் தான் உதாரணமாகக் குறிப்பிடுகிறீர்கள். அதை மாற்றுங்கள். என்னால் இப்பொழுது எங்கும் செல்ல முடிவதில்லை; “கஜேந்திரன் கதை எழுதுவதாக நினைத்துக் கொண்டு உன்னைத்தான் எழுதுகிறார். உனது அழகு, வனப்பு, அங்கங்களின் பொலிவு, யாவும் அவனது எழுத்தக்களில் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. கவிதைகள் கூட உன்னைப் பற்றித்தான் எழுதுகிறான். நீ தினமும் போடும் சட்டை, தினமும் உடுத்தும் சேலை, உன்னைக் கண்டதும் ஏற்படும் தாக்கம் யாவும் பத்திரிகைகளில் கதைகளாகவும் கவிதைகளாகவும் பிரசுரமாகின்றன. நீ கொடுத்து வைத்தவள்!. என்று எனது சினேகிதிகள் கூறிக் கேலி செய்கிறார்கள். எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது. இனிமேல் எழுத வேண்டாம்.”

“உண்மையாகத்தான் சொல்கிறீரா? எனது எழுத்துக்களை வாசிக்க உமக்கு நல்ல விருப்பம்.

நான் எழுதிய கவிதைகளை வாங்கிக் கொண்டு போன நீர் இன்னும் திருப்பித் தரவில்லை.” என்றான் கஜேந்திரன்.

வித்தியா எதுவும் பேசாமல் கஜேந்திரனைப் பார்த்தாள். அவனைப் பார்க்க அவளுக்குப் பெருமையாக இருந்தது.

“எல்லாப் பெண்களுக்கும் காதலர்கள் புகழ்வது மிகவும் பிடிக்கும். ஆனால் விட்டுக் கொடுக்காது பேசுவார்கள்.” என்றான் கஜேந்திரன்.

“நாகபுரி மன்னனின் பட்டத்து இளவரசிக்கு ஒரு சகோதரன் இருக்கிறான். அவனது மகனைதான் தனது மகளுக்குத் திருமணஞ் செய்வதாக அவன் நினைத்திருக்கிறான். அதை யாராலும் மாற்ற முடியாது. உங்களது தூதுவனுக்கு அன்பு, அறிவு ஆராய்ந்து சொல்கின்ற சொல் வன்மையாவும் நிரம்பியிருந்தாலும் அவனது மனதை அவனால் மாற்ற முடியாது. அவ்வளவு கல் மனது” என்று சிரித்தாள் வித்தியா .

“அன்பே, நீர் அப்படி நினைக்கக்கூடாது. எனது தூதுவன் நக்கீரன் பெரும் தந்திரசாலி. இரும்பையும் கரைத்துவிடுவான். இளவரசி ஏமநாதன் மீது காதல் கொண்டு அவனை அடைவதையே இலட்சியமாகக் கொண்டுள்ளாள். இந்த நிலையில் அவளது மனதை மாற்ற முடியாது. இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு நீர் கூறியதைப் போன்றதொரு நிலை இருந்தது உண்மைதான். ஆனால் இப்பொழுது அப்படியல்ல. ஏமநாத மகாராஜாவின் உருவம் அவளது மனதுள் புகுந்து உள்ளிருந்த

நினைவுகளை யெல்லாம் வெளியேற்றி விட்டு
நிரந்தரமாகக் குடியேறி விட்டதால் காயத்திரி
காதல் நோய் ஏற்பட்டு மிகவும் துன்பப்படுகிறாள்.
அவளுக்கு இப்போது தாயின் நினைப்பு எள்ளளவும்
இல்லை...” விசிலடித்தான் கஜேந்திரன்.

வித்தியா பேசமுடியாது தடுமாறினாள்;
“எப்படி....? எப்படி....? திருப்பிச் சொல்லும்
பார்ப்பம். எனது தூதுவன் நக்கீரன் நுழைய
முடியாத கோட்டைகளுக்குள்ளெல்லாம் மிகவும்
இலகுவாக நுழைந்து விடுவான். கரைக்க
முடியாதவற்றையெல்லாம் அன்பாலும், தனது
அறிவாலும், ஆராய்ந்து சொல்கின்ற சொற்களாலும்
கரைத்து விடுவான் என்பதை ஒத்துக்
கொள்கிறீரா..?” என்று கேட்டான் கஜேந்திரன்.

வித்தியா தலை குனிந்தாள்; “நீங்கள்
மாவீரன். எதையும் அறிந்து விடுவீர்கள் என்று
எனக்குத் தெரியும்....?” வித்தியா கூறிக்
கொண்டிருக்கும் போது குறுக்கிட்டான் கஜேந்திரன்;
“இப்படிக்கூறினால் சரியா? நீர் தோற்றதிற்கும்,
நான்வென்றதற்கும் பரிசு தரல் வேண்டும்...”

சிணுங்கினாள் வித்தியா .

682. அன்புஅறிவு ஆராய்ந்த சொல்வன்மை தூதுஉரைப்பார்க்கு
இன்றி யமையாத மூன்று.

அன்பு, அறிவு, ஆராய்ந்து சொல்கின்ற
சொல்வன்மை ஆகிய மூன்றும் தூது
உரைப்பவனுக்கு இருக்க வேண்டிய பண்புகளாகும்.

அதிகம் கற்றவன்

நாகபுரி அரசன் விஷ்வப் பிரமனின் முன்கைகட்டி மரியாதையாக நின்றான் நக்கீரன்

“நாகபுரி மன்னா! மங்களபுரி அரசனான ஏமநாதனின் தூதுவன் நான். எனது பெயர் நக்கீரன். மங்களபுரி அரசன் தங்களிடம் இவ்வோலையைச் சமர்ப்பித்து, தங்களின் விருப்பத்தை அறிந்து வரச் சொன்னார்.”

விஷ்வப்பிரமன் தனக்கு முன்பாக வேலேந்தி நின்ற வீரனின் பக்கம் திரும்பினான். அரசனின் குறிப்பறிந்த அந்த வீரன் சென்று நக்கீரனிடம் ஒலையைப் பெற்று வந்து மன்னனிடம் நீட்டினான்.

மன்னன் ஒலையை வாங்கி விரித்துப் பார்த்தான். அவனது கண்களும் முகமும் சிவந்து கொண்டு வந்தன. அரசனது முகமாற்றம், நக்கீரனுக்கு அச்சத்தைக் கொடுத்த போதும் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாது அமைதியாக இருந்தான்.

“நேற்று நாட்டைப் பிடித்த ஒரு வர்த்தகன், இன்று எனது மகளைத் திருமணஞ் செய்யுமளவிற்கு வந்து விட்டானா...? அவனது மனதுள் அப்படியான ஒரு நினைவு இருந்தாலும் அதை வெளிப்படையாகக் கேட்கும் துணிவு அவனுக்கு எப்படி வந்தது?” கர்ஜித்தான் விஷ்வப்பிரமன்.

“அரசரே, காதலுக்குக் கண்கள் இல்லை என்பார்கள். காதல் உலகில் உள்ள எந்தப் பொருளையும் மதிக்கமாட்டாது. அதற்குத் சாதி, மதம், பணம், பதவி, அதிகாரம் என்பனவெல்லாம் புரியாது. மன்னர் இந்திரவிழாவில் இளவரசியைக் கண்டு காதல் கொண்டு விட்டார். வணிகர்கள் நாட்டை ஆளும் மன்னர்களுக்கு ஒப்பானவர்கள். எமது மன்னர் வர்த்தகனாக இருந்தாலும் மன்னர்களை விடப் பணக்காரன். கோடி கோடியாக அவரிடம் சொத்திருக்கிறது. அதைவிட மங்களபுரி பெரியதொடு நாடு. அதன் அரசர் ஏமநாதன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இதை விட எமது அயல் நாடுகள் பலவற்றுடன் எமது அரசர் நல்லுறவு பூண்டுள்ளார். பருத்தி மலை அரசர் எந்நேரமும் எமக்கு உதவி செய்வார்”

விஷ்வப் பிரமன் பெரிதாகச் சத்தமிட்டுச் சிரித்தான்; “பருத்திமலை அரசன் சுந்தரசேனனுடன் உங்கள் அரசன் சேர்ந்து கபட நாடகமாடி நயவஞ்சகமான முறையில் மங்களபுரியைக் கைப்பற்றி, அதை நிலைநிறுத்த எமது நாட்டின் மருகனாக வரப்பார்க்கிறார். அது கடைசிவரையும் நடைபெறமாட்டாது.” கோபத்துடன் சொன்னான் விஷ்வப் பிரமன்.

“அரசே, தங்களுக்கு விருப்பமில்லாவிட்டால் அதைச் சாதாரமாகச் சொல்லலாம் தானே. அதற்காக ஏன் கோபப்படுகிறீர்கள்? நன்கு யோசித்துப் பாருங்கள், எமது அரசர் பொருளாதாரத்தில் உங்களை விட மேம்பட்டவர். அவர் எமது நாட்டு மக்கள் பசியால் வாடிய போது

அனைவருக்கும் உணவளித்த பண்பாளர். அவர் நயவஞ்சகமான முறையில் நாட்டைக் கைப்பற்றவில்லை. மக்கள், அரசனின் கொடுங்கோன்மையைத் தாங்கமுடியாது கிளர்ச்சி செய்து அரசரிமைய ஏமநாதனிடம் கையளித்தனர். அங்கு நிகழ்ந்த ஆட்சி மாற்றத்தில் ஒருவர் கூட உயிரிழக்கவில்லை. அப்படியிருக்க நயவஞ்சகமான முறையில் எமது மன்னர் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார் என்று உங்களால் எப்படிச் கூற முடியும்.? தயாள மனம்படைத்த எமது அரசர் தனது பணத்தைச் செலவு செய்து நாட்டை வளப்படுத்துகிறார். அப்படியானதொரு நல்லவரை ஆராயாமல் எப்படி நீங்கள் குறை கூற முடியும்? நாகபுரி நல்ல மக்கள் வாழும் நாடு. நீதி முறை தவறாத மன்னனைப் பெற்ற நாடு என்று உலகத்தவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் நேரில் வந்த பின்பு தான் நான் கேள்விப்பட்டவையெல்லாம் ‘பொய்’ என்று தெரிகிறது. உங்கள் மகளுக்கு ஏமநாதனைத் திருமணஞ் செய்து வைக்க விருப்பமில்லையென்று பண்புடன் சொல்லலாம் தானே.....” என்றான் நக்கீரன்.

விஷ்வப் பிரமனனின் முகத்தில் மாற்றம் தெரிந்தது. ஏமநாதன் அவனைத் தூதுவனாக அனுப்பு முன் சொன்ன வார்த்தைகள் நக்கீரனின் காதில் ஒலித்தன; “நக்கீரா, ஒரு நாட்டிற்குத் தூது சென்று தன் நாட்டை ஆளும் அரசனது சிறப்புக்களை எதிரிகளும் விரும்பும் வண்ணம் எடுத்துக் கூறுபவன் மிகக் கற்றவரை விட அதிகம் கற்றவனாக இருத்தல் வேண்டும். நாகபுரி அரசர் விஷ்வப்பிரமன் நீதி தவறாதவர். இருந்த போதும்

கடுமையான போக்கை உடையவர். அவரது இரும்பாலான மனத்தைக் கரைக்கக் கூடிய திறமையுள்ளவன் நீயென்பதால் தான் உன்னை அனுப்புகிறேன்.”

விஷ்வப்பிரமனின் உதடுகள் மகிழ்வுடன் பிரிந்து அசைந்தன; “நக்கீரா உனது வார்த்தைகள் அரசன் ஏமநாதனை விடச் சிறந்தவையாக உள்ளன. ஒரு நாட்டின் தூதுவன் பயப்படாமல் தைரியத்துடன் தனது அரசனின் வீரதீரங்களை எடுத்துச் சொல்லல் வேண்டும். அப்படியான தூதுவன் மிகக் கற்றவரை விட அதிகம் கற்றவனாக இருப்பான். உனது அரசனின் சிறப்பு என்னவென்றால் சரியானவனை என்னிடம் தூது அனுப்பியது.” சிரித்தான் விஷ்வப்பிரமன்.

683. நூலாருள் நூல்வல்லன் ஆகுதல் வேலாருள் வென்றி வினையுரைப்பான் பண்பு.

ஒரு நாட்டிற்குத் தூது சென்று அந்நாட்டரசனுக்கு தன் நாட்டை ஆளும் அரசனின் வெற்றிக்குக் காரணமான செயல்களைப் பற்றித் தூது உரைப்பவன் கற்றவரை விட வல்லவனாக இருத்தல் வேண்டும்.

தகுதிகள் மூன்று

“எமது மன்னர் இரக்க சுபாவம் மிக்கவர். நாட்டு மக்கள் பசியோடும் பிணியோடும் வருந்துவதைக் கண்டு பொறுக்க முடியாமையால்தான் பொங்கியெழுந்தவர்;

“நரகலோகமான இந்த உலகத்தில் பிறந்து துன்பப்படும் உயிர்களுக்கு இன்பமளிப்பதை ஒவ்வொருவரும் தமது கடமையாகக் கொள்ளல் வேண்டும். மக்கள் படும் துன்பத்தை என்னாற் பொறுத்துக் கொள்ளமுடியவில்லை. நந்திதேவன் மிருகபலத்தால் நாட்டை ஆளலாமென நினைக்கிறான். மனிதர்களை விலங்குகளாக எண்ணித் தொழுவத்தில் கட்டி அடக்கலாமென நினைக்கிறான். இது ஆபத்தில்தான் முடியும். என்னால் இவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை.” என்று கவலையுடன் கூறும் எமது மன்னர். மக்கள் படும் துன்பத்தைப் பொறுக்க முடியாது பலமுறை முதலமைச்சரான வெங்கடேசரைச் சந்தித்துக் கூறியுள்ளார். அவர் அரசனான நந்திதேவனைப் பலமுறை சந்திக்க விரும்பி போதும் அவன் அவரைச் சந்திக்க விரும்பவில்லை. அத்துடன் பசிக்கொடுமையால் வாடும் மக்களுக்கு எமது அரசர் மூன்று கப்பல்களில் தானியங்களை ஏற்றி வந்தார். அதை நாட்டுக்குள் கொண்டு வர நந்திதேவன் அனுமதிக்கவில்லை. அதனால் கோபங்கொண்ட எமது அரசர் மக்களைத் திரட்டிப் போர் செய்தார். இது அநீதியா.....? துன்பப்பட்டவர்களுக்கு உதவுவது அநியாயமா.....? நீதிக்குப் பெயர்பெற்ற மன்னரே! சொல்லுங்கள். நீங்கள் அநியாயம் என்று கூறினால், நான் சென்று விடுகிறேன். உமது மகளைக் கண்டு காதலுற்று, அதனால் தன் கடமைகளையும் மறந்து பைத்தியக்காரனைப் போல இருக்கும் எமது மன்னர் அழிந்தாலும் பரவாயில்லை” நக்கீரன் உணர்ச்சி வசப்பட்டான்.

விஷ்வப்பிரமன் உணர்ச்சி ததும்பப் பேசிக்
கொண்டிருக்கும் மங்களபுரியின் தூதுவனான
நக்கீரனைக் கருணையுடன் பார்த்தான்.
இயற்கையான அறிவு அவனது முகத்தில்
பூத்திருந்தது. காண்பவர்களைக் கவர்ந்திழுக்கும் ஓர்
அற்புத ஒளி அவனது முகத்தில் பிரகாசித்துக்
கொண்டிருந்தது. அவனது வார்த்தைகள் அர்த்தம்
பொதிந்தனவாக இருந்தன. ஆராய்ந்து தேர்ந்த
கல்வி மூலம், அவன் வார்த்தைகளின் பெறுமதியை
நன்கு அறிந்து சபைக்கேற்றபடி கதைத்துக்
கொண்டிருந்தது விஷ்வப்பிரமனுக்குப் பிடித்தது.

“நக்கீரா, உனது பேச்சு வன்மையையும்
அறிவையும் பார்க்கின்ற போது உனது அரசர்
எப்படி இருப்பார் என்பதை என்னால் இலகுவாக
உணர முடிகிறது. ஒரு தூதுவன் இயற்கையான
அறிவு மிகுந்தவனாகவும் காண்பவரைக் கவரும்
தன்மை உள்ளவனாகவும், ஆராய்ந்து தேர்ந்த
கல்வியறிவு உடையவனாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.
இம்மூன்று தன்மைகளும் உன்னிடம் இருக்கின்றன.
உனது அரசன் எனது மகளை இந்திர விழாவில்
கண்டு காதலுற்றதாகக் கூறினாய். ஆனால் எனது
மகள் காதல் கொள்ளவில்லையே.....?”

“அரசே, அதை எப்படி நீங்கள் கூறலாம்?
இளவரசியல்லவா அதைக் கூறுதல் வேண்டும்.
இளவரசி காதல் கொள்ளாவிட்டாலும், இளவரசிக்கு
நல்லதொரு மாப்பிள்ளையைத் தெரிவு செய்யும்
உரிமை தங்களுக்குண்டு. ஏமநாத மன்னர் வீரம்
பொருந்தியவர்; தயாள குணம் மிக்கவர். நான்
தங்களிடம் பெண்கேட்டு வந்துள்ளேன். எனது

மன்னரின் சிறப்புக்களை அறிந்த தாங்கள் அவருக்குப் பெண் கொடுக்கத் தயங்குவது ஏன்....?

விஷ்வப்பிரமன் பலமாகச் சிரித்தான்; “நீ நிபுணன். கைதேர்ந்த தூதுவன். உனது மன்னன் உன்னை விடப் பலமடங்கு சிறந்தவனாக இருப்பான்...” என்று விஷ்வப்பிரமன் கூறிக்கொண்டிருக்கையில் அந்நாட்டின் முதலமைச்சர் சொன்னார்; “அரசே, அந்தபுரத்துப் பெண்களின் செய்திப்படி இளவரசி காயத்திரி ஏழநாதன் மீது காதல் கொண்டு உண்ணாமல் உறங்காமல் இருக்கிறாள். இதை எப்படி நாம் தங்களுக்குத் தெரிவிப்பது என்று தடுமாறிக் கொண்டிருந்தோம். நல்லவேளை நக்கீரன் வந்து எமது பிரச்சினையைத் தீர்த்தான்”.

“என்ன..? காயத்திரி ஏழநாதனை விரும்புகிறாளா....?”

“அரசே, காதல் என்பது சொல்லிவிட்டு வருவதல்ல. அது தெய்வீகமானது. முற்பிறப்புக்களோடு தொடர்புடையது. காரணங்களும் காரியங்களும் கைகூடும் போது உண்டாகிவிடும். ஏழநாதன் சிறந்தவீரன்; பெரும் வர்த்தகன்; கோடீஸ்வரன். சகல வழிகளிலும் இளவரசிக்குப் பொருத்தமானவன். எனவே தாங்கள் இதைப் பற்றி யோசிக்கத் தேவையில்லை” என்றார் முதலமைச்சர்.

நக்கீரனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது; “நக்கீரா, உன்மீது எனக்கு அளவில்லாத நம்பிக்கை உண்டு. காயத்திரியின் அழகு என்னைக்

கவர்ந்ததால் என்னால் நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை. நீ நாகபுரிக்குச் சென்று திரும்பி வந்து நல்ல செய்தி சொன்னால் தான் என் உயிர் தளைக்கும்” என்று ஏமநாதன் கூறிய வார்த்தைகள் நக்கீரனின் காதில் ஒலித்தன.

**684. அறிவுஉரு ஆராய்ந்த கல்விஇம் முன்றன்
செறிவுடையான் செல்க வினைக்கு.**

இயற்கையான அறிவு, அனைவரும் விரும்பத்தக்க தோற்றம், ஆராய்ச்சியுடைய கல்வி ஆகிய முன்றும் உடையவனே தூது செல்லத் தகுந்தவனாவான்.

நன்மை சேர்ப்பவன்.

“அரசே, இளவரசி கொடுத்து வைத்தவள் என்றே சொல்லுதல் வேண்டும். எமது நாட்டின் அரசரைத் திருமணஞ் செய்யப் பல நாட்டரசர்கள் காத்திருக்கின்றனர். பருத்திமலை, பவளபுரி, மகதநாடு என்பன தமது தூதுவர்களை அனுப்பிக் கொண்டே யிருக்கின்றன. எமது அரசர் நாட்டைப் புணரமைப்பதே தனது கடன் என்று சொல்லி விட்டார். “இவ்வளவு காலமும் திருமணஞ் செய்யாமல் இருந்த நான், இனியும் திருமணஞ் செய்யாதிருந்து நாட்டிற்காக உழைக்கப் போகிறேன். நாட்டின் முன்னேற்றம் தான் எனது வாழ்வு. நாட்டில் செய்து முடிக்கப்பட வேண்டிய பணிகள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. அவற்றைச் செய்து முடிக்காது நான் திருமணஞ் செய்தால், திருமணஞ் செய்த பெண்ணுடன் இன்பமாகப் பொழுதைக்

கனிப்பேனையன்றி நாட்டின் நிலையைப் பற்றிச் சிறிதளவும் சிந்திக்கமாட்டேன். நந்திதேவனது வீழ்ச்சிக்கு முக்கியமான காரணம் அவனது பெண்ணாசைதான். எமது நாட்டு மக்களுக்குச் சிறந்த கல்வியையும், நல்ல உணவு வசதிகளையும், குடியிருப்புக்களையும் செய்து கொடுத்து அவர்களை நன்றாக வாழ வைக்க வேண்டும். பலகாலமாகக் கஷ்டப்பட்ட அவர்கள் இனிக் கஷ்டப்படக் கூடாது.” என்று சொல்லித் தனக்கு திருமணமே வேண்டாமென்று கூறிய எமது அரசர், அன்று இந்திர விழாவில் இளவரசியைக் கண்டு அவள்மேல் காதல் கொண்டு பித்தர்களைப் போல நடந்து கொள்கிறார். இத்தனைக்கும் உங்களது மகளின் பேரழகுதான் காரணம். மன்னர், தனது நண்பனான மணிமாறனுக்குத் தனது காதல் விஷயத்தைக் கூறியுள்ளார். அதற்கு மணிமாறன்; “ஏமநாதா, உனக்குப் பொருத்தமான பெண்ணையே நீ விரும்புகிறாய். காயத்திரியைப் போல அழகி இப்பூவுலகில் இல்லை. அத்துடன் அவள் நற்குணவதி. பெண்களுக்குரிய அத்தனை குணங்களும் நிரம்பப் பெற்றவள். நீ அவளை அடையக் கொடுத்து வைத்திருத்தல் வேண்டும். நாகபுரி மன்னர் விஷ்வப் பிரமன் நீதியானவர். அவரைப் போலக் குடிமக்களிடத்தில் பேரன்பு பூண்ட மன்னர்கள் எவரும் இப்பூவுலகில் இல்லை. நாகபுரி சகல வளங்களையும் பெற்ற ஒரு நாடு. வேற்று நாட்டவர் படையெடுத்தால் அந்நாட்டு மக்களே திரண்டெழுந்து எதிரிகளை அழித்தொழித்து விடுவார்கள். அது சொர்க்கபுரி. துன்பம் என்பது என்னவென்று தெரியாத மக்கள்தான் அங்கு வாழ்கின்றனர்” என்று கூறினார். அன்றிலிருந்து எமது

மன்னர் நிம்மதியில்லாமல் தவிக்கிறார்.” என்றான் நக்கீரன்.

விஷ்வப்பிரமன் ஏற்கனவே ஏமநாதனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். நாகபுரிக்கும் பருத்திமலைக்கும் நட்பான உறவுண்டு. பருத்திமலை அரசன் சுந்தரசேனன், விஷ்வப்பிரமனை ஒருமுறை சந்தித்தபோது கூறிய வார்த்தைகள் அப்போது விஷ்வப் பிரமனுக்கு ஞாபகத்தில் வந்தன; “மங்களபுரியின் மன்னன் நந்திதேவன் பெண்பித்துப் பிடித்து நாட்டு மக்களின் நலன்களைக் கவனியாது தனது சுகபோகங்களைக் கவனித்து இன்பவாழ்வு வாழ்கிறான். அங்குள்ள மக்கள் மீது இரக்கப்பட்டுத் தனது சொந்தப்பணத்தில் அந்நாட்டு மக்களுக்கு ஏமநாதன் என்ற வணிகன் உணவு கொடுக்கிறான். தற்பொழுது எமது நாட்டிலிருந்து மூன்று கப்பல்களில் தானியங்களை ஏற்றிச் சென்றுள்ளான். அப்படியான ஒரு மனிதனை நான் வாழ்நாளில் கண்டதில்லை.”

“என்ன மன்னா யோசிக்கிறீர்கள்?. எமது ஒற்றர்களின் செய்திப்படி ஏமநாதன் காயத்திரிக்கு மிகமிகப் பொருத்தமானவன்.” என்றார் முதலமைச்சர்.

“முதலமைச்சரே! ஏன் அவசரப்படுகிறீர்கள்?. மன்னர் நன்றாக ஆலோசித்து, ஒற்றர்கள் அனுப்பிச் செய்திகளைச் சேகரித்து அதன்படி முடிவை எடுக்கட்டும். கிடைத்ததற்கு அரிய பொருளானாலும் எளிதாகக் கிடைத்தால் அதன் பெறுமதி மிகவும் குறைவானதாகவே இருக்கும்” என்றான் நக்கீரன்.

முதலமைச்சருக்கு சிரிப்பு வந்தது. நக்கீரனது வார்த்தைகளிலிருந்து அவன் கைதோர்ந்த தூதுவன் என்பது அவருக்குத் தெரிந்தது; “தனது அரசனைப் பற்றிய பல்வேறு வகையான சிறந்த செய்திகளைத் தொகுத்துச் சொல்லியும், அவற்றுள் பயனற்ற செய்திகளை நீக்கியும், கேட்போர் மகிழ்வடையுமாறு சொல்லியும் தனது அரசனுக்கு நன்மை சேர்ப்பவனே நல்ல தூதுவன். நக்கீரனில் நல்ல தூதுவனுக்குரிய அத்தனை அம்சங்களும் உள்ளன” என்று நினைத்தார் முதலமைச்சர்.

அதைப்பறிந்து கொள்ள முடியாத விஷ்வப்பிரமன் சொன்னான்; “நக்கீரா, உனது மன்னனைப்பற்றி என்னைவிட முதலமைச்சர் அதிகம் தெரிந்து வைத்துள்ளார். அத்துடன் சுந்தரசேனன் எனது நண்பன். அவனை ஒரு வார்த்தை கேட்டு விட்டுச் சொல்கிறேன்.”

685. தொகச்சொல்லித் தூவாத நீக்கி நகைச் சொல்லி நன்றி பயப்பதாம் தூது.

பலவற்றைத் தொகுத்துச் சொல்லியும், அவற்றுள் பயனற்றவற்றை நீக்கியும், கேட்பவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படுமாறு சொல்லியும் தன்அரசனுக்கு நன்மை செய்பவன் தூதன்.

தூதன்

“அரசே, மகதநாட்டு இளவரசன்
வீரமார்த்தாண்டன் காயத்திரியின் ஓவியத்தைக்

கண்டு காதலுற்றுத் தனது எண்ணத்தை மகத நாட்டு அரச சபைக்குரு மூலம் வெளியிட்டதை மறந்து விட்டீர்களா...?” என்று கேட்டான் நாகபுரி குதிரைப்படைத் தளபதி அருண்பாண்டியன். அருண்பாண்டியன் வீரமார்த்தாண்டனின் நண்பன்.

“அரசே, கிளியை வளர்த்துப் பூனைக்குக் கொடுப்பதைப் போன்றது தான் காயத்திரியை வீரமார்த்தாண்டனுக்குத் திருமணஞ் செய்து வைப்பது. வீரமார்த்தாண்டன் அரசாக்குரிய ஒழுக்கமில்லாதவன். அவன் நந்திதேவனுடன் சேர்ந்து செய்த அநியாயங்கள் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. இளம்பெண்களோடு சல்லாபிப்பது தான் அவனது பொழுதுபோக்கு. மகத நாட்டுப் பெண்களைப் பெற்றோர் மடியில் நெருப்பைக் கட்டி வைத்துக் கொண்டுதான் வாழ்கிறார்கள். பெண்பித்துப் பிடித்த அவனுக்கா உங்களது அன்புமகளைக் கட்டிக் கொடுக்கப் போகிறீர்கள்?” ஆத்திரத்துடன் கேட்டான் நக்கீரன்.

அருண்பாண்டியனுக்கு நக்கீரனின் பேச்சைக் கேட்டதும் அளவுக்கதிகமான கோபம் வந்தது. எனினும் அரசசபையில் காட்டமுடியாததால் சிரமப்பட்டு அடக்கினான்; “அரசே, இவன் ஒரு பரதேசி. மங்களபுரியைக் கைப்பற்றிய ஏமநாதன் ஒரு கோளை. அவனுக்கு எமது நாட்டின் இளவரசியைக் கொடுக்கக்கூடாது.”. அருண்பாண்டியன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது நக்கீரன் ஆத்திரத்துடன் குறுக்கிட்டான்; “நான் மங்களபுரியின் தூதுவன். எமது மன்னர் என்னை நாகபுரி அரசருடன்தான் கதைக்கும்படி கூறினார். மன்னரின் ஏவலாளர்களுடன் அல்ல. நாகபுரி

மன்னருக்கு விசுவாசமானவர்கள் போல நடந்து கொண்டு மகத நாட்டு இளவரசன் வீரமார்த்தாண்டனிடம் கைக்கூலி பெறுவோர் இங்கு பலர் இருக்கிறார்கள். இளவரசியை ஓவியமாக அரண்மனை ஓவியர் வரைந்தார். அவ் ஓவியம் எப்படி வீரமார்த்தாண்டனின் பார்வையிற்பட்டது. அந்த ஓவியத்தைத் திருடி அதைக் கொண்டு சென்று வீரமார்த்தாண்டனிடங் கொடுத்துப் பணம் பெற்ற ஒருவர் தற்பொழுது இங்குள்ளான்.”

நாகபுரி மன்னன் விஷ்வப்பிரமன் திகைத்துப் போனான். தனது நாட்டில் நடைபெறும் விஷயங்கள் எப்படி ஏமநாதனின் தூதுவனுக்குத் தெரிந்தது என்று ஆச்சரியப்பட்டான்.

“மன்னா, கற்கவேண்டிய யாவற்றையும் நான் கற்றமையால் பகைவர்களின் கொடிய பார்வைக்கு நான் அஞ்சமாட்டேன். சொல்பவை யாவற்றையும் நன்கு ஆராய்ந்து உண்மையான தகவல்களையே நான் தெரிவிப்பேன். தற்பொழுது தாங்கள் எமது நாட்டின் சம்பந்தியான படியால் சகலவற்றையும் சொல்ல வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது. அதனால் தான் சொன்னேன். அருண்பாண்டியன் தப்பிச் செல்ல முன் அவனைக் கைது செய்யுங்கள்” என்றான் நக்கீரன்.

அருண்பாண்டியன், விஷ்வப்பிரமனின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவன். பல சந்தர்ப்பங்களில் நாட்டுக்காகப் பல தியாகங்களைச் செய்தவன். அப்படியானவன் தனக்கெதிராக நடந்திருக்க மாட்டானென்று விஷ்வப்பிரமன் எண்ணினான்.

“அரசே, அருண்பாண்டியன் தங்களுக்கு விசுவாசமுள்ளவன் போல நடந்து வந்துள்ளான். அது உங்களுக்குத் தெரியாது.” நக்கீரன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது விஷ்வப்பிரமன் குறுக்கிட்டான்; “நக்கீரா, நீ மங்களபுரியின் தூதுவனாக வந்திருக்கிறாய் என்பதை நினைவில் நிறுத்திக் கொள். அருண்பாண்டியன் மீது எனக்கு அளவுக்கதிகமான நம்பிக்கை உண்டு. மகத நாட்டு இளவரசனான வீரமார்த்தாண்டன் நீ சொல்வது போல தீயவன் என்பதை நானறிவேன். ஆனால் அருண்பாண்டியன் நாட்டின் மீதும் என்மீதும் விசுவாசமுள்ளவன். தூதுவனாக வந்த நீ வந்த விஷயத்தை மட்டும் பேசு” என்றான்.

“அரசே, எமது மன்னர் சொல்வார். “கற்கவேண்டிய அனைத்தையும் கற்று, பகைவரின் கொடிய பார்வைக்கு அஞ்சாமல், சொல்கின்றவற்றை கேட்பவர்களின் மனதில் ஆழமாகப் பதியும்படி சொல்லி, காலத்தை அறிந்து தக்கபடி செயற்படுபவன் தான் உண்மையான தூதுவன்”. அதன்படிதான் நான் நடந்து கொண்டேன். பலகாலமாக அருண்பாண்டியன் உங்களுக்கு விசுவாசமுள்ளவனைப் போல நடந்து கொண்டு வீரமார்த்தாண்டனுடன் தொடர்புவைத்துள்ளான். இது உண்மை. எமது அரசர் காயத்திரி மீது கொண்ட காதலால், உங்கள் நாட்டின் மீது அக்கறை கொண்டு விசாரித்தமையால் தெரிந்து கொண்டவை இவை.” என்றான் நக்கீரன். விஷ்வப்பிரமன் அதைக் கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்தான்.

686. கற்றுக்கண் அஞ்சான் செலச்சொல்லிக் காலத்தால்
தக்கது அறிவதாம் தூது.

கற்கவேண்டியவற்றை யெல்லாம் கற்று, பகைவனின் கொடிய பார்வைக்கு அஞ்சாமல் கேட்பவர்களின் உள்ளத்தில் நன்கு பதியுமாறு சொல்லி, காலத்திற்கு ஏற்றவற்றை அறிகின்றவனே தூதன்.

தெளிந்தவன்

“அரசே, தனது கடமை இன்னதென்று தெளிவாக அறிந்து, அதைச் செய்வதற்குரிய காலத்தையும் பொருத்தமான இடத்தையும் அறிந்து தெளிந்த பின்பு கூறுகின்றவனே உண்மையான தூதுவன். நக்கீரன் இதில் மிகவும் கைதேர்ந்தவன். தனது அரசனின் காதலுக்காகத் தூது வந்த அவன் தனது கடமை என்னவென்பதைத் தெளிவாக அறிந்துள்ளான். ஆரம்பத்தில் அவன் தனது அரசனின் வீரதீர வல்லமைகளைப் பற்றியே கூறினான். அருண்பாண்டியன் மகதநாட்டு இளவரசனைப் பற்றிக் கூறியபின்புதான் இங்கு நடைபெறும் சதிமுயற்சி பற்றிக் கூறினான். அரண்மனை ஓவியர் வரைந்த இளவரசியின் ஓவியம் எப்படி வீரமார்த்தாண்டனின் கைக்குச் சென்றது? நமது அரண்மனை ஓவியரை நம்பித்தான் நீங்கள் இளவரசியை வரையும்படி கூறினீர்கள். இவ் ஓவியம் அரண்மனை ஓவியரின் உதவியுடன்தான் வீரமார்த்தாண்டனிடம் சென்றிருக்கும். இன்னும் எத்தனை இரகசியங்கள் வீரமார்த்தாண்டனிடம் சென்றடைந்திருக்கின்றனவோ தெரியாது. இவற்றை யெல்லாம் தான் கொண்ட காதலால் அறிந்து கொண்ட மங்களபுரி மன்னரது திறமையை நாம்

போற்ற வேண்டும். அதைவிடப் பகைவர்களுக்கு அஞ்சாது உண்மைகளை உரைத்த நக்கீரனின் வீரத்தை நாம் பாராட்ட வேண்டும்” என்றார் முதலமைச்சர்.

“அருண்பாண்டியன் எனக்கு நம்பிக்கைக்குரியவன் போல நடந்து கொண்டு, எனக் கெதிராக நடந்திருக்கின்றானென்பதை இன்னும் என்னால் நம்பமுடியவில்லை” என்றான் விஷ்வப்பிரமன். அவனது குரல் பிசிறியது.

“அரசே, ஆசைகள் மனதில் உருவானால் நீங்கள் எப்படி நடந்தாலும் அதைப்பற்றி எண்ணாது, தன் ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்யச் சிலர் விரும்புவார்கள். அருண்பாண்டியன் வரைவு இல் மகளிரைப் போல ஆசைக்கு அடிமையாகி விட்டான். அவனுக்குத் தேவை பணம், பொருள்தான். அவனைப்பற்றி எமது அரசர் இன்னும் பல விஷயங்களை அறிந்து வைத்துள்ளார். அவர் இளவரசி மீது வைத்த காதலுக்கு வரைவிலக்கணம் கூற முடியாது. தீராத மோகங்கொண்ட அவர் நாகபுரியையும் தன் தாய்நாடு போல நேசிக்கிறார். அருண்பாண்டியன் பணத்திற்காக எதையும் செய்யக் கூடியவன். எனவே அவனைக் கைது செய்யுங்கள்.” என்றான் நக்கீரன்.

“அரசே. இவன் சொல்வது யாவும் பொய். அரண்மனையின் சுவரை அலங்கரிக்கும் இளவரசியின் ஓவியத்தைப் பலர் கண்குளிரப் பார்த்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இளவரசியின் அழகைப் பற்றிப் புகழ்ந்துரைத்த வார்த்தைகளை மகதநாட்டு இளவரசர் வீரமார்த்தாண்டன்

கேள்விப்பட்டிருப்பார். ஒரு நாட்டு இளவரசியை விரும்புவதும் விரும்பிய பின் பெண்கேட்பதும் காலம் காலமாக நடந்து வரும் ஒரு செயல். இதை வைத்துக் கொண்டு முன்பின் தெரியாதவனின் வார்த்தைகளுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கிறீர்களே, அதை நினைக்க எனக்குக் கவலையாக உள்ளது. இப்பொழுதே என்னைக் கைது செய்யுங்கள்; பாதாளச் சிறையில் அடையுங்கள்; இல்லாவிட்டால் சிரச்சேதஞ் செய்யுங்கள். ஏமநாதனை எமக்கு யாரென்று தெரியாது. அத்துடன் மங்களபுரியுடன் இதுநாள்வரை நாம் எந்த உறவையும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் மகதநாட்டுடன் கடந்த நூறு ஆண்டுகளாக நல்லுறவைப் பேணிவருகிறோம். அந்த உறவு பாதிக்கப்படக்கூடா தென்பதற்காகத்தான் சொல்கிறேன்” என்றான் அருண்பாண்டியன். அவன் பேசமுடியாது திண்டாடினான்.

விஷ்வப் பிரமன் அதிர்ச்சியுடன் அருண்பாண்டியனைப் பார்த்தான். அவனால் அவன் சொல்வதை நிராகரிக்க முடியவில்லை. திரும்பி நக்கீரனைப் பார்த்தான். அவனது முகம் களங்கமின்றிச் சுடரைப் போலப் பிரகாசித்தது. அவனது முகத்தில் இயற்கையான அறிவும், காண்பவரைக் கவரும் தன்மையும் இருந்தன. அச்சமின்றி தனது மனதில் உள்ளவற்றைச் சொல்லும் தன்மையும், தன் உயிரைக் கூட மதிக்காத துணிவும் அவனது முகத்தில் குடிகொண்டிருந்தன. அருண்பாண்டியனின் முகம் கலவரப்பட்டிருந்தது. அவன் தனக்குச் சாதமாகப் பேசினாலும் முகத்தில் கலவரமும் பீதியும் குடி கொண்டிருப்பதை விஷ்வப்பிரமன் கண்டு கொண்டார்.

எனினும் அவரால் அவனைச் சந்தேகிக்க முடியவில்லை.

“அரசே, பொருத்தமான வேளையில் உண்மையான தூதுவன் தன் கடமை இன்னதென்று அறிந்து அதைச் செயலாக்குமாறு அரசனுக்குக் கூறுவான். நான் திருமணம் சம்பந்தமாகப் பேச வந்தேன். ஆனால் அவற்றைப் பேச வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டேன். நீங்கள் நான் கூறுபவற்றை ஆராய்ந்து பாருங்கள்” என்றான் நக்கீரன்.

**687. கடன் அறிந்து காலம் கருதி இடன்அறிந்து
எண்ணி உரைப்பான் தலை.**

தனது கடமையைத் தெளிவாக அறிந்து அதைச் செய்வதற்குரிய காலத்தை எதிர் நோக்கிப் பொருத்தமான இடத்தையும் அறிந்து ஆராய்ந்து செயற்படுகின்றவனே தூதன்.

தக்கவன்

“இதில் ஆராய்வதற்கு எதுவும் இல்லை. ஏமநாதன் பெரும் வணிகன். அவன் வாணிகனாக இருந்த போது மிகவும் நாணயமாகவே எம்முடன் நடந்து கொண்டான். அதிகமான வணிகர்களுக்குரிய பொறாமை, போட்டி மனப்பான்மை, கலப்படஞ் செய்தல், நிறைகுறைத்து விற்றல், தரமற்ற பொருட்களை விற்றல் போன்ற கெட்ட குணங்கள் சிறிதும் இல்லாதவன். எமது நாடு முன்பு அவனிடம் பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்தது. அவன்

ஒருபோதும் நீதியீனமாக நடந்து கொள்ளவில்லை. அதனால் அவனை நாம் நம்பலாம். அவன் எமது இளவரசியை விரும்பியதால் எமது நாட்டைப் பற்றியும் நாம் தனது காதலை ஏற்போமா என்ற சந்தேகத்தில் தனது நாட்டு ஒற்றர்களை அனுப்பி நமது நாட்டு நிலைகளையும் ஆராய்ந்திருக்கிறான். அதன் பின்புதான் தூதுவனை அனுப்பியிருக்கிறான். நக்கீரன் ஒரு திறமை மிக்க ஒற்றன். மன்னன் மீதும் நாட்டின் மீதும் அளவற்ற பற்றுக் கொண்டவன். அதனால் தான் ஒற்றனான நக்கீரனை ஏமநாதன் தூதுவனாக அனுப்பியுள்ளான். எனவே அவன் கூறுபவையாகும் சரியாகத்தான் இருக்கும். நாம் மங்களபுரி மன்னனுக்கு எமது நாட்டு இளவரசியைத் திருமணஞ் செய்து கொடுக்கச் சம்மதித்தால், மங்களபுரி மன்னன் சேகரித்த தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். ஒரு தூதுவனானவன் தாய்மையான ஒழுக்கமுடையவனாக இருத்தல் வேண்டும். வலிமையான துணையுடையவனாக இருத்தல் வேண்டும். அத்துடன் மிகுந்த துணிவுள்ளவாகவும் இருத்தல் வேண்டும். நக்கீரனுக்கு இந்த மூன்று தன்மைகளும் உண்டு. அதை நாம் அவனின் வார்த்தைகள் மூலம் அறிந்து கொண்டோம். அதனால் அவன் கூறுபவற்றை ஏற்று நடவடிக்கை எடுக்கலாம்” என்றார் முதலமைச்சர்.

சபை நிஷ்ப்தமாகச் சில கணங்கள் இருந்தது. யாரும் பேசத்துணிவின்றி அடங்கியிருந்தனர். அருண்பாண்டியனுக்கு என்ன பேசுவதென்று புரியவில்லை. அவனது உடல் வியர்த்தது.

“மன்னா, நான் கூறுபவற்றில் ஏதாவது சந்தேகமிருந்தால் என்னைக் கைது செய்து

விசாரணையை மேற்கொள்ளுங்கள். நீங்கள் மங்களபுரிக்கு உங்கள் தூதுவனை அனுப்பி எமது மன்னரிடம் விபரங்களைக் கேளுங்கள். அதுவரை நான் அரண்மனையில் தங்கியிருக்கிறேன். எமது மன்னர் கடவுளைப் போல உயிர்களை நேசிப்பவர். அவர் யாருக்கும் தீமை செய்ய மனதால் கூட நினைப்பதில்லை” என்றான் நக்கீரன்.

விஷ்வப்பிரமனால் எதையும் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. மகத நாட்டு இளவரசனைப் பற்றிக் கூடாத பல செய்திகளை அவர் அறிந்திருக்கிறார். அதனால் தான் மகத நாட்டு மன்னன் இரண்டு முறை தூதுவர்களை அனுப்பிப் பெண் கேட்ட போது இளவரசிக்குத் தோஷம் இருப்பதாகச் சொல்லியனுப்பினார்.

“அரசே, இதில் யோசிப்பதற்கு எதுவும் இல்லை. மகத நாட்டு இளவரசன் வீரமார்த்தாண்டனுக்கு எமது நாட்டின் இளவரசியைக் திருமணம் செய்து கொடுக்க முடியாது. மகதநாடு மங்களபுரியை விடப்பலம் குறைந்த நாடு. அத்துடன் ஏமநாதன் சிறந்த பண்பாளன். அவனுடன் பலம் பொருந்திய பருத்தி மலைநாடு நல்லுறவை வைத்துள்ளது. அதனால் நாம் பயப்படத்தேவையில்லை. முன்பு மகதநாட்டரசன் இளவரசியைப் பெண் கேட்டு வந்த போது நாம் மறுத்தால் அவன் போர்தொடுத்து விடுவானென்ப பயந்தோம். இப்போது அந்த நிலை இல்லை. அதனால் நாம் துணிவுடன் செயற்படலாம்.” என்றார் முதலமைச்சர்.

“மன்னா, அவசரப்பட்டு எதையும் முடிவு செய்யாதீர்கள். மகதநாட்டு இளவரசன் வீரமார்த்தாண்டன் சுத்தவீரன்; அஞ்சா நெஞ்சன்; அவனைப் பற்றித் தங்களுக்கும் முதலமைச்சருக்கும் யாரோ தவறாகச் சொல்லி விட்டார்கள். நான் நாட்டின் மீதும் தங்களின் மீதும் அளவற்ற பற்று வைத்துள்ளேன். என்னைச் சந்தேகிக்காதீர்கள்” என்றான் அருண்பாண்டியன்.

எதுவும் பேசாது அருண்பாண்டியனைச் சில கணங்கள் உற்றுப் பார்த்தான் விஷ்வப் பிரமன் “பாண்டியா..... நான் தீரவிசாரியாது எதற்கும் முடிவெடுக்க மாட்டேன். எமது சபைக்குத் தூதுவனாக வந்து துணிவுடன் இவற்றைச் சொல்வதனால் அவனுக்கு வலிமையான துணை ஒன்று இருக்கிறது என்று எனக்குப் புலனாகிறது. தூய்மையான ஒழுக்கமுள்ளவன் தான் துணிந்து எதையும் சொல்வான். எனவே நான் இதைப்பற்றி நன்கு ஆராய்தல் வேண்டும். நல்ல தூதுவர்கள் துணிவுடன் பேசும் வார்த்தைகள் உண்மையானவைகளாகத் தான் இருக்கும்” விஷ்வப் பிரமன் பேசுவதைக் கேட்டு அதிர்ந்து போனான் அருண்பாண்டியன்.

688. தூய்மை துணைமை துணிவுடைமை இம்மூன்றின் வாய்மை வழியுரைப்பான் பண்பு.

மனத் தூய்மை, வலிமையான துணை, மிகுந்த துணிவு ஆகிய இம்மூன்றும் உடையவனே தூது உரைப்பதற்குத் தகுதியுடையவனாவான்.

தகுதியுடையவன்

“நக்கீரா, நீ இந்நாட்டின் தலை சிறந்த ஒற்றன். மங்களபுரியை நந்திதேவன் ஆட்சி செய்தபோது, நீ அறிந்து வந்து சொன்ன செய்திகளை அடிப்படையாக வைத்தே நான் காரியமாற்றினேன். எந்த வேளையிலும் நீ உறுதி தவறியதில்லை. எச்செயலையும் துணிவுடன் எதிர்கொண்டு செயற்பட்டாய். உனது மனதை மாற்ற இறைவனாற் கூட முடியாது என்பது எனக்குத் தெரியும். ஒற்றனாக இருக்கும் காலங்களில் நீ எந்த வேளையிலும் தவறான வார்த்தைகளை மறந்தும் சொன்னதில்லை. அப்படிப்பட்ட உறுதியான மனங்கொண்டவன்தான், தனது அரசன் சொல்லியனுப்பிய சொற்களை மற்ற வேந்தர்களுக்கு உரைக்கும் தகுதியுடையவன். நீ விஷ்வப்பிரமனைச் சந்தித்து, நான் காயத்திரி மீது கொண்ட காதலைப் பற்றி விரிவாகக் கூறு. விஷ்வப்பிரமன் வீரமுள்ள அரசன். வயதிலும் அனுபவத்திலும் மூத்தவன். எனவே அவனோ, அல்லது அரச சபையில் உள்ளவர்களோ என்னைப் பற்றித் தவறாகச் சொன்னால் ஆத்திரப்படாது அமைதியாக அவர்களது உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதியும்படி எடுத்துரை. பொறுமையைக் கடைப்பிடி, கோபங்கொள்ளாது, உணர்ச்சி வசப்படாது சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ற முறையில் பணிவுடன் நடந்து கொள். ஆத்திரமூட்டும் வார்த்தைகளை எந்தவேளையிலும் பயன்படுத்தாதே. அவர்கள் எனக்குப் பெண்தரப் பின்னடிப்பார்கள்; நான் அரசியலுக்குப் புதியவன்; எனது பெருமைகளை அவர்கள் அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். அதனால் தான் சகலரும் அறிந்த உன்னைத் தூதுவனாக அனுப்புகிறேன். அவர்கள் மறுத்தால் மகிழ்வுடன்

திரும்பிவா.” என்று நக்கீரன் புறப்படுவதற்கு முன்பு ஏமநாதன் கூறிய வார்த்தைகள் நக்கீரனின் மனதில் வலம் வந்தன; “நக்கீரா, காயத்திரியை கண்ட கணம் முதல் எனது மனம் நிலை கொள்ளாமல் தவிக்கிறது. அவளை அடையா விட்டால் எனது வாழ்வு நரகமாகி விடும். அவளை இன்னொருவன் மணக்க முயன்றால் நான் அவனுடன் பொருதி மாழ்வேனே தவிர உயிர்வாழ மாட்டேன்.”

நக்கீரன் ஒருமுறை தனது தலையைப் பலமாக இரண்டு பக்கமும் அசைத்தான். தலையில் உண்டான விறைப்பு மெல்ல விலகியது; “அரசே, எதற்கும் கவலை கொள்ளாதீர்கள். எனது உயிரைக் கொடுத்தாவது உங்களது காதலை நிறைவேற்றுவேன். முதலில் சமாதான முறையில் பேசிப்பார்ப்பேன். வெற்றியளிக்காவிட்டால் பேச வேண்டிய வற்றை பேசவேண்டிய முறையில் பேசிக் காரியத்தை முடிப்பேன். கவலை கொள்ளாது வெற்றி வரும் என்ற நம்பிக்கையுடன் காத்திருங்கள்” என்று அவன் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

“அரசே, அருண்பாண்டியன் தப்பிச் சென்று விடுவான். அதற்கு முன் அவனைக் கைது செய்யுங்கள். இதை நான் உங்களது நன்மை கருதித்தான் சொல்கிறேன். உங்கள் நாட்டில் வந்து, உங்களின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான ஒருவனை நம்பிக்கைத் துரோகி என்று கூறி அவனைக் கைது செய்யும்படி கூற எனக்கு எவ்வளவு துணிவு வேண்டும். தற்செயலாக நான் சொல்வது பொய்யாகவிருந்தால் எனக்களிக்கப்படும் தண்டனை என்னவென்றும் எனக்குத் தெரியும்.

இவற்றையெல்லாம் தெரிந்த பின்பும் நான் இவற்றைக் கூறுகின்றேன் என்றால் என்ன அர்த்தம். எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் தவறான செய்திகளை வாய்தவறிக் கூட நான் சொல்லாமையால் தான் எனது அரசன் தான், கூறியவற்றை நாகபுரி மன்னான உங்களுக்கு உரைக்கும்படி அனுப்பி வைத்தார். நான் வாய்தவறிக் கூட உங்களுக்கு தவறான செய்திகள் எதையும் சொல்ல மாட்டேன். சில வாரங்களுக்கு முன் நான் ஒற்றனாக மகத நாட்டுக்குக் சென்று சேகரித்த செய்திகள் இவை.” என்ற நக்கீரன் தான் கொண்டு வந்த நரைத்த முடியைத் தலையிலும் முகத்திலும் அணிந்தான். பின்பு; “வருங்கால நாகபுரிமன்னரே. நான் ஓர் ஏழைப்பலவன். உங்களைப் புகழ்ந்து ஒரு பாட்டுப் பாடுகிறேன். பொன் தாருங்கள்” என்றான்.

அருண்பாண்டியன் திகைத்துத் திகிலடைந்து போனான். வீரமார்த்தாண்டனுடன் இருந்த போது அங்கு வந்த பலவன் நக்கீரன் என்று அருண்பாண்டியனுக்கு விளங்கியது. மெல்ல அரச சபையை விட்டுச் செல்ல நினைத்தான்.

நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட விஷ்வப்பிரமன்; “யாரங்கே..? உடனே அருண்பாண்டியனைக் கைது செய்யுங்கள்” என்று ஆணையிட்டான் விஷ்வப்பிரமன். வீரர்கள் ஓடிச்சென்று அருண்பாண்டியனைக் கைது செய்தனர்.

“நக்கீரா, நீ எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் வாய் தவறிக் கூடத் தவறான வார்த்தைகளைக் கூறமாட்டாய் என்பதை நன்குபுரிந்த ஏமநாதன் தூது உரைப்பதற்குத் தகுதியானவன் நீ என்பதை

உணர்ந்து அனுப்பியுள்ளான். பெரும்
ஆபத்திலிருந்து எம்மைக் காப்பாற்றிய உனது
மன்னருக்கு நன்றி சொல்.” மன்னரின் கண்கள்
கலங்கின.

689. விடுமாற்றம் வேந்தர்க்கு உரைப்பான் வடுமாற்றம்
வாய்சோரா வன்க ணவன்.

எந்த வேளையிலும் தவறான
வார்த்தைகளை வாய் தவறிக் கூடச் சொல்லாத
உறுதி உள்ளவனே அரசன் சொல்லியனுப்பிய
செய்தியை மற்ற வேந்தர்களுக்கு உரைக்கும்
தகுதி உள்ளவன்.

அஞ்சாதவன்

“மன்னா எனக்கு அழிவு நேர்ந்தாலும்,
அதற்கு அஞ்சாமல், சொல்ல வேண்டியவற்றை
உறுதியுடன் சொல்லி, எனது அரசனுக்கு நன்மை
செய்யவே அவரின் தூதுவனாக இங்கே வந்தேன்.
அதனால் தான் நான் துணிந்து அரச சபையில்
திரை மறைவில் நடந்து கொண்டிருக்கும் சதி
முயற்சி பற்றிக் கூறினேன். நம்ப முடியாத பல
செய்திகளை நான் அரச சபையில் கூறிய போதும்,
அவற்றை நிரூபிப்பேன் என்ற தைரியம் எனது
மனதில் இருந்தது. எனது மன்னர் உங்கள்
மகளைக் கண்ட பின்பு அரண்மனையை மறந்து
விட்டார்; கண்ட கண்ட இடங்களிலெல்லாம் இருந்து
கனவு காண ஆரம்பித்து விட்டார். அவரது மனதில்
காயத்திரி வீற்றிருந்தபோதும், அவள் தனக்குக்
கிடைக்க மாட்டாளென உறுதியாக நம்பினார்.

அவளது அழகும், அந்தவந்தும் அவரைப் பயமுறுத்தின. பெண் கேட்டு வந்தால் நீங்கள் தனக்குப் பெண் தரமாட்டீர்களென்று எண்ணிக் கவலைப்பட்டார். அவரது கவலையைத் தீர்க்க நான் முயன்றேன். பல நாட்களாக எப்படி அதைத் தீர்ப்பது என்று ஆலோசனை செய்தேன். எமது அரசர் நாட்டைக் கைப்பற்றிச் சில நாட்களே ஆகியிருந்தன. இந்த நிலையில் நாம் எப்படிப் பெண் கேட்பது என்று தயங்கினேன். அப்போது ஒரு யோசனை எனது மனதில் உதித்தது. மகத நாட்டு இளவரசன் வீரமார்த்தாண்டன் காயத்திரியைத் தீவிரமாகக் காதலிக்கிறானென்றும், அவனது தீய நடத்தைகளால் அவனுக்கு நீங்கள் பெண் கொடுக்க மறுத்ததாகவும் கேள்விப்பட்டேன். நீங்கள் பெண்கொடுக்க மறுத்ததால் வீரமார்த்தாண்டன் கோபங்கொண்டு உங்களை அழிக்கப் போவதாகச் சபதம் செய்ததாகவும் கேள்விப்பட்டேன். அதனால் அதுபற்றி ஆராய ஒற்றனாக மகத நாட்டிற்குச் சென்றேன். கவிபாடும் திறமை எனக்கிருந்ததால் புலவனாக அரசசபைக்குச் சென்றேன். அங்கே உங்கள் தளபதி அருண்பாண்டியன் வந்து போவதாக அறிந்து கொண்டேன். வீரமார்த்தாண்டனுக்குப் பெண்களின் அங்கங்களைப் பற்றிக் கவிதை பாடுவது மிகவும் பிடிக்கும். அவனுக்குக் காமரசம் கொட்டும் பாடல்களைப் பாடிக் காண்பிப்பேன். அதனால் மகிழ்ந்த அவன், ஒரு நாள் அருண்பாண்டியனை அழைத்து வந்து கவிதை ஒன்று பாடச் சொன்னான். நான் பாடினேன். அக்கவிதை அருண்பாண்டியனுக்குப் பிடித்து விட்டது. அதன்பின் அருண்பாண்டியன், வீரமார்த்தாண்டனைச் சந்திக்க வரும்போதெல்லாம் என்னைக் கவிதை பாடச் சொல்வான். ஒருநாள் மிகவும் அழகான பெண் ஒருத்தியின் ஓவியத்தை

அருண்பாண்டியன் கொண்டு வந்து வீரமார்த்தாண்டனுக்குக்கொடுத்தான். அப்பெண்ணின் அழகைப் பற்றிப் பாடும்படி வீரமார்த்தாண்டன் என்னைக் கேட்டான். திருமகளைப் போல இருந்த அப்பெண்ணின் அங்கங்களை இழிவுபடுத்தி என்னால் பாடமுடியவில்லை. நான் பாட மறுத்து விட்டேன்”

“புலவரே, இவள் நாகபுரி இளவரசி காயத்திரி. இவளை எப்படிப் பாட முடியுமோ அப்படியே பாடும். திருமகளென்றாலென்ன மலைமகளென்றாலென்ன அலைமகளென்றாலென்ன எப்படிப்பாடினாலும் நான் மகிழ்வேன்” என்றான் வீரமார்த்தாண்டன்.

“கலைமகளாகக் காயத்திரியை உருவகித்துக் கவிதைபாடினேன். வீரமார்த்தாண்டன் மெய்மறந்து போனான். அதன்பின் தினமும் காயத்திரியைப் பற்றியே என்னுடன் பேசுவான். நாளடைவில் அவன் என்னை முற்றாக நம்பி எல்லா விடயங்களையும் சொல்லி விட்டான். நீங்கள் காயத்திரியைத் திருமணஞ் செய்து கொடுக்க மறுத்தால் அருண்பாண்டியனின் உதவியுடன் நாகபுரியைக் கைப்பற்றத் திட்டமிட்டான். ஆனால் அருண்பாண்டியன் வீரமார்த்தாண்டனை ஏமாற்றிவிட்டுத் தான் நாகபுரியைக் கைப்பற்றிக் காயத்திரியைத் திருமணஞ் செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்தான்.”

“அப்படியா...? எனக்கு இவையொன்றும் தெரியாது. நல்லவேளை நீ தூதுவனாக வந்து என்னையும் எனது நாட்டையும் காப்பாற்றினாய்.”

என்றான் விஷ்வப்பிரமன். அவனது குரல் தளதளர்த்தது.

“இனி உங்களுக்கு எந்த ஆபத்தும் வர எங்கள் மன்னர் விடமாட்டார். எனது மன்னரை மாப்பிள்ளையாக ஏற்க உங்களுக்கு விருப்பம் தானே” என்று கேட்டான் நக்கீரன்.

“ஓம் ஓம்..... நான் எப்படி மறுப்பது. தனக்கு அழிவு ஏற்பட்டாலும் அதற்கு அஞ்சாது தனது மன்னனுக்காக உழைக்கும் உத்தமனான தூதுவன் நீ கேட்கும் போது நான் எப்படி மறுப்பது. அடுத்த முகூர்த்தத்தில் திருமணத்தை வைப்போம். அதை நான் எனது தூதுவன் மூலம் அறிவிக்கிறேன்.” என்றான் விஷ்வப்பிரமன்.

நக்கீரன் மகிழ்வுடன் மூச்சு விட்டான். அரசர் அச்செய்தியைக் கேட்டால் எவ்வளவு மகிழ்வார் என்று நினைத்தான்.

**690. இறுதி பயப்பினும் எஞ்சாது இறைவற்கு
உறுதி பயப்பதாம் தூது.**

தனக்கு அழிவு வந்தாலும், அதற்கு அஞ்சாமல் தனது அரசனுக்கு நன்மை உண்டாகுமாறு செயல்படுவனே தூதன்.

குளிர்காய்வது போல

நக்கீரன் சொன்ன செய்திகளைக் கேட்டு ஏமநாதன் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டான்; “நக்கீரா,

நீ அரச சேவகன் அல்ல. என் உயிர் நண்பன். நீ முன்பும் எவ்வளவோ உதவிகளைச் செய்திருக்கிறாய். அவைக்கே என்னால் பிரதியுபகாரஞ் செய்ய முடியாது. அப்படியிருக்க இப்பொழுது நாகபுரிக்குச் சென்று துணிவுடன் உயிருக்கு அஞ்சாது சொல்ல வேண்டியவற்றை உறுதியுடன் சொல்லி எனது எண்ணத்தை நிறைவேற்றியுள்ளாய். காயத்திரியைக் கண்டநாள்முதல் என்னால் நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை. சிற்றரசனான என்னை பேரரசனான நாகபுரிமன்னன் தனது மாப்பிள்ளையாக ஏற்பானா என்ற சந்தேகம் நீ வந்து சொல்லும் வரை எனது மனதிலிருந்து வேதனைப்படுத்துக் கொண்டிருந்தது. பேரழகியான காயத்திரியைக் கண்டவர்கள் காதல் கொள்வர். பேரரசர்கள் அவளைத் திருமணஞ் செய்ய முன்வந்தால் நாகபுரி மன்னன் அவர்களுக்கே அவளைத் திருமணஞ் செய்து வைப்பார் என்று எண்ணிக் கலங்கிக் கொண்டிருந்தேன். நீ, உன் அறிவால் யாவற்றையும் நீக்கி எனக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கி விட்டாய். அதனால் அரண்மனைக்கருகில் ஒருமாடிவீடு அமைத்துத் தருகிறேன். அதில் இரு. இனி நீ வேறு நான் வேறல்ல. எனது உயிரையும் உனக்காகக் கொடுப்பேன்.” என்று கூறிய ஏமநாதன் தனது கழுத்தில் இருந்த நவரத்தின மாலை ஒன்றைக் கழற்றி நக்கீரனுக்குக் கொடுத்தான்.

“நன்றி அரசே” என்று சிரந்தாழ்த்தி அதைப் பெற்றுக் கொண்டான் நக்கீரன். அப்பொழுது அரசபைக்குரு வேடத்தில் அரண்மனையில் இருக்கும் ஏமநாதனது நண்பன் மணிமாறன் அங்கு வந்தான். “வாருங்கள் குருவே. நக்கீரன் நல்ல

செய்தியுடன் வந்துள்ளான். நாகபுரி மன்னர் அடுத்த முகூர்த்தத்தில் திருமணத்தை நடத்தப் போவதாகக் கூறியுள்ளார்” என்றான் ஏமநாதன்.

“அப்படியா...? காயத்திரி இல்லாவிட்டால் துறவறம் மேற்கொள்ளப் போவதாகச் சொன்னாய். நான் பயந்து விட்டேன். நல்லகாலம் அவர் சம்மதித்து விட்டார்” என்று சிரித்தார் குரு. நக்கீரன் குருவை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவர் அரண்மனைக்கு வந்த நாளில் இருந்து அவர் மீது நக்கீரனுக்குச் சந்தேகம் இருந்தது. அவரது குரலை எங்கோ கேட்டது போலவும், அவரது கண்களை எங்கோ கண்டது போலவும் இருந்தது. யோசித்துப் பார்த்தான். ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை. “அவர்மீது ஒரு கண் வைக்க வேண்டும்” என்று தீர்மானித்தான்.

நக்கீரன் தன்னைக் காணும் போதெல்லாம் தன்னை உற்று நோக்குவதையும் பின் யோசிப்பதையும் அவதானித்த மணிமாறன், அவனைச் சந்திப்பதை இயன்றவரை தவிர்த்து வந்தான். அன்று தவிர்க்கமுடியவில்லை. “எனக்கு ஓர் அவசரமான வேலை உள்ளது. நான் உன்னைப் பின்பு சந்திக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான் ஏமநாதன்.

“நக்கீரா, மன்னருக்கு மனமகிழ்வை உண்டுபண்ணியிருக்கிறாய். உன்னை நாகபுரிக்கு அனுப்பிவிட்டு அவர் தவித்த தவிப்பு எனக்குத்தான் தெரியும். மன்னர் காயத்திரி மீது அளவுக்கதிகமான காதல் கொண்டுள்ளார். அவளைப் பிரிந்து தன்னால் வாழ முடியாதென்று சொன்னார். அவர், நீ வரும் வரை காயத்திரி தனக்குக் கிடைப்பாளென்று

நம்பவில்லை. தினமும் காலையிலும் மாலையிலும் சிவன்கோயிலுக்குச் சென்று பூசை செய்து வணங்குவார்; நேர்த்தி கூட வைத்துள்ளார்.; “நக்கீரன் திறமையுள்ளவன்; அறிவு மிக்கவன்; தனது புத்தித்திறமையால் எந்தச் செயலையும் செய்து முடித்து விடுவான்.” என்று அடிக்கடி சொல்வார். உனக்குப் பதவி உயர்வும் வெகுமதியும் கிடைக்கும். நீ அரசருக்கு மிகவும் வேண்டியவனாகி விட்டாய். நீ நினைத்தவற்றை இனிச் சாதிக்கலாம். நீ கொடுத்து வைத்தவன்” என்றான் மணிமாறன்.

“குருவே, அரசர் இட்ட கட்டளைகளை நிறைவேற்றுவது என்போன்ற வீரர்களின் கடமை அல்ல தொழில். அதற்காகத்தானே எமக்குச் ஊதியம் வழங்கப்படுகிறது. நான் இச்செயலைச் செய்தேன் என்பதற்காகக் கர்வங் கொண்டு மற்றவர்களை மதிக்காமல் நடக்க மாட்டேன்., பெருமையும் பட மாட்டேன். அரசரைச் சார்ந்து வாழ்கின்றவர்கள். அதிகமாக நீங்கிச் செல்லாமையாலும், மிக நெருங்காமலும், நெருப்பின் முன் குளிர் காய்பவர்களைப் போல இருத்தல் வேண்டும். உரிமையுடன் நெருங்கிப் பழகினாலோ, அல்லது அன்பின் நிமிர்த்தம் விலகித் தூர இருந்தாலோ நன்மை உண்டாகாது. இது எனது பணியென்றே நான் கருதுகிறேன்” என்றான் நக்கீரன்.

நக்கீரனைப் பற்றி முழுமையாகத் தெரிந்து வைத்திருந்த மணிமாறன் சிரித்தான்; “நீ மகாபுத்திசாலி. எந்தச் செயலையும் திறம்படமுடிப்பாய். அரசருக்கு நீ பணியாளாகக் கிடைத்தது பெரும்பாக்கியம். உனது எதிர்காலம் பிரகாசமாக இருக்கும். இன்று போல என்றும் நீ

இருந்து அரசரின் மதிப்பைப் பெற்று வாழ நான் ஆசீவதிக்கிறேன்”. என்றான் மணிமாறன்.

“நன்றி குருவே” என்றான் நக்கீரன்.

691. அகலாது அணுகாது தீக்காய்வார் போல்க இகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்து ஒழுகு வார்.

அரசனைச் சார்ந்து வாழ்கின்றவர்கள்,
அவனை விட்டு மிக நீங்காமலும், மிக
நெருங்காமலும் நெருப்பில் குளிர் காய்கின்றவர்கள்
போல இருத்தல் வேண்டும்.

காத்துக் கொள்ளல்.

நாகபுரி அரண்மனை அன்று கூடியது.
மன்னன் விஷ்வப்பிரமன் தனது மகள்
காயத்திரியினது திருமணம் எப்படி நடைபெறல்
வேண்டுமென்று கூறிக்கொண்டிருந்தான்; “ஏமநாதன்
எனது மகள் மீது கொண்ட அன்பின் மிகுதியால்
அவளைப் பற்றிய தகவல்களைச் சேகரிக்க
முயன்ற போது எமது நாட்டிற்கு ஏற்படவிருந்த
பெரும் ஆபத்தைப்பற்றி அறிந்து நமக்குத்
தெரிவித்தமையால் நாம் விழிப்படைந்தோம்.
அதனால்தான் நான் தொடர்ந்தும் அரசனாக
இருக்கும் பேறைப் பெற்றேன். அதனால் எனது
மகளின் திருமணத்தை வெகு விமர்சையாகக்
கொண்டாடுதல் வேண்டும். மூன்று மாத காலத்திற்கு
நாடு விழாக் கோலம் கொள்ளட்டும்.....” மன்னன்
பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது தளபதி குறுக்கிட்டுச்

சொன்னான்; “அரசே, ஏன் இளவரசியின் திருமணத்திற்கு அவசரப்படுகிறீர்கள். பேரரசர் பலர் இளவரசியைத் திருமணஞ் செய்ய விரும்பும் இவ்வேளையில் சிற்றரசன் ஒருவனுக்கு இளவரசியைத் திருமணஞ் செய்து கொடுக்க விரும்புகிறீர்கள். சற்று யோசித்துப் பாருங்கள். மகத நாட்டு இளவரசனை விரும்பா விட்டால் செல்வபுரி இளவரசனைத் திருமணஞ் பேசலாம்.”

“இல்லை, காயத்திரியும் ஏமநாதனை விரும்புகிறாள். அத்துடன் ஏமநாதன் செல்வபுரி இளவரசனை விட வீரன்; அறிவு மிக்கவன்” என்றான் விஷ்வப்பிரமன்.

“இல்லை அரசே, ஏமநாதன் ஒரு வணிகன். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு தான் நாட்டைக் கைப்பற்றியவன். மங்களபுரியில் மக்கள் கலகஞ் செய்கிறார்கள். அயல்நாடுகள் சில ஏமநாதன் மங்களபுரிக்கு அரசனானதை விரும்பவில்லை. சற்று நிதானமாக யோசித்துப் பாருங்கள்.” என்றார் தளபதி.

“இதில் யோசிப்பதற்கு எதுவும் இல்லை. இது முடிந்த முடிவு. இதைப்பற்றி யாரும் கவலை கொள்ளத் தேவையில்லை. நான் அறிந்தவரை நீர் சொல்வது எதுவும் மங்களபுரியில் நடைபெறவில்லை. மக்கள் மகிழ்வுடன் ஏமநாதனைத் தமது அரசனாக ஏற்றுள்ளனர். உமக்கு யாரோ தவறாகக் கூறியுள்ளனர்” என்றான் விஷ்வப்பிரமன்.

“இல்லை அரசே.....”, என்று தளபதி கூறிக் கொண்டிருக்கும் போது மன்னன் கோபத்துடன் குறுக்கிட்டான்; “நான் நன்கு ஆராய்ந்து முடிவெடுத்து விட்டேன். உமது பேச்சைப் பார்க்கும் போது எனக்குச் சந்தேகமேற்படுகிறது. நீரும் அருண்பாண்டியனோடு சேர்ந்து எனக்கெதிராகச் சதி செய்கிறீரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது”

“நான் அப்படியானவன் அல்லன். நான் நன்கு ஆராய்ந்த பின்புதான் சொன்னேன்” தளபதி பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது மன்னன் குறுக்கிட்டான்; “நிறுத்தும். முடிவெடுக்கப்பட்ட விடயத்தைப் பற்றி மீள்பரிசீலனை செய்ய நான் விரும்பவில்லை. திருமணத்திற்கான செயற்பாடுகள் தொடங்கிவிட்டன. இனி அதைப்பற்றிக் கதைக்கக் கூடாது” என்றான். அவனது மீசை ஆத்திரத்தால் துடித்தது.

“நன்கு ஆராய்ந்த பின்பே நாம் இம்முடிவை எடுத்துள்ளோம். ஏமநாதன் மாவீரன். அவனுடன் திருமணத் தொடர்பை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் பல அயல்நாடுகளின் நட்பை நாம் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். தளபதியாரே, நீர் ஆராயாமல் கதைக்கிறீர். இதைப் பற்றிக் கதைக்க வேண்டாம்” என்றார் முதலமைச்சர்.

அதன் பின் தளபதி எதுவும் பேசவில்லை. அரச சபை எப்படித் திருமண விழாவைக் கொண்டாடுவது என்று வெகு நேரமாகக் ஆலோசித்தது.

சபை கலைந்ததும் முதலமைச்சர் தளபதியைச் சந்தித்தார்; “தளபதியாரே, நீர் எவ்வளவு காலமாக அரசனுடன் கூடியிருந்தும் உம்மால் அரசனைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே. அரசனைச் சார்ந்தவர்கள் தம்மைக் காத்துக் கொள்ள விரும்பினால் தவறுகள் நேராமல் கவனமாக நடந்து கொள்ளல் வேண்டும். அரசரின் சந்தேகத்திற்கு ஆளாகி விட்டால் அதை நீக்குவது முடியாத காரியமாகும். அரசர் ஏமநாதனை இளவரசிக்குத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதாக முடிவு செய்தபின், அதை மாற்றுமாறு நீர் எப்படி அரசரைக் கேட்கலாம்? ஏமநாதன் மாவீரன், நீதியான அரசன். அப்படியிருக்க நீர் செல்வபுரி இளவரசனைப் பற்றிப் புகழ்ந்து கூறியது தவறு. அதனால் நீர் அருண்பாண்டியனது கையாளாக இருப்பீர் என்று அரசர் நம்புகிறார். இதனால் எவ்வளவு பிரச்சினைக் வருமென்று தெரியுமா.....?”

“தவறுதான். முன்பு என்னை நம்பிய அவர், இப்பொழுது சந்தேகிக்கிறார். அது எனக்குக் கவலையாக உள்ளது” என்றார் தளபதி.

“நாம் கதைக்கு முன் ஒரு முறைக்குப் பலமுறை அப்படிக் கதைக்கலாமா என்று யோசித்த பின்பு தான் கதைத்தல் வேண்டும். அதுவும் அசரனோடு கதைக்கும் போது ஒவ்வொரு சொல்லின் அர்த்தத்தையும் நன்கு புரிந்து கொண்ட பின்பே கதைத்தல் வேண்டும். அனுபவமுள்ள உங்களுக்கு இது ஏன் புரியாமல் போனது” என்று கேட்டார் முதலமைச்சர். அதைக் கேட்டுத் தளபதி மனம் வருந்தினார்.

693. போற்றின் அரியவை போற்றல்; கடுத்தபின்
தேற்றுதல் யார்க்கும் அரிது.

அரசரனைச் சார்ந்தவர்கள் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள விரும்பினால், தவறுகள் நேராமல் காத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். அரசனின் சந்தேகத்திற்கு ஆளாகி விட்டால் அதை நீக்குவது அரிதாகும்.

நன்மை பெறும்வழி

அன்று மங்களபுரி அரசசபை கூடிய போது ஏமநாதன் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தான்.

“புலவரே, எனது காதலைப்பற்றி ஒரு காவியம் பாடுங்கள். காயத்திரியின் அழகான ஓவியத்தை நக்கீரன் கொண்டு வந்துள்ளான். அதைப் பாடுங்கள். இல்லாவிட்டால், உடனே நாகபுரிக்குச் சென்று காயத்திரியைப் பார்த்து அளவளாவி அவளது வரலாற்றைக் கேட்டு வாருங்கள். உங்களுக்குப் பொன்னும் மணியும் மரகதமும் அள்ளித் தருகிறேன்” என்றான் ஏமநாதன்.

புலவர் மகிழ்ந்து போனார்; “அரசே, தங்களது வீரத்தைப் பற்றிக் காவியம் ஒன்று புனைய நினைத்திருந்தேன். ஆனால் நீங்கள் உங்கள் காதலைப் பற்றிக் காவியம் பாடச் சொல்கிறீர்கள். வீரமான காதல் காவியம் படைப்பது தான் எனது தற்போதைய விருப்பம்” என்றார் புலவர்.

“எனது திருமணத்திற்கு முன்பு பாடி முடியுங்கள். எனது திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டதால் நாடு முழுவதும் விழாக்கோலம் பூண்டும். இரப்பவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை அள்ளிக் கொடுங்கள். எனது காதலின் சின்னமாகச் சிவன் கோவிலின் தெற்கு வாசல் கோபுரத்தை மிகவும் பெரிதாகச் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் அமைந்ததாகக் கட்ட விரும்புகிறேன்” ஏமநாதன் உற்சாகமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

மணிமாறன் அதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டான். மூன்று வாரங்களுக்கு முன்பு அவனது ஏகபுதல்வனான வளவன் கடும் நோய்வாய்ப்பட்டான். ஒரே ஒரு புதல்வனாகையால் மனம் சோர்ந்த மணிமாறன் சிவன் கோயிலே தஞ்சமெனக் கிடந்தான். சிவன்கோயில் குருக்களுக்குத் தெற்கு வாசலில் பெரியதொரு கோபுரங்கட்ட வேண்டுமென்று நெடு நாட்களாக ஆசை இருந்தது. நந்திதேவனின் ஆட்சிக்காலத்தில் அவன் கோயிலைக் கவனிக்காமையால் தனது காலத்தில் அக்கோபுரத்தைக் கட்ட முடியாதென நினைத்து வருந்தினார். மணிமாறனது மகனுக்கு வருத்தம் வந்த போது அவர் கோயிலுக்கு வந்த மணிமாறனிடம் தனது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார்.

“மணிமாறா, நீ பெரும் வர்த்தகன். அரசனுக்கு நிகரானவன். உனது மகனின் நோயைக் குணப்படுத்தும்படி நான் சிவனைத் தினமும் வேண்டி வருகிறேன். நெடுநாளாக எனக்குக் கோயிலின் தெற்கு வாசலில் பெரியதொரு கோபுரங் கட்டவேண்டுமென்று விருப்பமுள்ளது. தெற்கு

வாசலில் கோபுரங்கட்டினால் நாட்டிற்கு நல்லது. கட்டியவன் பெரும்பயனடைவான். எனவே நீ அதைக் கட்டித்தா. உனது மகனின் நோய் குணமாகும்” என்றார்.

“எனக்கு ஒரே ஒரு மகன்தானே இருக்கிறான். எனக்கேன் சொத்து. எவ்வளவு பணம் செலவானாலும் பரவாயில்லை. நான் கட்டித் தருகிறேன்” என்றான் மணிமாறன்.

குருக்கள் கூறியது போல ஒருவாரத்துள் வளவனுக்கு நோய் குணமாகி விட்டது.

“அப்படிப்பட்ட கலையம்சம் நிறைந்த கோபுரம் எந்த ஒரு நாட்டிலும் இருக்கக் கூடாது. எமது நாட்டில் போதிய சிற்பாசாரிகள் இல்லா விட்டால் அயல் நாடுகளில் இருக்கும் சிற்பாசாரிகளை அழைப்போம். கருங்கற்களை மலைகளில் இருந்து கொண்டு வாருங்கள். ஆயிரம் வருடங்களுக்குப் பின்பும் அக்கோபுரம் எனது காதலை வெளிப்படுத்த வேண்டும். ஆயிரம் வருடங்களுக்குப் பின்பும் மக்கள் இப்படி ஒரு கோபுரத்தை இனியும் கட்ட முடியாது என்று ஆச்சரியப்படல் வேண்டும்” ஏமநாதன் கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

மணிமாறனது மனம்வாடிச் சோர்ந்தது. அவனால் அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. அதனால் எழுந்து வெளியே வந்தான். அன்றிரவு அவன் சிவன் கோயிற் குருக்களைச் சந்தித்த போது அவர் கவலைப்பட்டார்.

“என்ன செய்வது மணிமாறா...? அரசர் என்னை அழைத்துக் கோபுரம் சம்பந்தமாகக் கதைத்த போது நான் திகைத்துப்போனேன். என்னால் எதையும் பேச முடியவில்லை. அரசர் விரும்புவற்றை அவரைச் சார்ந்து வாழ்பவர்கள் விரும்பாமல் இருப்பது தான் நல்லது. அதனால் அரசரின் கோபத்திற்களாவது மட்டுமல்லாது அரசரிடமிருந்து எந்தவிதமான நன்மைகளையும் பெறமுடியாது. அதனால் என்னால் அதைச் சொல்ல முடியவில்லை. நீ அவரது எதிரி. உன்னை அவருக்குப் பிடிப்பதில்லை. அதனால் அதைப் பற்றிக் கதைக்க எனக்குப் பயமாக இருந்தது. சிவனிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி அழுதேன். நீ வேறொரு திருப்பணியைச் செய்” என்ற குருக்கள் மெல்ல அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்றார்.

மணிமாறனுக்குக் கவலையாக இருந்தது. மக்கள் எல்லோரும் அவனை மன்னரின் எதிரி என்றே நினைத்திருக்கிறார்கள்; “இந்நிலையில் எதுவும் செய்ய முடியாது” என்று நினைத்துக் கலங்கினான் மணிமாறன். அவனுக்கு பயமாக இருந்தது. “ஏமநாதன் காதல் வசப்பட்டு தன் நிலை புரியாது இருக்கிறான். அவனுடன் கதைக்க முடியாது”. என்று நினைத்த போது உலகம் இருண்டு வருவதைப் போல இருந்தது. “சிவனே, இதற்கு முடிவுகட்ட வேண்டியது நீதான். உன்னிடமே பொறுப்பை ஒப்படைக்கிறேன்” என்று நினைத்தான் மணிமாறன்.

692. மன்னர் விழைய விழையாமை மன்னரால் மன்னிய ஆக்கம் தரும்.

அரசன் விரும்புகின்றவைகளை, அவனைச் சார்ந்து வாழ்பவர்கள் விரும்பாதிருந்தால் நிலையான பல நன்மைகளைப் பெறலாம்.

கவனமுடன் செயற்படு

சிவன்கோயிலில் அன்று காலைப்பூசை முடிவடைந்ததும் சிவன்கோயிலின் தெற்கு வாசற் கோபுரத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டும் நிகழ்வு நடைபெறவிருந்தது. அன்று அரசசபை கோயிலில் குழுமியிருந்தது. மக்கள் கோயிலெங்கும் குழுமி நின்றனர். பூசை முடிந்ததும் ஏமநாதனும் அரசசபையினரும் தெற்குப் பக்கமாக இருந்த பெரிய மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்தனர். மணிமாறன் அரசசபைக் குரு வேஷத்தில் வராது தனது சொந்த உருவில் வந்திருந்தான். அதனால் மந்திரி பிரதானிகளும் அரச சபையினரும் அரசனின் முன் அவனுடன் கதைக்கப் பயப்பட்டனர். எவரும் அவனைப் பார்த்துச் சிரிக்கக் கூடவில்லை.

அது அவனுக்குக் கவலையைக் கொடுத்தது. நண்பனது முன்னேற்றத்திற்காக எதிரியைப் போல நடித்தது எவ்வளவு தவறு என்று எண்ணி வருந்தினான். அரசகுருவாக வேஷமிட்டு அரசசபையில் இருக்கும் போதும் அரச சபையில் உள்ள முக்கிய உறுப்பினர்கள் பலர் அவருடன் கலகலப்பாகக் கதைப்பதில்லை. “அவன் யார்?” என்று ஆராய்வதிலேயே தமது காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தனர். அதுவும் அவனுக்கு வெறுப்பைக் கொடுத்தது. அத்துடன் அரசனுக்குச் சமமாகச் செல்வமிருந்தும் தன்னால் எதுவும் செய்ய முடியாமையையிட்டு அவனுக்குத் துக்கமாக

இருந்தது. மகனின் நோய் தீர வைத்த நேர்த்திக்கடனை நிறைவேற்ற முடியாமையால் தனது ஒரே ஒரு மகனுக்கு ஏதாவது ஆபத்து வந்து விடுமோ என எண்ணிக் கவலைப் பட்டான். அதை நினைக்க அவனுக்கு வாழ்க்கை மீது வெறுப்பு வந்தது.

நாடு குழம்பியிருந்த காலத்தில் அவனை நாடிவந்து பெரும்பெரும் உதவிகளைப் பெற்ற பிரமுகர்கள் கூட அவனைத் தெரிந்தவனாகக் காட்டிக் கொள்ளாது ஏமநாதனுடன் கலகலப்பாகக் கதைத்தனர். தான் தனிமையாக்கப்பட்டுவிட்டேன் என்ற நினைவு அவனை வாட்டியது.

அவனுக்கு அருகில் அரசவைப் புலவர் இருந்தார். அவர் நாடு மிகவும் குழம்பியிருந்த காலத்தில் உணவுக்கு மிகவும் கஷ்டப்பட்டவர். தினமும் அவனது வீட்டுக்கு வந்து உதவிகள் பெறுவார். அப்போது சொல்வார்; “மணிமாறா உன்னால் தான் எனது குடும்பம் உயிர் வாழ்கிறது. நீ செய்யும் உதவிகளை நான் எத்தனை பிறவிகள் எடுத்தாலும் மறக்க மாட்டேன். நான் பெற்றவற்றையெல்லாம் திரும்பித்தர என்னால் திருப்பிச் செய்ய முடியாது. நீ பெருங்கொடை வள்ளல். ஏமநாதனும் மக்களுக்கு உதவிகள் பலவும் செய்வதாகக் கேள்விப்பட்டுப் பலமுறை அங்கு சென்றேன். ஆனால் அவனைச் சந்திக்க முடியவில்லை” அவர் கண்ணீர் விட்டு அழுத காட்சி அவனது நினைவில் வந்தது.

உள்நாட்டிலிருந்தும் வெளிநாட்டிலிருந்தும் ஏராளமான சிற்பாசாரிகள் வந்திருந்தனர். சுபவேளையில் மன்னன் அடிக்கல் நாட்டினான்.

மணிமாறனின் கண்கள் கலங்கின. அவனையறியாமலே கண்களால் கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகியது. அருகில் இருந்த புலவருக்கு அதைக் காணத் துக்கமாக இருந்தது. எனினும் அவர் பேசாமலிருந்தார். சிவன் கோயில் குருக்கள் அவ்வழியால் வரும்போது மணிமாறனின் கண்களால் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து வேதனைப்பட்டார். அவன் தெற்கு வாசற் கோபுரத்தைக் கட்ட முடியாமையால் தான் துயரமேலீட்டால் அழுகிறான் என்பதைத் தெரிந்ததும், நின்று இரண்டு ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூற முடியவில்லையே என்று கவலைப்பட்டவாறு சென்றார்.

அடிக்கல் நாட்டிய ஏமநாதன் வறிய மக்களுக்குத் தானம் வழங்கினான். பின்; “அன்பான மக்களே, சிற்பாசாரிகளே, பிரமுகர்களே, சிவன்கோயில் குருக்கள் அவர்களே, இக்கோபுரத்தை ஏன் கட்டுகிறேன் என்று உங்களுக்குத் தெரியும். இக்கோபுர வேலையை உங்கள் வீட்டு வேலையாக நினைத்துக் கூடிய விரைவில் பூர்த்தி செய்யுங்கள்” என்றான்.

மக்கள் அரச சபையினர் எல்லோரும் சென்ற பின்பும் மணிமாறன் கோயிலை விட்டுச் செல்லவில்லை. மக்களுடன் மக்களாக கோயிலை விட்டு வெளியேறிய புலவர் சிறிது நேரத்தின் பின் திரும்பி வந்தார். அப்போதும் மணிமாறன் கோவிலில் இருந்தான்; “மணிமாறா” அன்பொழுக அழைத்தார் புலவர். மணிமாறன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். புலவரின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன.; “உனது நிலையைப் பற்றிக் குருக்கள் சொன்னார். அவரும்

துக்கப்படுகிறார். நாம் என்ன செய்ய முடியும். அரசன் அருகில் இருக்கும் போது, அவன் காணும்படி நாம் பேசக்கூடாது. சைகைகள் கூடச் செய்யக்கூடாது. நாம் ஏதாவது பேசினால் தன்னைப் பற்றித்தான் நாம் ஏதோ பேசுகிறோமென்று அரசன் நினைப்பான். அதனால்தான் நான் உன்னோடு கதைக்கவில்லை. என்னை மன்னித்துக் கொள்” அழுதார் புலவர்.

“உன்னிடம் பல்வேறு விதமான உதவிகளைப் பெற்ற போதும் என்னாலும் எதுவும் கதைக்க முடியாமைக்குக் காரணம் அரசர் கோயிலில் இருந்தது தான். புலவர் கூறியதைப் போல அரசரின் முன் நாம் எதையும் பேசக்கூடாது இயன்றவரை பேசாமலிருப்பது தான் நல்லது” என்றார் குருக்கள். அவரது குரல் கரகரத்தது.

694. செவிச்சொல்லும் சேர்ந்த நகையும் அவித்து ஒழுக்கல் ஆன்ற பெரியா ரகத்து.

வல்லமை உள்ள பெரியவர் முன், இன்னொருவரின் அருகே சென்று செவிக்குள் சொல்வதையும், அவருடன் சேர்ந்து சிரித்தலையும் செய்யாது இருத்தல் வேண்டும்.

அவரே சொல்லக்கேள்.

ஏமநாதன் அரண்மனைப் பூங்காவில்
முதலமைச்சருடனும் முக்கிய பிரதானிகளுடனும்
இரகசியமாக ஏதோ கதைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அரச்சபைக்கு அரசகுரு வேடத்தில் வந்த மணிமாறன் சபையில் யாரும் இல்லாமையால் அங்கிருந்த சேவகன் ஒருவனைப் பார்த்துக் கேட்டான்; “இன்று அரச்சபை கூடுவதாக இருந்தது. அரசர் எங்கே...?”

வீரன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். இராசகுருவைக் கண்டதும் அவன் அவரை வணங்கினான். அரசர் செல்லுமுன் வீரனை அழைத்து; “வீரனே, இன்று அரச்சபை கூடுவதாக இருந்தது, ஆனால் கூடவில்லை. அரசகுரு வந்தால் நான் அரண்மைப் பூங்காவில் இருப்பதாகச் சொல். வேறு யார் வந்தாலும் நாளைக் காலை தான் அரசரைச் சந்திக்கலாமென்று சொல்” அரசன் சொன்னது அவ்வீரனுக்கு ஞாபகத்தில் வந்தது.

“குருவே தாங்கள் வந்தால், தங்களை அரண்மனைப் பூங்காவுக்கு வருமாறு அரசர் கூறியுள்ளார்” என்றான் அவ்வீரன்.

மணிமாறன் அரண்மனைப் பூங்காவுக்கு வந்தபோது ஏமநாதன் முதலமைச்சருடன் தளபதிகளுடனும் மற்றும் முக்கிய பிரமுகர்கள் சிலருடனும் மந்திராலோசனைக் நடத்திக் கொண்டிருந்தான். மணிமாறன் வந்ததை ஏமநாதன் கண்ட போதும் அவனைத் தனக்கருகில் வருமாறு அழைக்கவில்லை. அதனால் அவன் அவர்களுக்கு சிறிது தூரத்தில் இருந்த மரத்தின் கீழ் அமைக்கப்பட்டிருந்த சிற்ப வேலைப்பாடமைந்த கல் ஆசனத்தில் அமர்ந்தான்.

ஏமநாதன் அவர்களுடன் முக்கியமான விடயங்கள் எதையோ கதைத்துக் கொண்டிருந்தான். மணிமாறன் அதைக் கவனிக்கவில்லை. அவன் பொதுவாக அரச சபையில் இருக்கும் போது அரசர், முதலமைச்சர், படைத்தளபதிகளுடன் இரகசியமாக பேசினால் அதை உற்றுக் கேட்பதில்லை. பின்பும் அவர்கள் என்ன பேசினார்கள் என்று விசாரிப்பதில்லை. ஏமநாதன் சில சமயம் சபை முடிந்ததும் தான் இரகசியமாக முதலமைச்சருடன் பேசிய விடயத்தைப் பற்றிக் கருத்துக் கேட்டால் மட்டும் கூறுவான். ஏமநாதன் மணிமாறனுக்கு விஷயத்தையும் சொல்வானே தவிரக் கருத்துக் கேட்க மாட்டான். அதனால் மணிமாறன் பேசாமல் இருந்து விடுவான். “நண்பர்களாக இருந்தாலும் அரசன் அரசன் தான். அவன் கேளாமல் எதுவும் சொல்லக் கூடாது.” என்ற கொள்கையுடையவன் மணிமாறன்.

பலமணி நேரத்தின் பின் அரசனுடன் பேசியவர்கள் சென்று விட்டனர். ஏமநாதன் எழுந்து மணிமாறனுக்கு அருகில் வந்தான்.

“மணிமாறா, நாகபுரியின் மீது மகதநாடு படையெடுக்கத் திட்டமிட்டு வருவதாக விஷ்வப் பிரமன் எனக்கு அறிவித்துள்ளார். மகதநாட்டு அரசர், இளவரசனான வீர மார்த்தாண்டனுக்குக் காயத்திரியைத் திருமணஞ் செய்து தரும்படி வற்புறுத்தி வருகிறாராம். என்ன செய்யலாம்?” என்று கேட்டான் ஏமநாதன்.

மணிமாறன் அதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை; “ஏமநாதா, நாகபுரிமன்னர்

தேவையில்லாமல் பயப்படுகிறார். தற்போதுள்ள சூழ்நிலையில் மகத நாட்டரசனால் நாகபுரிக்கெதிராகப் போர் தொடுக்க முடியாது. அதற்காக நீங்கள் அஞ்சத் தேவையில்லை...” என்றான் மணிமாறன்.

மணிமாறனது வார்த்தைகள் ஏமநாதனுக்கு நம்பிக்கையைக் கொடுத்தது; “ஏமநாதா, நாகபுரி மன்னருக்க ஆபத்தேற்பட்டால் நாம் உதவிக்குப் போவோம். எமக்காகப் பருத்திமலை உதவி செய்யும். பவளபுரி, செல்வபுரி போன்ற நாடுகளும் உதவி செய்யும். எனவே நீ அந்தக் கவலையை விட்டு விட்டுச் சிவன்கோயில் தெற்குவாசல் கோபுர வேலையைக் கவனி.... நான் உனது உயிர் நண்பன். எனக்கு ஓர் ஆசை உள்ளது. அதை நீ நிறைவேற்றுவாயா...?” இரப்பதைப் போலக் கேட்டான் மணிமாறன்.

”மணிமாறா, இதென்ன பேச்சு. நான் உனது உயிர் நண்பன். உனக்காக நான் உயிரையும் கொடுப்பேன். உனது உதவி இல்லாவிட்டால் நான் இந்த நாட்டின் அரசனாகி யிருக்க முடியாது. அதனால் நீ எதையும் கேட்கலாம்” என்றான் ஏமநாதன்.

“ஏமநாதா, நான் உன் உயிர் நண்பன் என்பதனால்தான் கேட்கிறேன். உனது காதல் சின்னமான தெற்கு வாசல் கோபுர வேலையை என்னிடம் ஒப்படை. நான் எனது செலவில் நீ நினைத்தபடி கட்டி முடிக்கிறேன்.”

“இதைக் கேட்கவா நீ தயங்கினாய். உன்னால் தான் நான் அரசனானேன். அதைப் போல எனது திருமணமும் உன்னாலேயே முடியட்டும். நீயே கட்டு” என்றான் ஏமநாதன்.

“மிகவும் மகிழ்ச்சி ஏமநாதா..... உனக்காக, உனது காதலுக்காக என் உயிரைக் கொடுத்து அக்கோபுர வேலையை நல்ல முறையில் முடிப்பேன்” என்றான் மணிமாறன். தனது மகனின் நோய் தீர்த்ததற்காகக் கட்டப் போவதாகச் சொன்னால் ஏமநாதன் தனது காதல் நிறைவேறாதென்று நினைத்து மறுத்து விடுவான் என்பதற்காகவே அவன் தந்திரமாக அப்படிக் கேட்டான். அதற்கு ஏமநாதன் சம்மதித்ததை நினைக்க அவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தாங்க முடியவில்லை.

695. எப்பொருளும் ஓரார் தொடரார்மற்று அப்பொருளை விட்டக்கால் கேட்க மறை.

அரசர் இரகசியம் கேசுகையில் அதை உற்றுக் கேளாமலும் அதைப் பற்றி கேள்விகள் கேட்காமலும் இருந்து, அது பற்றி அவரே வந்து சொல்லும் போது கேட்டுக் கொள்ளல் வேண்டும்.

விரும்பும்போது சொல்

மகிழ்வுடன் ஏமநாதனின் முகத்தைப் பார்த்தான் மணிமாறன். அவனது முகத்தில் மகிழ்ச்சி அளவுக்கதிகமாகக் குடிகொண்டிருந்தது. என்னதான் நண்பனாக இருந்தாலும் சந்தர்ப்பம்

சூழ்நிலை அறிந்துதான் எதையும் சொல்ல வேண்டும்; செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்துச் செயலாற்றுவவன் மணிமாறன். ஆரம்பத்தில் மகன் நோய் வாய்ப்பட்டமைக் காகத்தான் சிவன்கோயில் தெற்கு வாசல் கோபுரத்தைக் கட்ட நேர்த்தி வைத்துள்ளேன். அதனால் அதைக்கட்ட என்னை விடு என்று கேட்க நினைத்தான் மணிமாறன். நண்பனாக இருந்தாலும் அவன் அரசன். தற்செயலாக மறுத்து விட்டால் நட்பில் களங்கமேற்பட்டு விடும். ஏமநாதன் பெருங்கஷ்டப்பட்டு கைப்பற்றிய நாட்டை விட காயத்திரியின் மேற்கொண்ட காதல் தான் பெரிதென்று கருதுகிறான். இந்நிலையில் அவன் நட்பை மதிப்பானா..? என்ற ஐயம் மணிமாறனது மனதில் எழுந்தது. அதனால் தான் பலநாட்களாக யோசித்து இந்த முடிவை எடுத்தான். இதனால் ஏமநாதனுக்குச் சிவன் கோயிலின் தெற்கு வாசற்கோபுரம் தனது காதலின் சின்னம் என்ற நினைப்பே இருக்கும். ஆனால் எனக்கு எனது பணத்தில் அக்கோபுரத்தைக் கட்டுவதால் அது எனது மகனுக்கு வைத்த நேர்த்திக்கடனாகவே இருக்கும். இந்த விடயம் சிவனுக்குப் புரியும்” என்று நினைத்து மகிழ்ந்தான் மணிமாறன்.

“மணிமாறா, நீ கூறியதைப் போல மகத நாடு நாகபுரியின் மீது போர் தொடுக்கக் கூடிய வாய்ப்பே இல்லை. எனக்காகப் பருத்திமலை அரசன் சுந்தரசேனன் எதையும் செய்வான். பருத்திமலை செல்வங்கொளிக்கும் நாடு. அதனால் பருத்தி மலையை எதிர்க்க எந்த நாடும் விரும்பாது”.

“அதைத் தெரிந்துதான் நான் அப்படிச் சொன்னேன். நாகபுரி மன்னர் வீணாகக் கவலைப்படுகிறார். நிலைமையை விளக்கி ஓர் ஓலை எழுதி தூதுவனிடம் கொடுத்தனுப்புங்கள். பாவம் அவர் உங்களுக்குப் பெண் தந்தமையால் கவலைப்படுகிறார். அந்தக் கவலையை நீக்குவது உங்களது கடமை.” என்றான் மணிமாறன்.

அதைக் கேட்க ஏமநாதனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. தற்பொழுது நாகபுரியைப் பற்றிக் கதைக்கும் குடிமகனுக்குக் கூட ஏமநாதன் பொருட்களை அள்ளிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“நாட்டுமக்கள் துன்பங்களைப் பொறுக்க முடியாது கஷ்டப்பட்ட போது தங்கள் பருத்தி மலையில் இருந்து உணவு வகைகளைக் கப்பலில் ஏற்றி வந்து கொடுக்க முட்பட்டீர்கள். அத்துடன் எவ்வளவு பொருட்களைத் தினமும் கொடுத்தீர்கள். தாங்கள் அப்படிச் செய்யாவிட்டால் இந்நாட்டு மக்களின் அரைவாசிக்கு மேற்பட்டோர் பட்டினியால் இறந்திருப்பார்கள். அந்தச் செயலை உங்களைத் தவிர வேறு யாராலும் செய்ய முடியாது. அந்த இரக்க சிந்தனை தான் உங்கள் மீது என்னை அன்பு கொள்ளச் செய்தது. அதனால் தான் நான் உங்களுக்காகச் செயற்பட்டேன். விருப்பு வெறுப்பில்லாது நாட்டு மக்களின் நலத்தைப் பேணிய உங்களுக்கு இன்று காதல் ஏற்பட்டுள்ளது. அக்காதலை பூர்த்தி செய்ய வேண்டியகடன் எனக்கிருக்கிறது. அதனால்தான் நான் கோபுரத்தை எனது செலவில் கட்ட விரும்பினேன். காயத்திரியின் மீது அளவற்ற காதல் கொண்ட நீங்கள், எனக்கு

அனுமதி தருவீர்களோ என்று நான் முதலில் அஞ்சினேன். நல்லவேளை அனுமதி தந்துவிட்டீர்கள். உலகில் எங்குமில்லாத கலைப்பெட்டகமாக நான் அக்கோபுரத்தைக் கட்ட நினைத்துள்ளேன். இதை எனது மகனின் சார்பாகக் கட்டி முடிக்கிறேன்” என்றான் மணிமாறன்.

ஏமநாதன் உருகிப் போனான். “மணி, நீ எனது உயிர் நண்பன். எனக்கு எவ்வளவோ உதவிகளைச் செய்திருக்கிறாய். இதற்கெல்லாம் நான் உனக்கு என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்” என்று கூறி மணிமாறனைக் கட்டித் தழுவினான். அவனது கண்களால் கண்ணீர் பெருகியது.

“நீங்கள் காயத்திரி மீது காதல் கொண்டமையால் நாகபுரியையும் எனது தாய் நாடாகவே நான் நினைக்கிறேன். அதனால் நாகபுரிக்குத் தீமை வருவதை என்னால் அனுமதிக்க முடியாது. நான் பருத்திமலைக்குச் சென்று சுந்தரசேனனுடன் இது பற்றிக் கலந்துரையாடுகிறேன். நீங்கள் நக்கீரனை மகத நாட்டிற்கு ஒற்றனாக அனுப்புங்கள். நக்கீரன் மிகவும் நுட்பமானவன். அவன் தனக்கு அழிவு நேர்வதாக இருந்தாலும் கூட அதற்கு அஞ்சாமல் தான் நினைத்தவற்றைச் செய்து முடிக்கும் செயல்வீரன்.” என்றான் மணிமாறன்.

“சரியாகச் சொன்னாய். நக்கீரனைப் போல ஒரு திறமை சாலியை நாம் பெறமுடியாது. இன்றே நான் அனுப்புகிறேன்.” என்றான் ஏமநாதன்.

“அரசே, மணிமாறனான நான் சிவன்கோயில் தெற்கு வாசல் கோபுரத்தைக் கட்டினால் பலபிரச்சனைகள் உருவாகும். அரச குருவின் மேற்பார்வையில் தான் கோபுர வேலைகள் நடைபெறுமென அரசசபைக்கு அறிவியுங்கள்” என்றான் மணிமாறன்.

ஏமநாதன் மகிழ்வுடன் புன்னகைத்தான். பின்பு; “அறிவிக்கிறேன்” என்றான்.

696. குறிப்புஅறிந்து காலம்கருதி வெறுப்புஇல வேண்டுப வேட்பச் சொல்லல்.

அரசரது மன நிலையை அறிந்து, தக்க காலத்தையும் அறிந்து வெறுப்பில்லாதவற்றையும் அவருக்கு விருப்பமான வற்றையும் அவர் விரும்புமாறு சொல்லுதல் வேண்டும்.

சொல்லாமல் விடுவன

ஏமநாதனுடன் அரண்மனைப் பூங்காவில் மந்திராலோசனை செய்து விட்டுச் சென்ற மங்களபுரியின் முதலமைச்சர் வெங்கடேசர் சிறிது நேரத்தில் திரும்பிப் பூங்காவுக்கு வந்தார். அந்த நேரம் ஏமநாதன் மணிமாறனைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டிருந்தான். அதைக் கண்ட வெங்கடேசர் காணாதவர் போல மறுபக்கம் திரும்பி வந்த வழியே திரும்பிச் சென்றார். சிறிது நேரத்தின் பின் மெதுவாக அவர் வந்தார்.

“வாருங்கள்” என்று வரவேற்றான் ஏமநாதன். வெங்கடேசர் அரசசபைக் குருவைப் பார்த்தார். அவர் இருக்கும் போது; “தான் வந்த விடயத்தைச் சொல்லலாமா..?” என்ற எண்ணம் அவரின் மனதில் துளிர்ந்தது.

“நீங்கள் எதையும் சொல்லலாம். அரச சபைக் குரு எனக்கு விசுவாசமானவர். நான் இந்நாட்டைக் கைப்பற்றுவதற்கு எண்ணிலடங்காத உதவிகளைச் செய்தவர். இப்பொழுது எனது காதலுக்காகத் தன்னையே தியாகஞ் செய்யச் சித்தமாக உள்ளார்” என்றான் ஏமநாதன்.

“அரசே, மகத நாட்டரசனை நாகபுரியின் குதிரைப்படைத் தளபதி அருண்பாண்டியன் தான் தவறான வழியில் நடத்தியுள்ளான். காயத்திரியின் ஓவியத்தைத் திருடிச் சென்று மகத நாட்டு இளவரசனான வீரமாத்தண்டனுக்குக் காட்டி, அவனது மனதில் காமத்தீயை உண்டாக்கி, அதன் பயனாக அவனிடமிருந்து ஏராளமான பொன்னையும் மணியையும் பெற்றுள்ளான். இப்பொழுது நாகபுரி மன்னர் அருண்பாண்டியனைக் கைது செய்தமையால் வீரமார்த்தாண்டன் ஆத்திரமுற்றுத் தந்தையிடம் நாகபுரி மன்னரிடம் தூதுதனுப்பி, தனக்கும் காயத்திரியைத் திருமணஞ் செய்து தரும்படி கேட்டிருக்கிறான். ஆனால் மன்னர் மறுத்து விட்டார்; “அரசாக்குரிய ஒழுக்கம் சிறிதுமின்றி நாட்டிலுள்ள பல இளம்பெண்களுடன் முறையற்ற விதத்தில் நடந்து கொள்ளும் உன்னை நான் பலமுறை எச்சரித்துள்ளேன். இதைக் கடைசி எச்சரிக்கையாக எடுத்துக் கொள். இனிமேல் உன் மீது குற்றச்சாட்டுக்கள் எதுவும் வந்தால் மகன் என்று

பாராமல் உன்னைக் கைது செய்வேன்” என்று எச்சரித்துள்ளார். அதனால் மகதநாட்டரசர் எமது நாட்டின் மீது படை எடுக்கமாட்டார்.” என்றார் வெங்கடேசர்.

“அப்படியா? மகிழ்ச்சியான செய்தியைச் சொன்ன உனக்கு இந்த நவரத்தின மாலையைப் பரிசளிக்கிறேன்” என்று கூறிய ஏமநாதன் தான் அணிந்திருந்த நவரத்தின மாலையைக் கழற்றி வெங்கடேசருக்கு அணிவித்தான்.

“முதலமைச்சரே! மகத நாட்டைப் பற்றிப் பிரச்சினை இல்லை. செல்வபுரி அரசன், நாகபுரி இளவரசி காயத்திரியைத் தனக்குத் திருமணஞ் செய்து தரும்படி கேட்பதற்காக நாகபுரிக்கு அடுத்த வாரம் செல்லவிருப்பதாகத் தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன. செல்வபுரி பலம்மிக்க நாடு. அத்துடன் அயல்நாடுகள் யாவற்றுடனும் நல்லுறவைப் பேணும் நாடு. செல்வபுரி அரசன் நடனசேகரன் பருத்திமலை அரசன் சுந்தரசேனனது இனத்தவன். அதனால் சுந்தரசேனன் கூட இந்த விஷத்தில் நடனசேகரனின் பக்கம் தான் நிற்பான்; நாகபுரி அரசர் எனக்குக் காயத்திரியைத் திருமணஞ் செய்து தர ஒப்புக் கொண்ட போதும் நடன சேகரனின் படைப்பலத்திற்கு அஞ்சி அல்லது நடனசேகரனின் வீரத்தை விரும்பி மனம் மாறலாமல்லவா...?” என்றான் ஏமநாதன். அவனது குரல் அடைத்தது.

“அரசே, வீணாகக் கற்பனை செய்யாதீர்கள். காதல் என்பது இன்று ஒருவன் மீதும், நாளை இன்னொருவன் மீதும் ஏற்படுவதல்ல.

இந்திரவிழாவில் உங்களைக் கண்டபின் காயத்திரி உங்கள் நினைவாகவே இருக்கிறாள். வேண்டுமானால் நக்கீரனை அழைத்து விசாரித்துப் பாருங்கள். ஒரு பெண் ஆணைப் பணம், பதவி, வீரம் போன்றவற்றைப் பார்த்து விரும்புவதில்லை. பெண்கள் ஓர் ஆணை விரும்புவதற்கு எத்தனையோ காரணங்கள் உள்ளன. காயத்திரி உங்களை இன்னாரென்று அறியாமலே விரும்பி விட்டாள். இனி அவளின் மனதை எந்தப் பேரரசனாலும் கைப்பற்ற முடியாது. வேண்டுமானால் நீங்களும் வீரர்கள் சிலரும் மாறுவேடத்தில் சென்று காயத்திரியைச் சந்தித்து வாருங்கள்” என்றார் முதலமைச்சர்.

மணிமாறனுக்கு அதைக் கேட்கச் சிரிப்பு வந்தது; “முதலமைச்சர் கை தேர்ந்தவர். அரசனுக்கு விருப்பமானவற்றை மட்டுஞ் சொல்லி, அவன் கேட்டால் கூட வெறுக்கத் தக்கவற்றைக் சொல்லக்கூடாது என்று முதலமைச்சர் நினைக்கிறார்” என்று நினைத்தான்.

“முதலமைச்சர் சொல்வதைப் போல நான் ஒருமுறை நாகபுரிக்குச் சென்று காயத்திரியைச் சந்தித்து விட்டு வரட்டா” என்று கேட்டான் ஏமநாதன்.

“தேவையில்லை. காயத்திரி உங்கள் மீது தீராத காதல் கொண்டுள்ளாள். அதனால் நீங்கள் பயப்படத் தேவையில்லை” என்றான் மணிமாறன். அதைக் கேட்டு ஏமநாதனின் முகம் வாடிச் சோர்ந்தது. அதைக் கவனித்த மணிமாறன் சொன்னான்; “மன்னா, உங்களுக்குக் காயத்திரி

கிடைப்பாள். அதற்கு நான் பொறுப்பு” என்றான் மணிமாறன். அவ்வார்த்தைகள் ஏமநாதனுக்கு உற்சாகத்தை அளித்தது.

697. வேட்பன சொல்லி வினையில் எஞ்ஞான்றும்
கேட்பினும் சொல்லா விடல்.

அரசர் விரும்புகின்றவற்றை மட்டும்
சொல்லி, அவரே கேட்டாலும் கூட
விருப்பமில்லாதவற்றைச் சொல்லாமல் விட வேண்டும்.

தகுதியறிந்து நட

“மன்னா, செல்வபுரி அரசன் நடனசேகரன் சகல வழிகளிலும் எம்மை விடச் சிறந்தவனாக இருந்தாலும், பெண்கள் ஒருவனை விரும்பினால் அவர்களுக்கு அவன்தான் சகல வழிகளிலும் சிறந்தவனாக இருப்பான். இது வரலாறு கண்ட உண்மை. எத்தனையோ நாட்டு இளவரசிகள் படைத்தளபதிகளை, குடிமக்களை விரும்பித் திருமணஞ் செய்த வரலாற்றை நீங்கள் அறியவில்லையா..? அதற்காகத்தான் அரசர்கள் இளவரசிகளை வெளியே நடமாட விடுவதில்லை. அன்று இந்திர விழாவுக்கு காயத்திரி தனது தோழிகளுடன் சாதாரண குடிமகள் ஒருத்தியைப் போலத்தானே வந்திருந்தாள். அவளைக் கண்டு மோகங் கொண்ட நீங்கள் அவளை ஒரு நாட்டின் இளவரசி என்று நினைத்தீர்களா....? பின்பு உங்கள் கட்டளைக்கிணங்க ஒற்றர்கள் மிகவும் சிரமப்பட்டு அவளை இன்னாரெனக் கண்டு கொண்டனர்.

ஆனால் அன்று நீங்கள் அலங்காரமான உடையுடன் அரசனாகப் படைபட்டாளங்களுடன் சென்றீர்கள். அந்த அழகையும், தோள்களின் வலிமையையும் கண்டு தான் காயத்திரி காதலுற்றாள். வேண்டுமானால் நீங்கள் உங்கள் காதல் விஷயத்தைப் பருத்திமலை அரசருக்கு முன் கூட்டியே சொல்லுங்கள்” என்றார் வெங்கடேசர்.

“நடனசேகரனின் இரத்த உறவினன் சுந்தரசேனன். அதனால் அவன் இந்நேரம் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருப்பான். அதனால் நான் அவனுக்கு அறிவித்து உதவி கோருவது நல்லதாகத் தோன்றவில்லை.” என்றான் ஏமநாதன்

“நமக்கு ஏன் உதவி? எம்மால் எந்த எதிரிகளையும் வெல்ல முடியும். சுந்தரசேனன் உங்கள் நண்பன். அதனால் உங்கள் திருமண விடயத்தை முதலில் அவனுக்குக் கூறுவதைப்போலக் கூறுங்கள்” என்றார் முதலமைச்சர்.

“வேண்டாம், உறவினர்களுக்கிடையில் நாம் சில விஷயங்களைத் தெரியப்படுத்தா மலிருப்பது தான் நல்லது. சுந்தரசேனன் சில சமயம் நான் கூறியவற்றை நடன சேகரனுக்கு அறிவித்தால், அதனால் பாதகமான விளைவுகள் எதுவும் வரலாம். எனவே அந்த எண்ணத்தைக் கைவிடுங்கள்” என்றான் ஏமநாதன்.

மணிமாறனுக்கு முதலமைச்சர் கூறியது சரியாகப்பட்டது; “இருவரும் நண்பர்கள். ஒரு செய்தி சொல்வதைப் போலச் சொல்லி அவனது

மனநிலையை அறியலாம். காயத்திரி; ஏமநாதனை விரும்புவதை சுந்தரசேனன் அறிந்தால், இன்னொருவனைக் காதலிக்கும் பெண்ணை விரும்பும் தனது உறவினனான நடனசேகரனுக்குப் புத்திமதியுங் கூறலாம். உண்மை நிலையை உணராது காயத்திரியை மோகிக்கும் நடனசேகரன் தனது தவறை உணரலாம். இவற்றை ஏன் ஏமநாதன் உணர்கிறானில்லை?” என்று நினைத்தான் மணிமாறன்.

“குருவே, என்னால் காயத்திரியைப் பிரிந்து வாழமுடியாது என்பதை மட்டும் நினைவில் வைத்துச் செயற்படுங்கள்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான் ஏமநாதன்.

அவன் அப்படிச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றதை நினைக்க மணிமாறனுக்குக் கோபம் வந்தது. ஏமநாதன் வீரனாக இருந்தாலும் சில சந்தர்ப்பங்களில் பொறுப்பில்லாமலும் ஆராயமலும் நடந்து கொள்ளுவான். அரசனான பின்பு, தனக்கு அரசு பதவி வேண்டாம் என்று ஒருமுறை கூறியவன்.

“தனக்கு இளமையானவன் என்றாலும் ஏமநாதன் அரசன். அரசனைத் தனக்கு இளையவன் என்று நினைத்து அவனது தவறான செயல்களைக் குறை கூறுவதோ இகழ்வதோ கூடாது. அவனை மதித்து தக்க சமயத்தில் சொல்ல வேண்டியவற்றை நல்ல முறையில் சொல்ல வேண்டும்” என்று நினைத்தார் வெங்கடேசர்.

“என்னை விட இளமையானவன் ஏமநாதன். அத்துடன் உயிர் நண்பன். இருவரும் ஒரே

குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இருப்பினும் அவன் அரசன். நான் குடிமகன். அதனால் அரசனைத் தனக்கு இளைவன் என்றோ, இன்ன முறையில் உறவினன் என்றோ, நண்பன் என்றோ கருதி அவன் செய்யும் செயல்களைப் பற்றி விமர்சிக்காது புகழ்ந்து கூறித்தான் காரியமாற்ற வேண்டும்” என்று நினைத்தான் மணிமாறன்.

“குருவே, உங்கள் மீது அளவில்லாத நம்பிக்கையை வைத்திருக்கும் அரசருக்கு, நீங்கள்தான் உறுதுணையாக இருந்து வழிநடத்த வேண்டும். அவர் தனது திருமண விஷயத்தில் முடிவெடுக்க முடியாது தவிக்கிறார். இந்த விடயத்தைச் சுந்தரசேனனுக்குச் சொல்வதால் அப்படி என்ன தீமை ஏற்படப்போகிறது” என்று கேட்டார் முதலமைச்சர்.

“காதலிப்பவன் எப்பொழுதும் தனக்குத் தோல்வி வந்து விடுமென்று பயப்படுவது இயற்கை. பெண்கள் உறுதிமொழியளித்தாலும் பெற்றோர் பலாத்காரமாக இன்னொரு வனுக்குத் திருமணஞ் செய்து வைத்து விடுவதுமுண்டு. அதை எண்ணித்தான் அரசர் பயப்படுகிறார். அதை நான் தீர்த்து வைக்கிறேன். நீங்கள் கவலைப்படாமல் இருங்கள்” என்றான் மணிமாறன்.

முதலமைச்சர் நிமிர்ந்து மணிமாறனைப் பார்த்தார். அவனது கண்கள் ஒளிர்ந்தன. அதில் ஒரு தெய்வீகத் தன்மை இருந்தது. அந்த ஒளி அவருக்கு நம்பிக்கையூட்டிக் கொண்டிருந்தது.

698. இளையர் இனமுறையர் என்றுஇகழார் நின்ற

ஒளியோடு ஒழுகப் படும்.

“அரசர் எமக்கு இளையவர்; அவர் எமக்கு இன்ன முறை உடையவர்” என்று இகழாமல் அவருடைய தகுதிக்கு ஏற்றவாறு புகழ்ந்து மதித்து நடத்தல் வேண்டும்.

தெளிந்த அளிவுடையோர்

“குருவே, தாங்கள் அரசருக்கு மிகவும் வேண்டியவர்; விருப்பமானவர். அதனால் நீங்கள் சொல்பவற்றை அரசர் கேட்காமல் விடமாட்டார். அதனால் அரசருக்கு எடுத்துக் கூறிப் பருத்திமலைக்கு ஒரு முறை சென்று நிலைமையை ஆராய்ந்து வாருங்கள். சுந்தரசேனன் மிகவும் நல்லவன்; நீதியானவன். அதனால் உறவினன் என்றாலும் நீதிக்குப் புறம்பான செயல்களிலீடுபடமாட்டான். அவன் சில சமயம் அரசரின் காதல் விஷயத்தை அறியாமல் இருக்கலாம். நடனசேகரன் உறவினன். அவன் வந்து, தான் காயத்திரியைக் காதலிப்பதாகக் கூறித் தனக்குதவி செய்யுமாறு அவனை வேண்டினால், உறவுக்காக அவன் நாகபுரி அரசரோடு தொடர்புகொள்வான். நாகபுரி அரசன் தனது மகளின் காதல் விஷயத்தைச் சொல்வதிலும் பார்க்க நாம் சொல்வது நல்லது. எமது அரசர் வீரர்தான். எனினும் அரசரைப் பற்றி நாம் குறை கூறுதலாகாது. அவர் எனக்கிளையவரானாலும் எனது அரசர். அதனால் அவருடன் சில விஷயங்களைப் பேச முடியாதுள்ளது. நீங்கள் யோசித்துப் பாருங்கள். செல்வபுரி எமது நாட்டை விட நூறு மடங்கு

சிறந்தநாடு. நடனசேகரன் வீரன். பல நாடுகளைக் கைப்பற்றித் தனது குடையின் கீழ்க் கொண்டு வந்தவன். பெண்கள் காதல் கொண்டால் மாறமாட்டார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் பெற்றோர் மாற்றிவிடுவார்கள். தனது மகள் ஒரு சிற்றரசியாக இருப்பதை விடப் பேரரசியாக இருப்பதையே எந்த ஒரு தந்தையும் விரும்புவான். அதனால் பலாத்காரமாகவும் திருமணம் நடைபெறலாம். காயத்திரியைத் திருமணஞ் செய்யாவிட்டால் எமது அரசர் மனமுடைந்து போவார். அதன் பின்வு அவரால் ஒழுங்காக நாட்டை நிர்வகிக்க முடியாது. மீண்டும் எமது நாடு சீரழிந்து விடும். நாட்டின் மீது கொண்ட அதீதபற்றின் காரணமாகத்தான் நான் இதைச் சொல்கிறேன்.” என்று மூச்சுவிட்டார் வெங்கடேசர்.

வெங்டேசர் கூறுவது மணிமாறனுக்கு நியாயமாகத் தோன்றியது. எனினும் அவனாற் செயற்படமுடியவில்லை; “முதலமைச்சரே, அரசருக்கு நான் மிகவும் வேண்டப்பட்டவன்தான்; அத்துடன் அரசரால் விரும்பப்படுபவனும் கூட. இருந்த போதும் அரசர் விரும்பாத எந்தக் காரியத்தையும் நான் செய்ய மாட்டேன். செய்தால் அரசருக்கு என் மீதுள்ள நம்பிக்கை அற்று விடும். அரசர் பருத்திமலையரசனுக்குத் தனது காதல் விஷயத்தைச் சொல்லக்கூடாதெனப் பிடிவாதமாக இருக்கிறார். இந்நிலையில் நான் மிகவும் வேண்டப்பட்டவனாக இருந்தாலும் எப்படிக் கூறுவது?” கலங்கினான் மணிமாறன்.

“குருவே, உங்கள் நிலை எனக்குப் புரிகிறது. நீங்கள் கூறியனவெல்லாம் சரியானவை.

அரசனை நாம் இளைவனென்றோ, இன்ன முறையினென்றோ கருதக்கூடாது. அத்துடன் அவர் விரும்பாதவற்றை நாம் எமது எண்ணப்படி செய்யவும் கூடாது. அதனால் நான் எனது விருப்பத்தை மாற்றிக் கொள்கிறேன்” என்றார் வெங்கடேசர்.

வெங்கடேசரை நினைக்கப் பாவமாக இருந்தது; “அவர் கூறுவது போல இச் செய்தியைச் சந்தரவேனனுக்குச் சொல்வதால் எந்தப் பாதிப்பும் ஏற்படாது” என்று மணிமாறனுக்குப் புரிந்தது வெங்கடேசர் கூறுவதைப் போல அச் செய்தியைக் கூறுவதன் மூலம் நன்மையும் ஏற்படலாம்” என்று நினைத்தான் மணிமாறன்.

“குருவே, இந்தப் பொறுப்பை அரசர் உங்களிடம் ஒப்படைத்ததைப் போல நானும் உங்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டேன். இதை நினைக்க எனக்குக் கலக்கமாக உள்ளது” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார் முதலமைச்சர்.

மணிமாறன் அரண்மனையில் உள்ள தனது இருப்பிடத்திற்குச் சென்றான். அங்கே அவனுக்காக அவனது சீடன் காத்திருந்தான்.

“குருவே, நடனசேகரன் பருத்திமலைக்குத் தனது வீரர்கள் பலருடன் சென்றிருப்பதாக நான் அறிகிறேன். சில சமயம் நாகபுரி இளவரசியின் திருமண விடயமாக இருக்குமோ என்ற சந்தேகம் எனக்கிருக்கிறது” என்றான்.

மணிமாறன் அதைக்கேட்டு அதிர்ச்சி அடையவில்லை. அச்செய்தியை அவன் முன்பே அறிந்திருந்தான். வெங்கடேசரும் அச்செய்தியை அறிந்த பின்புதான் அரசனுடனும் தன்னுடனும் கதைத்திருக்கிறார். அச்செய்தியை ஏமநாதனும் அறிந்தமையால் தான் பருத்திமலைக்குச் செல்லக்கூடாது என்று நினைக்கிறான்” என்று நினைத்தான் மணிமாறன்.

“ஒருமுறை நான் பருத்திமலைக்குச் சென்று நிலைமையை அறிந்து வரலாம். ஆனால் அரசனுக்கு விருப்பமில்லாத செயலை எப்படிச் செய்வது?” எனத் தடுமாறினான் மணிமாறன்; “ஏமநாதன் வயதில் இளைவன். ஆராயாது சிலசமயங்களில் முடிவெடுப்பவன். தான் நினைத்தவை தான் சரியானதென்று வாதிடுபவன். அதனால் நான் நல்ல எண்ணத்துடன் பருத்தி மலைக்குச் செல்ல, ஏமநாதன் தனது விருப்பத்திற்கு மாறாக நான் நடக்கிறேன் என்று நினைப்பான்” என்று எண்ணிக் கவலைப்பட்டான் மணிமாறன்.

699. கொளப்படீடேம் என்றுஎண்ணிக் கொள்ளாத செய்யார் துளக்குற்ற காட்சி யவர்.

அளவிடமுடியாத தெளிந்த அறிவினை உடையவர்கள்; 'நாம் அரசரால் விரும்பப்பட்டவர்கள்' என்று எண்ணி அவர் விரும்பாதவற்றைச் செய்ய மாட்டார்கள்.

தீமையடைபவர்கள்

“அரசர்களை நம்ப முடியாது. அரசன் அதிகாரமுள்ளவன். அவன் எப்பொழுதும் தனது நலத்தைப் பற்றியே சிந்தித்துக் கொள்வான். பெரும்பாலான செயல்களில் அவன் தனது முடிவுகளை மாற்ற மாட்டான். முலமைச்சர், தளபதிகள் என்று பலரை நியமித்து வைத்திருந்தாலும் பெரும்பாலான விஷயங்களில் அவர்களெல்லாம் அரசனுக்குக் கட்டுப்பட்டே நடத்தல் வேண்டும். நந்திதேவனின் பாட்டனார் காலத்திலிருந்து நான் அரச சபையில் முக்கியமான பதவிகளை வகித்து, நந்திதேவனது தந்தையாரால் முதலமைச்சாராக நியமிக்கப்பட்டேன். அரசருக்கு நெடுங்காலமாகத் தொடர்புடையவன் என்றெண்ணி நந்திதேவனது ஆட்சி முறையைக் கண்டித்தேன். அது பெருந் தீமையாகி விட்டது. அதனால் மங்களபுரியை ஏமநாதன் கைப்பற்றிய போது நான் தலைமறைவாகியிருந்தேன். நண்பராக இருந்தாலென்ன, பிரமுகர்களாக இருந்தாலென்ன, நெடுங்காலமாக அரசனுடன் தொடர்புடையவர்களாக இருந்தாலென்ன அரசன் விரும்பாதவற்றை நாம் செய்யக் கூடாது. அதை மீறிச் செய்தால் செய்பவர்கள் பெரும் துன்பங்களையடைவார்கள். இது நான் கண்ட பாடம். நந்திதேவனுக்கு உண்மையான நிலையைப் பலமுறை நான் சொல்லிய போதும் அவன் அதைக் கருத்திற் கொள்ளாது என்னைப் பகைவனாக நினைத்தான்” வெங்கடேசர் கூறிய வார்த்தைகள் மணிமாறனின் காதில் ஒலித்தன.

“உண்மைதான் நான் உயர்ந்த நட்புக் காரணமாக உதவி செய்வற்காகப் பருத்தி மலைக்குச் சென்றால், ஏமநாதன் கட்டாயம் சந்தேகப்படுவான். அதனால் நட்பில் விரிசல்

ஏற்படும். உத்தம நண்பனானாலும் அவன் விரும்பாதவற்றை நான் செய்யக் கூடாது. ஒற்றன் ஒருவனை அனுப்பிச் செய்திகளை அறியலாம். ஆனால் நக்கீரன் மதிநுட்பம் வாய்ந்தவன். அவன் எந்நாளும் என்னைச் சந்தேகப்படுகிறான். நான் ஒற்றனை அனுப்புவது அவனுக்குத் தெரிந்தால் பிரச்சினையாகி விடும். என்ன செய்யலாம்?” என்று சிந்திந்தான் மணிமாறன்.

“குருவே, நான் அறிந்த செய்திப்படி நாகபுரி மன்னன் தனது மகளைச் செல்வபுரி அரசனுக்குத் திருமணஞ் செய்து கொடுக்கச் சம்மதித்து விட்டார். எமது மன்னர் பாவம். நான் இன்று பருத்தி மலைக்குச் சென்று வந்தேன். நான் குடும்பத்துடன் இடம்பெயர்ந்து பருத்தி மலைக்குச் சென்று வாழ்ந்த காலத்தில் நட்புறவாகி எமக்கு உதவி செய்த ஒருவரின் தந்தை இறந்து விட்டார். அவரின் மரணச் சடங்கில் கலந்து கொள்ளச் சென்றேன். அப்பொழுது தான் செல்வபுரிமன்னன் பருத்திமலைக்கு வந்தான். அங்குள்ளோர் அவனுக்கும் நாகபுரி இளவரசிக்கும் திருமணம் முற்றாகி விட்டதென்று பேசிக் கொண்டார்கள்.” என்றான் சீடன்.

நாகபுரி மன்னன் நீதிதவறாதவன். சொன்ன சொல் மாறாதவன். அவன் நக்கீரனிடம் அடுத்த முகூர்த்தத்தில் திருமணம் நடக்குமென்று அரசருக்கு அறிவிக்கும்படி கூறியவன்” என்று மணிமாறன் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போது சீடன் குறுக்கிட்டான்; “அப்படி மன்னன் சொன்ன பின் அரசர் ஏன் கவலைப்படுகிறார்? மந்திரி பிரதானிகளும் மக்களும் நாகபுரி அரசர் பெண் கொடுக்க மறுத்து விட்டாரென்று ஏன் கவலைப்படல் வேண்டும்?”

“உண்மைதான். ஏன் அரசன் கவலை கொள்கிறார்?” என்று நினைத்தவாறு ஏமநாதனைச் சந்திப்பதற்காக அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டான் மணிமாறன்.

அரண்மனையில் அரசனுடன் முதலமைச்சர் இருந்தார். மணிமாறனைக் கண்ட ஏமநாதன்; “வாருங்கள் குருவே” என்று ஆசனத்தை விட்டெழுந்தான்.

அப்பொழுது வீரனொருவன் உள்ளே வந்து அரசனை வணங்கினான். பின்; “அரசே, நாகபுரியில் இருந்து சில வீரர்கள் உங்களைச் சந்திக்க வந்துள்ளனர். அவர்களை அழைத்து வரவா?” என்று கேட்டான்.

“உடனே அவர்களை அழைத்து வா” என்றான் ஏமநாதன்.

அந்த வீரனுடன் சுமார் நூறு வீரர்கள் உள்ளே வந்தனர். ஏராளமான அடிமைகள் மூட்டை முடிச்சுக்களுடன் உள்ளே வந்தனர். தலைமை தாங்கி வந்த வீரன் ஏமநாதனுக்கு முன் வந்து ஏமநாதனை வணங்கினான்; “அரசே, நாகபுரி அரசர் தனது மாப்பிளைக்காக அனுப்பிய வெகுமதிகள் இவை. இவற்றை ஏற்று எமது இளவரசியைத் திருமணஞ் செய்தல் வேண்டும்”

ஏமநாதனின் மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. சிலநாட்களாகக் கேட்கப்பட்ட செய்திகளால் மனம் குழம்பியிருந்த ஏமநாதன் மகிழ்ச்சியின் உச்சியில்

இருந்தான். அதனால் அவ்வீரன் அதன்பின் கூறியவை எவையும் அவனுக்குக் கேட்கவில்லை.

**700. பழையம் எனக்கருதிப் பண்புஅல்ல செய்யும்
கெழுதகைமை கேடு தரும்.**

“அரசருக்கு நாம் நெடுங்காலமாகத்
தொடர்புடையவர்கள்” என்று எண்ணி அவர்
விரும்பாதவற்றைச் செய்பவர்கள் தீமையை
அடைவார்கள்.

உயர்ந்த ஆபரணம்

கடற்காற்றுச் சற்றுப் பலமாக வீசியதால், கடல் நீர்த்துளிகளையும் அள்ளி வந்து பன்னீர் தெளித்து போலக் கஜேந்திரனுக்கும் வித்தியாவுக்கும் தெளித்தது. கஜேந்திரனுக்கு அருகில் மிகவும் நெருங்கி அமர்ந்திருந்த வித்தியா, தான் பெரிதாகக் கோபங்கொண்டவள் போலச் சொன்னாள்; “நீங்கள் ஒரு மோசமான மனிதர். தூது உரைப்பதைப் பற்றியும் மன்னரோடு சேர்ந்து ஒழுகல் பற்றியும் எத்தனையோ பிரச்சினைக்குரிய விஷயங்கள் இருக்கும் போது நீங்கள் ஏழ்நாதனின் காதலைப் பற்றித் தான் எழுதியுள்ளீர்கள். வேறு ஏதாவது எழுதியிருக்கலாம்”

“அன்பே, உமது கண்களைப் பார்த்தால், உடடுகள் சொல்லும் வார்த்தைகள் பொய் எனக் கூறுகின்றன. ஒருவனது முகத்தைப் பார்த்த அளவிலே அவன் என்ன நினைக்கிறான் என்பதை

என்னால் அறிந்து கொள்ள முடியும். உமக்கு ஏமநாதனின் காதல்கதை நன்றாகப் பிடித்திருக்கு” என்று அவளது கன்னத்தில் தட்டினான் கஜேந்திரன். இன்று காலை விநாயகரத்தினம் மிகவும் மகிழ்வுடன் எனது வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். அவரது முகத்தில் படிந்திருந்த மகிழ்ச்சியின் சாயலைக் கண்டவுடனேயே அவரது வாழ்வில் பெரியதொரு மகிழ்வான நிகழ்வு நடந்து விட்டது என்று உணர்ந்து கொண்டேன்.”

“தம்பீ உம்மைக் காலையில் சந்திக்காவிட்டால், மறுநாட்காலை தான் சந்திக்கலாமென்று பரமேஸ்வரன் அடிக்கடி கூறுவார். அதனால் தான் விடியுமுன்பே வந்தேன்” என்றார் விநாயகரத்தினம்.

“உங்களது முகத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் மகிழ்ச்சியைப் பார்த்தால் வெளிநாட்டில் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்கப் போகிறீர்கள் போல் இருக்கிறது” என்றேன்.

“எப்படித்தம்பி கண்டு பிடித்தீர்? நாளைக்கு நான் இங்கிருந்து புறப்படுகிறேன். நீர் அங்குவுனது சாதகத்தைப் பார்த்துச் சொன்னது போல நடைபெற்று வருகிறது. நான் ஏழையாகத்தான் பிறந்தேன். ஆச்சி சொல்லுவா; ”முத்தவன் நாகநாதியன்ரை இளைவன் பிறந்ததன்று பிறந்தவன். நீ காசிப்பிள்ளை விதானையாற்றரை இரண்டாவது மகள் காலையாணி பிறந்த மற்ற நாள் பிறந்தனி.” என்பா. அதனால் நான் பிறந்த நேரம் நட்சத்திரம் ஒன்றும் தெரியாது. ஒருக்கால் கையைப் பார்த்துச் சொல்லு தம்பி.” என்றார்.

“எனக்குத் தர்மசங்கடமாகி விட்டது. வேஷம் போட்டால் நடிக்கத்தானே வேண்டும். அதனால் அவரது வலது கையைப் பார்த்துப் பலன் சொன்னேன்; ”நூறுவயது வரையும் நீங்கள் நோய் நொடியில்லாமல் வாழ்வீர்கள். செய்தொழில் சிறக்கும். இலாபம் குவியும். பிள்ளைகள் எல்லோரும் ஒஹோ என்றிருப்பார்கள். ஆனால் உங்களது மனதில் நீங்காத ஒரு குறை இருக்கிறது. அதை நீங்களாகத்தான் ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ளீர்கள். சனிமேட்டில் புதிதாக ஒரு ரேகை முளைத்து வியாழமேட்டை நோக்கிச் செல்வதால் உங்களின் பிள்ளைகளில் ஒன்றைப் பிரிய வேண்டிய நிலைமை உண்டாகும். ஒரு பிள்ளையை நீங்கள் இன்றும் உங்கள் பிள்ளையாக ஏற்கவில்லை. அது உங்களுக்குத்தான் கெடுதலை உண்டுபண்ணும். அங்குஷனின் இளைய மகனின் சாதகப்படிதான் நீங்கள் இன்று பெருவாழ்வு வாழ்கிறீர்கள். ஒரே வீட்டிலிருந்தாலும் பகைக்கிரகங்களைப் போலத்தான் நடந்து கொள்கிறீர்கள்” என்றேன்.

“விநாயகரத்தினம் அழுதார். பின்பு; “அங்குஷனின் மனைவி கௌதமி சாதியில் குறைந்தவள். அவளை என்னால் மருமகளாக ஏற்க முடியவில்லை” என்றார்.

“நான் எதுவும் பேசாது சில கணங்கள் யோசித்து விட்டுச் சொன்னேன்; “ஐயா, அங்குஷனின் பிள்ளைகளால் தான் உங்களுக்கு நன்மை உண்டாகும். எனவே அனுசரித்து நடவுங்கள்”

“உண்மைதான் தம்பி. ஏழேட்டுப் பேரப்பிள்ளைகள் எனக்கிருக்கின்றன. ஆனால் என்னைக் கவனிப்பது அங்குஷனின் பிள்ளைகள் தான்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார். எனக்கு முகத்தைப் பார்த்ததும் எல்லாம் தெரியும். இப்போது உம்மைப் பார்த்து என்ன நினைக்கிறீர் என்று சொல்லவா....?” என்று கேட்டான் கஜேந்திரன்.

“ம்” என்றாள் வித்தியா .

“புதன்கிழமை சதுர்த்தி. அன்று நான் கோயிலுக்குப் போக முடியாது. அம்மா காலையிலிலேயே சென்று விடுவா. நீங்கள் வீட்டுக்கு வந்தால் கதைக்கலாம்.” நான் நினைத்தது சரிதானே.

கீழுதட்டைப் பற்களால் கடித்தபடி முகம் கவிழ்த்தாள் வித்தியா; “எல்லாம் கணக்கு வைத்திருக்கிறீர்கள். யாரோடு பழகினாலும் அவர்களைப் பற்றியெல்லாம் அறிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள். “முகத்தைப் பார்த்து அவர்கள் நினைப்பதை அறிந்து கொள்பவன் உலகத்திற்கு உயர்ந்த ஓர் அணிகலன் ஆவான்” என்று பெரியவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். நீங்கள் உயர்ந்தவர்” என்று சிணுங்கினாள் வித்தியா .

கஜேந்திரன் அட்டகாசமாகச் சிரித்தான். வித்தியா நாணிக்கோணுவதைப் பார்க்க அவனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது

701. கூறாமை நோக்கிக் குறிப்பறிவான் எஞ்ஞான்றும்

மாறாநீர் வையக்கு அணி.

ஒருவர் தனது கருத்தைச் சொல்லாத போதும் அவரது முகத்தைப் பார்த்து அவர் கருதியவற்றை அறிந்து கொள்பவன் உலகத்திற்கு உயர்ந்த ஓர் ஆபரணத்தைப் போன்றவன்.

தெய்வம்

பரமேஸ்வரன் மூன்று நாட்களாக நாவலர் ஸ்ரீ வித்தியா மகா கணபதி ஆலயத்திற்கு வரவில்லை. அதனால் அவருக்கு ஏதாவது சுகவீனமாக இருக்கும் என்று நினைத்து அவரைப் பார்ப்பதற்காகச் சென்றான் கஜேந்திரன். பரமேஸ்வரன் வீட்டு முற்றத்தில் நின்ற வேப்பமர நிழலில் சாய்வு நாற்காலியில் படுத்திருந்தார். அவர் பகலில் வீட்டில் இருந்தால் அந்த வேப்ப மர நிழலில் போடப்பட்டிருக்கும் சாய்வு நாற்காலியில் தான் படுத்திருப்பார்; “கொழும்பில் பெரும் பெரும் மாடி வீடுகளைக் கட்டிவிட்டு வெப்பத்தால் அவதிப்படுவம். குளிர்ட்டிய அறைகள் இருக்கு. அதற்குள் எந்த நேரமும் இருக்க முடியாது. எனக்கு அது ஒத்துக் கொள்ளாது தம்பி. இங்கு இந்த வேப்ப மர நிழலில் படுத்துறங்கும் இன்பம். அதைச் சொல்ல முடியாது” என்பார்.

கஜேந்திரனைக் கண்ட நாய் குரைத்துக் கொண்டு வந்தது. கஜேந்திரன் நாய்ப் பிரியன். அவர்களது வீட்டுக்குச் செல்லும் போது அதற்கு ஏதாவது தீன்பண்டம் கொண்டு செல்வான். மூர்க்கத்தனமாகக் குரைத்துக் கொண்டு பாய்ந்து

வந்த நாய், கஜேந்திரனை இனங்கண்டு விட்டு மகிழ்ச்சியாரவாரஞ் செய்தது.

பரமேஸ்வரன் நாய் குரைக்குஞ் சத்தம் கேட்டு சாய்வு நாற்காலியால் எழுந்தார். கஜேந்திரன் உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தான்.

“அப்படி இரும் தம்பி”. என்றார் பரமேஸ்வரன். அவரது குரலில் முன்னைய உற்சாகத்ததைக் காணவில்லை. முகம் சற்று விகாரமடைந்திருந்தது; “ஏதாவது சுகமில்லாமற்றான் இருக்கும்” என்று நினைத்த போதும் அவன் எதையும் கேட்கவில்லை.

“மூன்று தினங்களாகக் கோயிலுக்கு வர முடியாமற் போய் விட்டது. இன்று இரவுப் பூசைக்குப் வர வேண்டும்” என்றார் பரமேஸ்வரன்

“நான் அதிபரைப் பல நாட்களாகச் சந்திக்கவில்லை. இரண்டு நாள் வீட்டுக்குப் போனனான். அவர் இப்போ வேலை முடிந்து வர இரவு ஆறேழு மணி செல்கிறது. என்னைத் தேடினவராம்” என்றான் கஜேந்திரன்.

“சொல்லுறன் என்று குறை நினைக்காத தம்பி. உந்தப் பொது வேலைகளை விட்டு விட்டு உம்முடைய படிப்பைக் கவனி. எல்லோரும் தாங்கள் நன்மை பெறுவதற்காகத் தான் கூடித் திரிவினை; நட்புப் பாராட்டுவினை. நீ பொது வேலைகளைக் கவனித்தால் பரீட்சைக்குப் படிக்க முடியாது.” என்றார் பரமேஸ்வரன்.

மற்றய நாட்களில்; “பொது வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும்; நலிந்தவர்களுக்காக உழைக்க வேண்டும்” என்று கூறும் பரமேஸ்வரன் இன்று அப்படிக்கூறியது கஜேந்திரனுக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. என்றாலும் அவன் அதைப் பற்றி எதுவும் கூறாமற் சிரித்தான்.

“இளம் வயதில் எவையும் புரியாது. எல்லோரும் தம்முடைய வேலைகளைச் செய்விப்பதற்காக உம்மைப் பயன்படுத்துவார்கள். நீர் நல்ல பிள்ளை. படிப்புடன் வீட்டு வேலைகளையும் கவனித்தல் வேண்டும். அதனால் பொது வேலைகளைக் குறையும்” என்றார் பரமேஸ்வரன்.

‘சரி’ என்ற கஜேந்திரன் அவருடன் சிறிது நேரங் கதைத்து விட்டு அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு சனசமூக நிலையத்திற்குச் சென்றான். அங்கே தணிகாசலம் இருந்தார். அவருக்கு அருகில் வந்தமர்ந்தான் கஜேந்திரன்.

பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருந்த தணிகாசலம் தனக்கு அருகில் வந்தமர்ந்த கஜேந்திரனைப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

“உங்களது வீட்டுக்குத்தான் போய்விட்டு வருகிறேன். பரமேஸ்வரன் ஐயாவை மூன்று நான்கு நாட்களாகக் கோயிற் பக்கம் காணவில்லை. ஏதாவது சுகவீனமாக இருக்குமோ என்று நினைத்துச் சென்றேன். அவர் எனக்கு உபதேசம் செய்கிறார்” என்று கூறிவிட்டு நிறுத்தினான் கஜேந்திரன். தணிகாசலம் வியப்புடன் கஜேந்திரனைப் பார்த்தார்;

“என்னைப் பொது வேலைகளைச் செய்ய வேண்டாமாம். படிக்கட்டாம். இன்று அவரது பேச்சில் வித்தியாசம் தெரிந்தது. ஏதோ பிரச்சினைக்குட்பட்டிருக்கிறார் போலத் தெரிகிறது.” என்று நிறுத்தினான் கஜேந்திரன்.

அப்போதும் தணிகாசலம் கதைக்கவில்லை. கஜேந்திரனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்; “அவரின் கதையைப் பார்த்தால் அவருக்கு உங்களோடு அல்லது கணநாதனோடு ஏதோ பிரச்சினை போலத் தெரிகிறது. நீங்கள் எந்தப் பிரச்சினைக்கும் போக மாட்டீர்கள். கணநாதனுடன் தான் பிரச்சினைப்பட்டிருக்கிறார். கொடுக்கல் வாங்கலில் பிரச்சினை போலத் தெரிகிறது. எந்தப் பொறுப்பும் இல்லாமல் நம்பிக்கையைப் பொறுத்துத் தனது தொழிற்சாலைகளைக் கணநாதனிடம் ஒப்படைத்தவர். அவர் ஏமாற்றி விட்டார் என்று பரமேஸ்வரன் ஐயா நினைக்கிறார். ஆனால் கணநாதன் நல்லவர்...” கஜேந்திரன் கூறிக் கொண்டிருந்தான். தணிகாசலம் குறுக்கிட்டுக் கேட்டார்; “இதெல்லாம் உனக்கு எப்படித் தெரியும்? பரமேஸ்வரன் சொன்னவரா..?”

“இல்லை. அவரின் பேச்சிலிருந்து தெரிந்து கொண்டேன். நான் அவருடன் எதுவும் கதைக்கவில்லை. நீங்கள் நான் கதைத்ததாக அவருக்குச் சொல்ல வேண்டாம்”

தணிகாசலத்திற்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது; “ஒருவனது மனதில் உள்ளதை அவனோடு கதைக்காது, அவனது கதைகளிலிருந்து அறிந்து கொள்ளக் கூடியவன் மனிதனாக இருந்தாலும்,

அவன் தெய்வதைத்தைப் போன்றவன். கஜேந்திரன் பஸ்துறை வல்லுநன்” என்று நினைத்தார் தணிகாசலம்.

702. ஐயப் படாஅது அகத்து உணர்வானைத் தெய்வத்தோடு ஒப்பக் கொளல்.

ஒருவனது மனத்தில் உள்ளதை அவன் ஐயப்படாத முறையில் அறிய வல்லவன் தெய்வத்திற்குச் சமனாவன்.

துணையாக்கு

வீட்டுக்கு வந்த தணிகாசலம், வேப்ப மரத்தின் கீழ் சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்த பரமேஸ்வரனின் அருகிற் சென்றமாந்தார்; “வெகுநேரமாகச் சாய்வு நாற்காலியில் படுத்திருக்கிறீர்கள். ஏதாவது சுகமில்லையா?” என்று கேட்டார்.

“இல்லை. நான் இதில் வெகுநேரமாகப் படுத்திருக்கிறேன் என்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? நீங்கள் மத்தியானம் சாப்பிட்டு விட்டுச் சென்றீர்கள். இப்பொழுது இரவு எட்டு மணிக்கு வருகிறீர்கள்” என்று ஆச்சரியப்பட்டார் பரமேஸ்வரன்.

“இதை விட இன்னும் ஆச்சரியங்கள் பல இருக்கின்றன. அது சரி உங்களுக்கு அப்படி என்ன கவலை...? கணநாதனுடன் ஏதாவது பிரச்சினையா...?” என்று கேட்டார் தணிகாசலம்.

“இல்லை, அப்படியொன்றும் இல்லை...”
தடுமாறினார் பரமேஸ்வரன்.

“நான் காலையில் வீட்டை விட்டுப்
புறப்பட்டு, சாப்பாட்டு நேரங்களுக்கு வருவதால்
உங்களோடு கதைப்பதற்கு நேரமிருப்பதில்லை.
கஜேந்திரன் ஐந்து மணிபோல் வந்து உங்களுடன்
கதைத்தவனா.....?”

“ஓமோம்.....” என்றார் பரமேஸ்வரன்.

“அவனுடன் நீங்கள் ஏதாவது
கதைத்தீர்களா...?”

“இல்லையே... அப்படி
பிரச்சினைக்குரியதொன்றும் கதைக்கவில்லை. ஊர்த்
தொண்டு துரவகளை விட்டுவிட்டுப் படி என்று
சொன்னான்”

“நீங்கள் கதைத்ததை வைத்துக் கொண்டு
அவன் உங்களது மன நிலையைப் பற்றி எனக்குச்
சொன்னான். “தணியண்ணை, பரமேஸ்வரன் ஐயா
கணநாதனுடன் ஏதோ பிரச்சினைப் பட்டிருக்கிறார்
போலத் தெரிகிறது. எந்தப் பொறுப்பும் இல்லாமல்
அவர் தனது தொழிற்சாலையைக் கணநாதனுக்குக்
கொடுத்தவர். இருவருக்குமிடையில் கொடுக்கல்
வாங்கலில் ஏதோ பிரச்சினை இருக்கிறது போலத்
தெரிகிறது. ஆனால் கணநாதன் ஐயா நல்லவர்
என்றான்.” என்றார் தணிகாசலம்.

“அப்படிச் சொன்னவனா...?” நான் வாய் திறந்து சொல்லாமல் இவற்றையெல்லாம் எப்படி அறிந்தான்? ஒருவனின் மனதில் உள்ளதை அவனை அறியாமலே அறிந்து கொள்பவன் கடவுளல்லவா... எனக்கும் கணநாதனுக்கும் இப்போ கொஞ்ச நாட்களாகப் பிரச்சனை உள்ளது. அவன் எனது தொழிற்சாலையை வாங்கும் போது உள்ளது போல இப்போது இல்லை. ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு எனது தொழிற்சாலையின் கட்டமைப்பு முழுவதையும் மாற்றினான். அப்போது அதைப்பற்றி எனக்குச் சொல்லவில்லை. இப்பொழுது கட்டிடத்தின் ஒரு பகுதியை இடித்து மாற்ற அனுமதி கேட்கிறான். எனக்கு இராசியான கட்டிடம் அது. அதை மாற்ற என்னால் அனுமதிக்க முடியாது...” உணர்ச்சிவசப்பட்டார் பரமேஸ்வரன்.

தணிகாசலம் சில கணங்கள் எதுவும் பேசவில்லை. பின்பு சொன்னார்; “மச்சான், நீங்கள் கணநாதனுக்குத் தொழிற்சாலையைக் குத்தகைக்குக் கொடுத்து விட்டீர்கள். கணநாதன் தனக்கு இலாபம் கூடுதலாக வருவதற்கான செயல்களில் ஈடுபடுகிறார். நீங்கள் மாதா மாதம் பணம் வாங்குகிறீர்கள். தற்பொழுது தொழிற்சாலை அவருடையது. அவர் தனது விருப்பத்திற்கேற்றவாறு நிர்வாகக் கட்டமைப்புக்களை மாற்றுவதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? அத்துடன் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் உங்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க முடியுமா...?” என்று கேட்டுவிட்டு நிறுத்தினார் தணிகாசலம்.

பரமேஸ்வரனால் அதற்கு விடை கூற முடியவில்லை. பேசாமல் இருந்தார்; “உங்கள்

அலுவலக அறையை அவர் மாற்ற நினைக்கிறார். உங்களுக்கு இராசி உள்ள அந்த அறை அவருக்கு இராசி இல்லாததாக இருக்கலாம். நீங்கள் இனித் தொழிற்சாலையைப் பொறுப்பேற்று நடத்த மாட்டீர்கள். குத்தகைக்குக் கொடுப்பீர்கள். இல்லா விட்டால் விற்பீர்கள். விற்பதானாலும் கணநாதனுக்குத்தான் விற்க வேண்டும். அதனால் நீங்கள் கட்டிடத்தை இடித்து மாற்றஞ் செய்ய அனுமதிக்கலாம் தானே” என்றார்.

பரமேஸ்வரன் அதற்கும் பேசவில்லை தணிகாசலம் சொல்வது நியாயமாகப் பட்டது. “நான் தான் தவறு செய்து விட்டேன்” என்று நினைத்தார். “அதை விட தான் வாய் திறந்து எதுவும் சொல்லாத போதும் கஜேந்திரன் யாவற்றையும் உணர்ந்து கொண்டது மட்டுமல்லாமல் கணநாதன் நல்லவன் என்றும் சொல்லியுள்ளான். நான் நாற்பது ஐம்பது வருடங்கள் அவனுடன் பழகியுள்ளேன். கஜேந்திரன் நாற்பது நாட்கள் தான் பழகியவன்.” என்று நினைத்தார்.

“என்ன யோசிக்கிறீர்கள்..? கஜேந்திரன் இவற்றை யெல்லாம் எப்படி அறிந்து கொண்டான் என்று நினைக்கிறீர்களா...? அவன் சகலகலாவல்லவன். ஒருவனுடைய கண்களையும் முகத்தையும் கொண்டு அவன் என்ன நினைக்கிறான் என்று கஜேந்திரன் சொல்வான். அப்படியானவனுடன் நாம், நம்மிடமுள்ள பெறுமதி மிக்க எந்தப் பொருளையாவது கொடுத்து அவனுடன் நட்புக் கொள்ளல் வேண்டும். இப்போதுள்ள நிலையில் அவனது நட்பு உங்களுக்குத் தேவை. கணநாதனைப் பற்றி நீங்கள் அறிய வேண்டுமானால்

கஜேந்திரனுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்” என்றார் தணிகாசலம்.

703. குறிப்பின் குறிப்புஉணர் வாரை உறுப்பினுள் யாது கொடுத்தும் கொளல்.

ஒருவனது கண்களையும் முகத்தையும் பார்த்து அவன் நினைப்பதை உணரவல்லவனை, நாட்டில் உள்ள எந்த உயர்ந்த பொருளையாவது கொடுத்துத் துணையாக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

வேறுபட்டவன்

“நான் பல செயல்களில் அவனை அவதானித்திருக்கிறேன். ஒவ்வொரு செயலையும் மிக நுட்பமாக ஆராய்ந்து மிகமிகத் திறமையாகச் செய்து முடித்து விடுகிறான். எல்லாவற்றிற்கும் சிகரம் வைத்தது போன்ற செயல் அவன் விநாயகரத்தினத்தை மருமகளுடன் ஒற்றுமையாக்கியது. சிறு வயதில் இவ்வளவு திறமைகளை எப்படிப் பெற்றான். படிக்கிறான்.; சோதிடம் பார்க்கிறான்.; சமூகத் தொண்டுகளில் ஈடுபடுகிறான்.; அதைவிட ஒருவன் சந்தேகப்படாத வகையில் அவனின் மனதில் உள்ளவற்றை அறிந்து கொள்கிறான். இவற்றையெல்லாம் அவன் எங்கே கற்றான்...?” என்ற கேட்டார் பரமேஸ்வரன்.

“அவன் ஒவ்வொரு செயலைச் செய்யும் போதும் நான் ஆச்சரியப்படுவேன். அவனை அதைப் பற்றிக் கேட்டால் சிரிப்பான்; “இதென்னண்ணை

பெரிய வேலை. இதைப் பெரிதென்று ஏன் ஆச்சரியப் படுகிறீர்கள். நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் நாம்தான் பொறுப்பாளி என்பதை உணர வேண்டும். நான் எப்படி வாழ வேண்டுமென்று நினைக்கிறேனோ, அப்படி மற்றவர்களும் வாழ வேண்டும் என்று நினைத்தல் வேண்டும். அதற்கேற்பத் திட்டமிட்டுச் செயல்களைச் செய்தல் வேண்டும். எப்பொழுதும் நாம் செய்யும் செயல்கள் வெற்றியடைதல் வேண்டுமென்று நினைத்துக் கருமமாற்ற வேண்டும். இலாபம் வரவேண்டுமென்றோ, அடுத்தவர்களைக் கெடுக்க வேண்டுமென்றோ நினைக்கக் கூடாது. அத்துடன் சகல வலிமையும் ஒவ்வொருவனின் மனத்திலும் உண்டு. அதை நல்லபடி ஆற்றுப்படுத்தினால் எதையுஞ் செய்யலாம்....” என்பான். அவனைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை” என்றார் தணிகாசலம்.

“ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது சொந்த நலன்களை மனதில் வைத்துக் கொண்டுதான் செயலாற்றுகிறான். அதன்படிதான் நானும் நடந்து விட்டேன். நீங்கள் கூறுவதைப் போல இப்பொழுது தொழிற்சாலையின் முழுப்பொறுப்புக்களையும் நான் கணநாதனுக்கு வழங்கி விட்டு அதற்கான கூலியை பெற்றுக் வருகிறேன். இனி அதில் தலையிட எனக்கு எந்த உரிமையும் இல்லை. வேண்டுமானால் மாதாந்தம் அவன் தரும் குத்தகைப் பணத்தை அதிகரிக்கலாம். ஆனால் அது கூடத் தர்மமான செயலாகாது” என்றார் பரமேஸ்வரன்.

“உண்மைதான், ஒவ்வொருவனும் தனது செயல்களைப் பற்றி எண்ணாது, தாம் தற்போது இருக்கும் துன்ப நிலைக்குப் பிறிர்தான் காரணம்

என்று நினைத்துக் கவலைப்படுகிறார்கள். இல்லாவிட்டால் முன்வினைப் பயன் என்கிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் அனுபவிப்பது முன்வினைப் பயனென்றால், எதிர்காலத்தில் நாம் எப்படியெல்லாம் வாழ வேண்டும் என்று நினைத்துத் தற்பொழுது தீமைகள் செய்யாது வாழலாம் தானே...?” என்றார் தணிகாசலம்.

பரமேஸ்வரன் அதைக் கேட்டுத் திகைத்துப் போனார்; “மக்கள் பலர் தமக்கு வரும் துன்பங்கள் யாவும் முன்வினைப் பயன்கள் என்று கூறிக் கவலைப்படுகிறார்களே தவிர, தாம் தற்பொழுது செய்யும் தீவினைகள் பின்பு வந்து தாக்கும் என்பதை உணர்ந்து கொள்கிறார்களில்லையே” என்று நினைத்தார்.

“ஒருவனது மனதில் உள்ளவற்றை அறிந்து கொள்ளும் வல்லமை பெற்றவன் உறுப்புக்களால் மற்றவர்களோடு ஒன்று பட்டிருந்தாலும் அறிவால் வேறுபட்டவனாவான். கஜேந்திரன் அப்படியானவன். அதனால் தான் சுவாமியார் எந்தச் செயலுக்கும் அவனைப் பொறுப்பானவனாகத் தெரிகிறார்” என்றார் தணிகாசலம்.

“நீங்கள் கஜேந்திரனை ஒழுக்கமானவன்; வல்லவன்; நுட்பமானவன் என்று கருதுகிறீர்கள் ஆனால் அவனை நான் ஓர் அவதார புருஷனாகக் கருதுகிறேன்...” என்று கூறிவிட்டு நிறுத்தினார் பரமேஸ்வரன்.

தணிகாசலம் பேசச் சக்தியற்று நின்றார்; “அவன் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளன். அவன் எழுதிய

பல கதைகளை நான் வாசித்துள்ளேன். எனக்கு மனச்சஞ்சலம் ஏற்படும் போதெல்லாம் அவன் எழுதிய கதைகளை எடுத்து வாசித்தால், எனது மனப்பாரம் குறையும். சமூகத்திற்குத் தேவையானவை எவையெவையென்று தெரிந்து எழுதுவதில் வல்லவன்” என்றார் பரமேஸ்வரன்.

அப்பொழுது காமாட்சியம்பாள் அங்கு வந்தாள்; “அண்ணை இரண்டு மூன்று நாட்களாக இவர் சரியாகச் சாப்பிடாது யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். கோயிலுக்கும் போவதில்லை. என்னென்று கேளுங்கோ....” என்றாள்.

“அப்படியொன்றுமில்லைத் தணி. காமாட்சிக்கு விசர்; எனக்குப் பசிக்கிறது வா போய்ச் சாப்பிடுவம்” என்று எழுந்தார் பரமேஸ்வரன்; “என்னை வெருட்டுவதும், ஏமாற்றுவதும் தான் உங்களது தொழில். மத்தியானமுஞ் சாப்பிடவில்லை. காலமை பத்து மணிக்கு வந்து உந்தச் சாய்வு நாற்காலியில் இருந்தவர். இப்ப இரவு ஒன்பது மணி. இப்படி முன்பு இருந்தனீங்களே...?” காமாட்சியம்மாள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். பரமேஸ்வரன் எழுந்து நடந்து சென்றார். தணிகாசலம் சிரித்தார்.

704. குறித்தது கூறாமைக் கொவாரோடு ஏனை உறுப்புலர் அனையரால் வேறு.

ஒருவன் மனதில் எண்ணியதைஅவன் கூறாமலே அறிந்து கொள்ளவல்லவன். உறுப்புக்களால் மற்றவர்களோடு ஒன்று பட்டிருந்தாலும் அறிவால் வேறுபட்டவன் ஆவான்.

பயனற்ற கண்கள்

அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு நாவலர் ஸ்ரீ வித்தியா மகா கணபதி ஆலயக் காண்டாமணி ஒலித்தது. அது ஒலிக்க முன்பே பரமேஸ்வரன் கோயில் வாசலில் நின்றார். மூன்று தினங்கள் அவர் மனங்குழம்பிய நிலையில் இருந்ததால் கோயிலுக்கு வரவில்லை.

“மனிதன் தன்னில் குறைகளை வைத்துக் கொண்டு தெய்வங்கள் மீது வெறுப்பும் கோபமும் கொள்கிறான். நான் அவசரப்பட்டு முடிவுகளை எடுப்பதனால் தான் இந்நிலை உருவாகிறது” என்று நினைத்தார் பரமேஸ்வரன்.

அப்பொழுது கஜேந்திரன் கோயிலுக்கு வந்தான். பரமேஸ்வரன் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தார். பதிலுக்கு கஜேந்திரனும் சிரித்து விட்டுக் கிணற்றடிக்குச் சென்று கால் முகங்கழுவி விட்டுக் கோயிலுக்குள் சென்றான். அவன் பரமேஸ்வரனுடன் கதைக்கவில்லை.

காண்டாமணி அடித்தது. பின் பூசை ஆரம்பமானது. பூசை முடிந்ததும் பரமேஸ்வரன் வெளியே வந்தார். கஜேந்திரன் தணிகாசலத்துடன் கதைத்துக் கொண்டு நின்றான். பரமேஸ்வரன் அவர்களுக்கருகில் வந்தார். அவருக்குக் கஜேந்திரனைப் பார்க்க ஆச்சரியமாக இருந்தது.

கஜேந்தின் சிரித்தான். பின்; “இன்று மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறீர்கள்” என்று சொன்னான்.

பரமேஸ்வரன் சிரித்தார்; “நீ எல்லாம் அறிந்தவன்; நீ கற்ற கல்வி அப்படி” என்றார்.

“ஐயா, கல்வியால் எதையும் அறிய முடியாது. நிம்மதியும் மன அமைதியும், திருப்தியும் தான் மனிதனை மனிதனாக்குவது; அவனை முன்னேற்றுவது. இதைக் கல்வி செய்யவில்லை. அப்படிச் செய்திருந்தால் இவ்வுலகு சொர்க்க பூமியாக மிளிர்ந்திருக்கும். “பதினெண் புராணங்களை எழுதிய வியாசமுனிவருக்குக்கூட மனச்சாந்தி ஏற்படவில்லை” என்று எமது சமயம் கூறுகிறது. மனஅமைதியை ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் உண்டாக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். அதை ஒருவனுக்குக் கடவுளாளல் கூடக் கொடுக்க முடியாது. கல்வி, பணம், பொருள், அந்தஸ்து போன்றவை வயிற்றை நிரப்புமே தவிர மனத்தை நிரப்ப மாட்டாது. இவையாவும் வாழ்க்கைக்காகவே தவிர, வாழ்வதற்காக அல்ல என்பதைப் புரிந்தவன் என்றும் மகிழ்வாக மன அமைதியுடன் வாழ்வான்.” என்றான் கஜேந்திரன்.

“உண்மைதான் தம்பி. பணம் தேடும் போது என்னிடம் மன அமைதி இருக்க வில்லை. இப்பொழுது இருக்கிறது. நீ ஓர் அபூர்வமான மனிதன். நேற்று என்னுடன் சிறிது நேரங்கதைத்தாய். ஆனால் எனது மனதில் உள்ள எதையும் நான் உனக்குச் சொல்லவில்லை. ஆனால் மனதிலுள்ள அத்தனையையும் அறிந்து விட்டாய்.

அதை எப்படி அறிந்து கொண்டாய்” என்று கேட்டார் பரமேஸ்வரன்.

கஜேந்திரன் சிரித்தான்; “முகம் மனதைக் காட்டும் கண்ணாடி” என்பார்கள். கண்களுக்கு நல்லவற்றையோ கெட்டவற்றையோ மறைக்கத் தெரியாது. அவை தம்மைக் கருணையுடன் பார்ப்பவர்களுக்கு யாவற்றையும் சொல்லி விடும். ஒருவனது கண்கள், முகம் ஆகியவற்றைப் பார்த்து அவன் என்ன எண்ணுகிறான் என்று அறிந்து கொள்ள முடியாதவனுக்குக் கண்கள் இருப்பதால் என்ன பயன் இருக்கிறது?. நாயை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், அது தனது எஜமானின் முழுக் குணத்தையும் புரிந்து வைத்துள்ளது. அவரது பார்வையின் பொருள் அதற்குத் தெரியும். அவரது குரலின் வேறுபாடு அதற்குத் தெரியும். அதைவிட அவரது உடலில் உள்ள மணம் அதற்குத் தெரியும். எஜமானின் வாகனத்தின் சத்தம் கூடத் தெரியும். இவற்றை விடத் தவறு செய்பவர்களை மோப்ப சக்தியால் கண்டு பிடிக்கத் தெரியும். இயற்கை அனர்த்தங்களை அறிந்து கொள்ளத் தெரியும். இவற்றை ஒரு மிருகம் செய்யும் போது ஆச்சரியப்படாத நீங்கள், ஒரு மனிதன் செய்யும் போது ஏன் ஆச்சரியப்படுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டான் கஜேந்திரன்.

தணிகாசலமும் பரமேஸ்வரனும் கஜேந்திரன் அப்படிக்க கதைப்பான் என்று எதிர்பாராமையாற் சற்றுத் தடுமாறினார்கள்.

“ஒருவனைப் புரிந்து கொள்வது மிகவும் இலகுவானது. நாம் மனிதர்களைப் புரிந்து கொள்ள

வேண்டுமானால், முதலில் அவர்கள் மீது அன்பு வைத்தல் வேண்டும். தன்னைப் போல அவர்களையும் நேசித்தல் வேண்டும். அடுத்ததாக, தீமைகளைச் செய்ய அஞ்ச வேண்டும். அதற்கடுத்ததாக தெய்வத்தின் மீது அன்பும் நம்பிக்கையும் வைத்தல் வேண்டும். இவற்றை ஒருவன் கடைப்பிடித்தால் உலகை அறிந்து கொள்ளலாம். தானும் மேம்பாடடையலாம்”

பரமேஸ்வரன் கஜேந்திரனது முகத்தைப் பார்த்தார். அதில் ஒரு தெய்வீகக்களை வீசியது; “இந்தச் சிறு வயதில் இவற்றையெல்லாம் இவன் எப்படி அறிந்து கொண்டான்?” என்று நினைத்தார். அவருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

705. குறிப்பின் குறிப்பு உணரா ஆயின் உறுப்பினுள் என்ன பயத்தவோ கண்.

ஒருவனது கண்களையும் முகத்தையும் பார்த்து அவன் என்ன நினைக்கிறான் எனக் குறிப்பால் அறிந்து கொள்ள முடியாதவனுக்குக் கண்கள் இருந்தும் ஒரு பயனும் இல்லை.

கண்ணாடி

“கஜன், நீ வயதில் இளைவனாக இருந்தாலும் எம்மையெல்லாம் விட அறிவு மிகுந்தவன். நேற்று எனது மனதில் இருந்ததை நான் கூறாமலே நீ அறிந்து தணிகாசலத்திற்குக் கூறியமையால் நான் உண்மையை உணர

முடிந்தது. பல வருட காலம் நான் கணநாதனுடன் பழகியும் அவனைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் நீ கணநாதனுடன் சில நாட்கள் பழகிய போதும் அவரை நன்றாகப் புரிந்து வைத்துள்ளாய்” என்றார்.

அப்பொழுது விக்னேஸ்வரமூர்த்தி அங்கே வந்தார். அவரது முகம் மலர்ந்த ரோஜாப் பூவைப் போல மிகவும் அழகாகவும் பொலிவாகவும் இருந்தது. அவர் கோயிலினுள்ளே சென்றார்.

“கஜேந்திரன் ஒருவரின் முகம், அவரது மனதைக் காட்டும் கண்ணாடி” என்று சொன்ன பின்பு முதல் முறையாக நான் விக்னேஸ்வரமூர்த்தியின் முகத்தைப் இப்பொழுது பார்த்தேன். உண்மைதான் அவரது முகத்தில் ஒரு கவர்ச்சி இருக்கிறது; பொலிவு இருக்கிறது; கருணை இருக்கிறது; அவரின் செயல்களின் தன்மை முகத்தில் படர்ந்திருக்கிறது” என்றார் பரமேஸ்வரன்.

உள்ளே சென்று சுவாமியை வணங்கி விட்டு வந்த விக்னேஸ்வர மூர்த்தி; “நான் சென்று வருகிறேன்” என்றார்.

“உங்களோடு பேச முடியவில்லை. அதுதான் கவலையாக இருக்கிறது” என்றார் பரமேஸ்வரன்.

“மூன்று வருடங்கள் பொறுத்திருங்கள். அதிபர் ஓய்வெடுத்து விடுவார். பின்பு மகா கணபதி ஆலய மண்டபத்தில் இருபத்து நான்கு மணிநேரமும் இருந்து கதைக்கலாம்” என்றார் தணிகாசலம்.

“தணிகாசலம் சொல்வது சரி”. என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார் விக்னேஸ்வரமூர்த்தி.

“மனிதனையும் மனிதனையும் இணைக்கும்பாலம் அன்புதான். அன்புள்ள இதயத்திற்கு அந்நியர்களாக யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். அதிபருக்கு எல்லோரும் அன்பர்கள். அதனால் தான் அவரது முகம் பொலிவாகவும் பிரகாசமாகவும் இருக்கிறது” என்றார் தணிகாசலம்.

கோயிலினுள் இருந்த மக்கள் ஒவ்வொருவராக வெளியேறிக் கொண்டிருந்தனர். கோயிலினுள் இருந்து கனகலிங்கம் வந்தார். அவரைக் கண்டதும் தணிகாசலம் சொன்னார்; “கனகலிங்கம் வருகிறார். யார் யாரைப் பற்றியெல்லாம் குறை சொல்லப் போகிறாரோ தெரியாது”

கஜேந்திரன் மெல்ல நகர்ந்தான். “கஜன், உன்னுடன் ஒரு விஷயம் கதைக்க வேண்டும்” என்றபடி வந்தார் கனகலிங்கம்.

பரமேஸ்வரன் அவரது முகத்தைப் பார்த்தார். சிவந்த நிறமுடைய அவரது முகம் கறுத்தது. கண்களைச் சுற்றிக் கருவளையங்கள் இருந்தன; “தனக்கருகில் இருக்கும் பொருட்களின் உருவத்தை எவ்வித மாடுபாடும் இன்றிக் காட்டும் பளிங்கு போல, ஒருவனின் உள்ளத்தில் இருக்கும் எண்ணங்களை அவனது முகம் காட்டும் என்று கஜேந்திரன் கூறியது என்பது எவ்வளவு உண்மை” என்று நினைத்தார் பரமேஸ்வரன்

“என்ன கஜன் முன்பென்றால் தினமும் பாடசாலைக்கு வருவாய். இப்ப உன்னைப் பாடசாலைப் பக்கம் காணவே முடிவதில்லை. தணிகாசலமும் என்னையும் பாடசாலையையும் மறந்து போச்சு” என்றார் கனகலிங்கம்

கஜேந்திரன் அதைக் கேளாதவன் போல நின்றான். தணிகாசலம் வெளிப்படை யாகவே கதைப்பவர்; “விருப்பமில்லாத இடத்திற்குப் போகக் கூடாது” என்றார்.

கனகலிங்கம் எதுவும் பேசவில்லை. அவரது முகம் மேலும் கலவரமடைந்து கறுத்திருந்தது. “எனக்காக ஒருவரும் பாடுபட வேண்டாம். பாடசாலையை முன்பு போலக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கோ” என்று கூறிவிட்டு நடந்தார் கனகலிங்கம்.

“வாத்தியார், பாடசாலையை நல்லபடி கவனிக்கத்தானே நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். அதற்காகத்தான் உங்களுக்கு சம்பளம் தரப்படுகிறது. நாங்கள் உதவி செய்ய இருக்கிறம். உதவி செய்யத்தான் எம்மால் முடியும்” என்றார் தணிகாசலம்.

கனகலிங்கம் எதுவும் பேசாமல் நடந்து கொண்டிருந்தார்; “மனம் சுத்தமாக இருந்தால் வார்த்தைகளும் சுத்தமாக இருக்கும். முகமும் மலர்ந்திருக்கும். உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று கூறுபவர்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்க மாட்டார்கள். மகிழ்ச்சியாக இருக்காதவனின்

அருகில் மிருகங்கள் கூடச் செல்ல மாட்டாது” என்றார் தணிகாசலம். அவர் கூறியது கனகலிங்கத்திற்குக் கேட்ட போதும், அவர் கேளாதவரைப் போலச் சென்று கொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது சுவாமியாரின் நாயான வீமன் வந்து தணிகாசலத்தின் கையை மெல்லக் கவ்வியது. திரும்பிப் பார்த்தார் தணிகாசலம். சுவாமியார் வந்து கொண்டிருந்தார். பரமேஸ்வரன் சுவாமியாரைப் பார்த்தார். நீண்ட தாடியை உடைய அவரது முகம் பிரகாசமாக இருந்தது.

சுவாமியார் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தார் பின்பு; “கஜன் ஆறுதலாக இருக்கிறாய். பல்கலைக் கழகத்திற்கு செல்லவில்லையா...? தணிகாசலத்திற்கு எந்தக் குறையும் இல்லை அதனால் முகம் பொங்கிப் பிரகாசிக்கிறது” என்றார்.

தணிகாசலம் சிரித்து விட்டுச் சொன்னார் “குறைகள் இல்லாதவர்கள் யார் சுவாமி. எனக்கு ஆசைகள் இல்லை. அதனால் பற்றும் இல்லை பாசமுமில்லை. ஆகையால் முகத்திலும் மனத்திலும் பொலிவு நிறைந்திருக்கிறது” சுவாமியார் சிரித்தார்.

706. அடுத்தது காட்டும் பளிங்கு போல் நெஞ்சம்
கடுத்தது காட்டும் முகம்.

தனக்கு அடுத்திருக்கும் பொருளை அப்படியே காட்டும் பளிங்கு போல, ஒருவனது உள்ளத்தில் உள்ள உணர்வுகளை அவனது முகம் காட்டும்.

இணையானது இல்லை

“ஒருவன் மகிழ்ச்சியாக வாழ வேண்டுமானால் அவன் நல்லவர்களுடன் சேரவேண்டும்; நல்லவர்களுடன் பழக வேண்டும். விக்னேஸ்வரனமூர்த்தி அதிபராக இருந்த காலத்தில் ஒரு நாளைக்குப் பத்துத்தரம் பாடசாலைக்குப் போகாவிட்டால் எனக்கு அன்று வாழ்ந்தது போல் இராது. ஏதோ ஒரு துன்பமான செயல் என்னை அன்று பீடித்துள்ளதாக நினைப்பேன். அதன் பின் பல நாட்களுக்கு அந்நினைவு மனதில் இருந்து வாட்டும். நான் ஒரு நாளைக்குப் பாடசாலைக்குச் செல்லாவிட்டால், அதிபர் பலமுறை என்னை வரச்சொல்லி ஆளனுப்புவார். இப்போ பாடசாலைக்குச் செல்வது துன்பமான நிகழ்வாக இருக்கிறது. கனகலிங்கத்தைக் கண்டாலே அன்றைய தினம் துக்க தினமாகத்தான் இருக்கும். விக்னேஸ்வரமூர்த்தியைக் கண்டதும் பொங்கிப் பூரிக்கும் எனது முகம் கனகலிங்கத்தைக் கண்டதும் வாடிச் சோர்ந்து விடுகிறது. இப்போ எனக்குப் பாடசாலைக்கு முன்னாற் செல்லும் வீதியாற் செல்லக்கூட வெறுப்பாக இருக்கிறது” என்றார் தணிகாசலம்.

“ஒருவன், இன்னொருவர் மீது விருப்பங் கொண்டாலோ அல்லது வெறுப்புக் கொண்டாலோ அதை அவனது முகம் தெளிவாகக் காட்டி விடும். அதனால் தான் உங்களுக்கு விக்னேஸ்வர மூர்த்தி அதிபரைக் கண்டால் மகிழ்வும் கனகலிங்கம்

வாத்தியாரைக் கண்டால் வெறுப்பும் ஏற்படுகிறது.” என்றான் கஜேந்திரன்.

அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சுவாமியார் சொன்னார்; “கற்றவர்களிடந்தான் தீய குணங்கள் நிரம்பக் காணப்படுகின்றன. கல்வி அறிவைக் கொடுக்கும் என்பார்கள். ஆனால் பலருக்குக் கல்வி அறிவைக் கெடுத்து வருகிறது. அதற்குக் காரணம் ஆசைதான். கனகலிங்கம் விக்னேஸ்வர மூர்த்தியின் அனுசரணையுடன் பதவிக்கு வந்தவர். இப்பொழுது விக்னேஸ்வரமூர்த்தியை விடத் தான் செயலாற்ற வேண்டுமென்று நினைக்கிறார். அது தவறல்ல. ஆனால் விக்னேஸ்வரமூர்த்தி செய்தவற்றை மறைக்கப் பார்க்கிறார். அது தான் தவறு. தவறு செய்பவர்கள் தண்டிக்கப்படுவார்கள். அதற்காக நாம் அவர்களுக்குத் தண்டனை கொடுக்கக் கூடாது. மற்றவர்களிடம் தீய குணங்கள் இருப்பதாக நாம் நினைக்கக்கூடாது. தீய குணங்கள் ஆசைகளால் ஏற்படுகின்றன. அடுத்தவனைக் குறைகூறுவதால் யாருக்கும் எந்த நன்மையும் உண்டாகப் போவதில்லை. ஒருவனை விமர்சிப்பது மிகவும் தவறு. விமர்சிப்பதென்பது நிந்தனை செய்வதாகும். குறைகளையும் குற்றங்களையும் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்பதால் அவை நீங்கப் போவதில்லை. அவற்றைப் பேசும் போது மனம் அழுக்கடையும். இயல்பாகவே சுத்தமாக இருக்கும் மனத்தை ஏன் நீங்கள் மற்றவர்களை நிந்தனை செய்து அழுக்காக்கு கிறீர்கள். நல்லவர்கள் எப்போதும் நல்லதைப் பற்றியே சிந்தித்தல் வேண்டும். விக்னேஸ்வரமூர்த்திக்குக் கனகலிங்கத்தின் செயல்களால் கவலையுண்டாகிய போதும் பாடாசலையின் மீதுள்ள பற்றின் காரணமாக இப்போது முன்பை விடக் கூடுதலான உதவிகளைச்

செய்கிறார். அப்படி நீயும் செய் தணிகாசலம்” என்றார் சுவாமியார்.

சுவாமியார் அப்படிக்க் கூறிய போதும் தணிகாசலத்தின் மனம் சமாதான மடையவில்லை. அதை உணர்த்த சுவாமியார் சொன்னார்; “நீ எதை நினைக்கிறாயோ அதையே பிறரும் நினைக்க வேண்டும் என்று எதிர் பார்க்கிறாய். அது சரியல்ல. மகா பாரதத்தில் துரியோதனனை அழைத்து ஒரு நல்ல மனிதனைக் கண்டுபிடித்து அழைத்து வருமாறு அவனது குரு கூறினார். துரியோதனன் நாடு முழுவதும் தேடியும் ஒரு நல்ல மனிதனை அவனால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. அதே குரு தர்மனை அழைத்து ஒரு தீய மனிதனைக் கண்டு பிடித்து அழைத்து வருமாறு கூறினார். தருமன் நாடு முழுவதும் தேடியும் அவனால் ஒரு தீய மனிதனைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. நாம் நினைப்பவைதான் செயல்களாக மாறும். நல்லவர்களால் தீயவர்களைக் கண்டு பிடிக்கவே முடியாது” என்றார் சுவாமியார்.

தணிகாசலம் சிரித்தார்; “விக்னேஸ்வரமூர்த்தி ஐயாவைப் போல நானும் என்னாலான உதவிகளைப் பாடசாலைக்குச் செய்து கொண்டு தான் இருக்கிறேன். ஆனால் கெட்டவர்களைக் கண்டதும் முகம் காட்டிக் கொடுத்து விடுகிறது.” என்றார் தணிகாசலம்.

“ஒருவன் விருப்பம் கொண்டாலும், வெறுப்புக் கொண்டாலும், அவனுடைய முகம் முற்பட்டுக் காட்டிக் கொடுத்து விடும்தான். அது சாதாரணமாணவர்களுக்குப் பொருந்தும்.

அறிவுடையவர்கள் அதைத் தெரிந்து அதன்படி நடக்கலாம் தானே. மனம் மனிதனுக்கு கட்டுப்பட்டு நடக்காவிட்டால் மனிதன் மிருகமாகி விடுவான்” என்றார் சுவாமியார்.

“சுவாமியாரின் தத்துவங்களைக் கேட்டு நடக்கும் உங்களுக்கு இப்போது ஏன் சந்தேகம் வந்தது? முன்பு போல நடவுங்கள்” என்றான் கஜேந்திரன்.

707. முகத்தின் முதுக்குறைந்தது உண்டோ உவப்பினும் காயினும் தான்முந் துறும்.

ஒருவனது விருப்பு வெறுப்புக்களை அவனது முகம் காட்டும்;. அந்த முகத்திற்கு இணையாக அறிவுள்ளது. வேறு எதுவும் இல்லை.

நோக்கினால் போதும்

அன்று பரமேஸ்வரனின் வீட்டுக்குக் கணநாதன் வந்திருந்தார். கணநாதன் தனது தொழிற்சாலையைப் பார்க்க வருவதாகப் பரமேஸ்வரனுக்குத் தெரிவித்திருந்தமையால் பரமேஸ்வரன் அன்று கஜேந்திரனைத் தனது வீட்டுக்கு வரும்படி அழைத்திருந்தார்.

வெளி விறாந்தையில் பரமேஸ்வரனும் தணிகாசலமும் கஜேந்திரனும் கணநாதனும் அமர்ந்திருந்தனர். முன்பு வந்தால் கணநாதன் கலகலப்பாகக் கதைப்பார்; சுறுசுறுப்பாக இருப்பார். ஆனால் அன்று அவரது முகம் வாடி இருந்தது.

சோம்பலாக இருந்தார். மற்றவர்கள் கதைப்பதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாரே தவிர அவராகக் கதைக்கவில்லை. யாராவது ஏதாவது கேட்டால் ஓரிரு வார்த்தைகளில் பதில் சொன்னார்.

பரமேஸ்வரனால் கணநாதனின் முகத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை. கணநாதன் கேளாமலே தனது தொழிற்சாலையை தான் நடத்த முடியாமையால் கொடுத்து விட்டுத் தற்போது முன்பு தான் பெற்ற வருமானத்தை விடக் கூடுதலாகப் பெற்றுக் கொண்டு, அடிக்கடி பிரச்சினைகள் பலவற்றைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பரமேஸ்வரனைப் பார்க்க கணநாதானுக்குச் சிறிதளவேனும் பிடிக்கவில்லை. கணநாதன் தான் வாழத் தொழில் செய்யவில்லை. பிறர் வாழ்வதற்காகத்தான் தொழில் செய்கிறார். அதனால் பரமேஸ்வரனிடம் தொழிற்சாலையைத் திரும்பவும் ஒப்படைக்க விரும்பினார் கணநாதன்.

கஜேந்திரன் கணநாதனின் அருகில் இருந்தான். கணநாதனது முகத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களை அவதானித்துப் பார்த்தான். “அவர் பிரச்சினைகள் இல்லாமல் வாழவே விரும்புகிறார்” என்று அவரது முகம் துல்லியமாகக் கூறியது.

“வியர்வை சிந்தி உழைக்கும் தொழிலாளர்களை மதிக்க வேண்டுமே தவிர, நாற்காலிகளில் உட்கார்ந்திருந்து ஆணையிடும் அதிகாரிகளை மதிக்க வேண்டியதில்லை.” என்று முன்பொருமுறை கணநாதன் கூறியது கஜேந்திரனது நினைவுக்கு வந்தது.

“கணநாதன் மிகவும் நல்லவர்; நேர்மையானவர்; தொழிலாளர்களின் நலனில் மிகுந்த அக்கறை உள்ளவர். ஆனால் பரமேஸ்வரன் அப்படியானவரல்லர். தனது நன்மைக்காக எதையுஞ் செய்யக் கூடியவர்” என்பது கஜேந்திரனுக்குத் தெரியும்.

“கஜேந்திரன் கணநாதனுக்கருகில் வந்தான். கணநாதனுக்குக் கஜேந்திரன் மீது நல்ல மதிப்பு உண்டு. அவரது சகோதரன் கஜேந்திரனைப் பற்றி நல்லவற்றைக் கூறியமையால் அவர் அவனை மதித்தார்.

“ஐயா, இந்தக் காலத்தில் ஒற்றுமையில் வேற்றுமைகளைக் கண்டு பிடிக்கும் புத்திசாலிகள் இருக்கிறார்களே தவிர, வேற்றுமையில் ஒற்றுமையைக் காண்பவர்கள் எவரும் இல்லை. இதனால் தான் மனிதன் எந்நாளும் பிரச்சினைப்பட்டு நிம்மதியில்லாமல் வாழ்கிறான். நீங்கள் நான் கண்ட மனிதரில் வித்தியாசமானவர். வேற்றுமையில் ஒற்றுமையைக் காண்பவர். அதனால்தான் நீங்கள் முன்பு பரமேஸ்வரன் ஐயா துன்பப்பட்ட போதெல்லாம் உதவி செய்தீர்கள். கொழும்பிலிருந்து நீங்கள் எமது கிராமத்திற்கு வந்து தொழிற்சாலையை ஆரம்பித்ததற்குக் காரணம் இலாபம் அல்ல என்பது எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் இங்கு தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்கவேன வந்த போது பரமேஸ்வரன் ஐயா மிகவும் குழம்பிய நிலையில் இருந்தார். அன்று அவர் இருந்த நிலையில் அவரால் ஒரு துரும்பைக் கூட அசைக்க முடியாது. அப்படியிருந்தமையால் தான் அவர் தனது தொழிற்சாலையை உங்களிடம்

பலாத்காரமாக ஒப்படைத்தார். அந்த நேரம் அத்தொழிற் சாலையை நீங்கள் பொறுப்பேற்காதிருந்தால் அத் தொழிற்சாலை அழிந்திருக்கும். கிராமத்தில் தொழிற்சாலையைக் கட்டவென வந்த நீங்கள் பரமேஸ்வரனது தொழிற்சாலையைப் பொறுப்பேற்றதால் இன்று ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் இன்பமாக வாழ்கிறார்கள். அதைக் கெடுக்க நினைக்காதீர்கள். பரமேஸ்வரன் அற்பமனம் படைத்தவர். அதனால் தான் அவர் அமிர்தினியின் மீது மோகங் கொண்டு அழிந்தார். நீங்கள் அப்படியானவர் அல்ல; உயர்ந்தவர்; உத்தமமானவர். அதனால் பொறுமையுடன் முடிவை எடுங்கள்.” கஜேந்திரன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் கூறுவதைக் கேட்டு எதுவும் கதைக்க முடியாது செயலிழந்திருந்தார் கணநாதன்.

“நடந்ததெல்லாவற்றையும் தயவு செய்து மறந்து விடுங்கள். பழிக்குப் பழிவாங்குவது உயர்ந்தவர்களின் குணமல்ல.” கஜேந்திரன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தான். கணநாதன் கஜேந்திரனைப் பார்த்தார்; “உள்ளக் குறிப்பை நோக்கி உள்ளத்தில் உள்ளதை உணர வல்லவனைத் துணையாகப் பெற்றால், அவனது முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் போதும். அவன் ஆக வேண்டிய எல்லாவற்றையும் செய்து முடித்து விடுவான்” என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள். அது எவ்வளவு உண்மை என்று நினைத்தார் கணநாதன்.

“ஐயா, நீங்கள் விரும்பியபடி தொழிற்சாலையை மாற்றியமையுங்கள்.

பரமேஸ்வரனால் எதுவும் செய்ய முடியாது. அதற்காக தொழிற்சாலையை பரமேஸ்வரனிடம் ஒப்படைக்காதீர்கள். பாவம் தொழிலாளர்கள்” என்றான் கஜேந்திரன்.

708. முகம்நோக்கி நிற்க அமையும் அகம்நோக்கி உற்றது உணர்வார்ப் பெறின்.

உள்ளக் குறிப்பை வைத்து என்ன நடைபெற்றது என்று உணரும் வல்லமை உள்ளவன் எதிரியின் முகத்தைப் பார்த்ததும் யாவற்றையும் அறிந்து கொள்வான்.

கண்களில் தெரியும்

வெறுப்பையும் கோபத்தையும் கொப்பளித்த கணநாதனின் கண்கள் மெல்ல மெல்ல அவற்றை இழந்து கொண்டிருந்ததைக் கஜேந்திரன் உணர்ந்தான்; “அவர்கள் தொழில் விஷயமாகக் கதைக்கும் போது நான் ஏன் இங்கிருப்பான்” என்று நினைத்துத் தணிகாசலம் எழுந்து சென்று விட்டார்; “அவர் எழுந்து சென்றது நல்லது” என்று நினைத்தார் பரமேஸ்வரன்.

“ஐயா, நீங்கள் சில நிமிடங்கள் தனிமையாக இருந்து ஆறுதலாக யோசித்து முடிவெடுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு எழுந்து பரமேஸ்வரனின் அருகில் வந்த கஜேந்திரன் சொன்னான்; “ஐயா, வேப்ப நிழலிற் சென்றிருந்து கதைப்போம்”

பரமேஸ்வரன் எதுவும் பேசாமல் எழுந்தார். இருவரும் நடந்து வந்து வேப்பமர நிழலில் இருந்த நாற்காலிகளில் அமர்ந்தனர். வெகு நேரமாகப் பரமேஸ்வரன் பேசவில்லை. கஜேந்திரன் அவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பரமேஸ்வரனது மிடுக்கான கண்கள் சோர்ந்திருந்தன. அவை இயலாமையைக் காட்டின.

“நீங்கள் கூறுவதைப் போலக் கணநாதன் கெட்டவரல்ல. நாம் நல்லதை எண்ணுவதன் மூலம் நமது மனதைச் சுத்தமாக வைத்திருக்கலாம். மனம் சுத்தமாக இருந்தால் எண்ணங்கள் புனிதமானவையாக இருக்கும். சொன்ன வார்த்தைகளைத் திரும்பப் பெற முடியாது. மனிதன் யோசிக்காமல் பேசி விட்டுப் பின் மனம் வருத்தி மன்னிப்புக் கேட்கிறான்; “தெரியாமல் செய்யும் பிழைகளுக்கு மன்னிப்புண்டு. தெரிந்து செய்யும் பிழைகளையும் மன்னித்தே தீர வேண்டும்” என்று பெரியவர்கள் கூறுகிறார்கள். அது சரியென்று சொன்னாலும், அதை எத்தனை பேரால் நடைமுறைப்படுத்த முடியும். கணநாதனைப் பொறுத்தவரையில் அவர் யாரையும் மன்னிப்பார்” என்றான் கஜேந்திரன்.

“அது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று கேட்டார் பரமேஸ்வரன்.

“கண்களின் மாறுபாடுகளைக் கொண்டு யாவற்றையும் அறிந்து கொள்ளலாம். கண்கள் உள்ளத்தில் உள்ள யாவற்றையும் எடுத்துச் சொல்லிவிடும். ஒருபகைவனுடன் கதைத்துக்

கொண்டிருந்தால் அவனது கதைகளின் போது அவனது கண்கள் காட்டும் பாவங்கள் மூலம் அவன் என்ன நினைக்கிறான் என்று தெரிந்து கொள்ளலாம். பலரின் பேச்சு மனதிற்கும் அவர்கள் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்கும் தொடர்பிராது. ஆனால் அவர்களது எண்ணத்திற்கும் கண்களுக்கும் தொடர்பிருக்கும். இப்பொழுது நீங்கள் இயலாமையினால் தான் கணநாதனுடன் சமாதானமாகச் செல்ல நினைக்கிறீர்கள். நீங்கள் மாதாந்தம் பெறும் பணத்தை அதிகரிப்பதற்காகத் தான் கணநாதனுடன் அப்படிக்கதைத்தீர்கள். அதை உணர்ந்து கொண்ட கணநாதன் தொழிற்சாலையைத் திரும்பவும் உங்களிடம் ஒப்படைக்கவே விரும்பினார். அதை உணர்ந்த நீங்கள் இப்போது சமாதானமாகப் போக விரும்புகிறீர்கள். என்னைப் பொறுத்தவரை உங்களது செயல்கள் எப்பொழுதும் தீமைகளையே தரும்.” கஜேந்திரன் கதைத்துக் கொண்டிக்கும் போது பரமேஸ்வரன் குறுக்கிட்டுச் சொன்னார்; “நீ என்னைப் பற்றித் தவறாக நினைக்கிறாய்” என்று கூறிக் கொண்டிருக்கும் போது கஜேந்திரன் அமைதியாகச் சொன்னான்; “ஐயா மற்றவர்களை ஒருவன் ஏமாற்றலாம், ஆனால் ஒருவன் தன்னைத் தானே ஏமாற்ற முடியாது. மனச்சாட்சியின்படி ஒரு நிமிடம் யோசித்து விட்டுச் சொல்லுங்கள், நீங்கள் சொல்லவதெல்லாம் உண்மையானவைதானா...?”

பரமேஸ்வரன் எதுவும் பேசவில்லை; “ஐயா கண்பார்வையின் வேறுபாடுகளை உணரக் கூடிய வல்லமையைப் பெற்றுக் கொண்ட அரசன், எதிரிகளின் பகையையும் நண்பர்களின் நட்பையும் சுலபமாக அறிந்து கொள்வானெனப் பழந்தமிழ்

நூல்களில் வாசித்துள்ளேன். கணநாதனின் கண்கள் எப்போதும் கருணைமிக்கனவாகவே எனக்குத் தெரிகின்றன. நீங்கள் விருப்பமில்லா விட்டால் கணநாதனிடமிருந்து உங்கள் தொழிற்சாலையைப் பெற்று வேறொருவருக்குக் கொடுங்கள்” என்றான் கஜேந்திரன்.

“இல்லை, நான் இனிப் பிரச்சினைப் படமாட்டன். எல்லா நிபந்தனைகளையும் எழுதிக் கொடுக்கிறேன்” என்றார் பரமேஸ்வரன்.

“அன்பு, நேர்மை, பொறுமை ஆகியவற்றைக் கடைப்பிடிப்பவர் கணநாதன். சுயநலமுடையவர்கள் தினமும் மரணித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.” என்றான் கஜேந்திரன்.

அப்போது அங்கே கணநாதன் வந்தார். “கஜன் நீ பெரும் அறிவாளி, கண்பார்வையின் வேறுபாடுகளைக் கொண்டு மனதில் உள்ள யாவற்றையும் அறிந்து விடுவாய். உனது துணையிருந்தால் எந்த எதிரியையும் இலகுவில் வென்று விடலாம்” என்றார் கணநாதன்.

709. பகைமையும் கேண்மையும் கண்உரைக்கும் கண்ணின் வகைமை உணர்வார்ப் பெறின.

கண் பார்வையின் வேறுபாடுகளைக் கொண்டு அவற்றின் பொருளை உணர வல்லவனின் துணையைப் பெற்றால் எதிரியின் பகையையும் நட்பையும் அவர்களின் கண்களைக் கொண்டே அறிந்து கொள்ள முடியும்.

வேறு இல்லை.

மெல்ல இருள்படர்ந்து கொண்டிருக்கும் மாலைப் பொழுதின் இறுதிப் பகுதி. கடற்காற்று சாந்தமாக மெல்ல, கடற்கரையில் இருப்பவர்களை வருடிக் கொண்டிருந்தது. வித்தியா கஜேந்திரனது மடியில் படுத்திருந்தாள். பல நாட்களின் பின் அவர்கள் மிகமிக நெருக்கமாக இருந்து சந்திக்கிறார்கள். வித்தியாவின் தாய் மறுநாள் நடைபெறவுள்ள தனது இனத்தவர் ஒருவரின் திருமண நிகழ்விற்காக அங்கு அன்று இரவு தங்குவதாக இருந்தாள். இரவு எட்டு மணிக்குப் பின்பு வீட்டைப் பூட்டிவிட்டு வரும்படி வித்தியாக்குக் கூறியிருந்தாள். ஆனால் வித்தியா நான்குமணிக்கே வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டாள். கடற்கரைக்குப் பக்கமாகச் செல்லும் வீதியில்தான் அந்த உறவினரது வீடு இருந்தது. அதனால் அப்படியே செல்லலாமென நினைத்தாள்.

மெல்ல வித்தியா சிரித்தாள். அவள் சிரிக்கும் போது கன்னங்கள் இரண்டிலும் குழிகள் விழும். அன்று முகத்தை விடக் கண்கள் தான் பூரணமாக மகிழ்ந்திருந்தன.

கஜேந்திரன் மெல்லக் குனிந்தான். அவனது உதடுகள் வித்தியாவின் கன்னத்தில் ஒருமுறை உரசி மெல்ல விலகின. அவள் எதுவும் பேசாமல் கீழுதட்டைக் கடித்தாள்: "உமது கண்கள் இப்பொழுது என்ன மொழி கூறுகின்றன என்று சொல்லட்டுமா?"

“ம்”

“வாய் திறந்து சொல்லும்”

“சொல்லுங்கோ...”

“இப்படியானதோர் இன்ப பரவச நிலை எப்போதும் நீடிக்க வேண்டும். ஏனென்றால் நாம் காதலிக்கும் போது தான் இன்பமான செயல்களில் ஈடுபடுகிறோம். காதல் முடிந்து கல்யாணமானால் கண்கள் சிரித்துப் பேசாது. கலங்கியழும”

“அப்ப திருமணஞ் செய்வது உங்கள் நோக்கமில்லை” சிணுங்கினாள் வித்தியா . அவளது கண்கள் படபடத்து மெல்ல வாடின.

“உமது கண்கள்தான் எனக்குக் கதை சொல்வது. நீர் மறைக்கும் விடயங்கள் யாவற்றையும் உம்மை முந்தி எனக்கு அவை அறிவித்து விடும். அம்மா இல்லாத நேரம் இனி எப்போது வருமோ தெரியாது. இந்தப் பொன்னான மாலை வேளையை கதைத்து வீணாக்குகிறார். இவருக்குப் படித்தும் புத்தியில்லை என்று உமது கண்கள் சொல்கின்றன. அதை மறைக்கத் தான் உந்தக் கதை” என்றான் கஜேந்திரன்.

“இல்லை இல்லை அப்படியில்லை” படபடத்தாள் வித்தியா.

“கண்ணே! கண்கள்தான் செயல்களின் வாசல் என்று சொல்வார்கள். நுட்பமாக ஒருவரைப்

பற்றி அறிந்து கொள்பவர்களுக்கு, அளவு கோலாப் பயன்படுவது அவருடைய கண்களைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. நீர் எத்தனை விடயங்களை எனக்கு மறைத்திருப்பீர். ஆனால் நீர் மறைத்த விடயங்கள் எல்லாவற்றையும் உமது கண்கள் எனக்குச் சொல்லி விடும். அங்கஜனின் விஷயங்கள் பலவற்றை நீர் எனக்கு மறைத்துள்ளீர்...?” கஜேந்திரன் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போது வித்தியா சீறினாள்; “எதை மறைத்தனான். அம்மாவும் மாமாவும் அங்கயனை எனக்குத் திருமணஞ் செய்யத் தீர்மானித்து விட்டனர் என்று சொன்னானே தவிர, அவர் எனக்குக் காதல் கடிதங்கள் எழுதியதாகவா சொன்னான்”

“அவர் எழுதியிருந்தால் மனிசி என்னைப் பார்த்திராது” என்றான் கஜேந்திரன்.

“வித்தியா வின் கண்கள் கோபத்தால் சிவந்தன; “மகிழ்ச்சியாக இருக்கும் எனக்கு கோபத்தையூட்டி அழப்பண்ணுவது தானே உங்கள் குணம். நான் போறன்” என்று எழுந்தாள் வித்தியா

கஜேந்திரன் அவளது கையைப் பிடித்து இழுத்துத் தனக்கருகில் இருந்தினான். பின்பு அவளது கண்களுக்கருகே தனது முகத்தைக் கொண்டு சென்றான். “அன்பே! இப்போ நான் கண்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்கிறேன். ஓரிரு நிமிடங்களுக்குள் உமது கண்கள் எத்தனை விதமான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தின. அதுவும் பெண்களின் கண்கள் எந்த உணர்வினையும் மிகுதியாக வெளிப்படுத்தும். காதல், மோகம், வீரம்,

கருணை, அன்பு, துக்கம், கோபம் போன்ற உணர்வுகளையும் மனதில் எழும் எண்ணங்களையும் கண்கள்தான் வெளிப்படுத்துகின்றன. உம்முடைய பல விதமான உணர்வுக் கோலங்களை உமது கண்கள் மூலம் அறிந்து கொள்வேன்” என்றான் கஜேந்திரன்.

“கதை எழுதுவது, சோதிடம் பார்ப்பது, மனதில் உள்ளதைச் சொல்வது தான் நீங்கள் இதுவரை செய்தது. இனிக் கண்ணாராய்ச்சியா...? மகாகணபதியே நீ தான் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்” பெருமூச்சு விட்டாள் வித்தியா .

“இப்போது உம்முடைய கண்கள் வேறு கதை சொல்கின்றன” என்றான் கஜேந்திரன்.

“நான் போறன்...” எழுந்தாள் வித்தியா . கஜேந்திரன் அவளை இழுத்து அணைத்தான்.

710. நுண்ணியம் என்பார் அளக்கும்கோல் காணும்கால்
கண் அல்லது இல்லை பிற.

ஒருவனைப் பற்றி நுட்பமாக அறிந்து சொல்பவர்களுக்கு அவ்வாறு சொல்வதற்கு அளவு கோலாகத் துணை நிற்பது அவரது கண்களைத் தவிர வேறு இல்லை.

சபையின் தன்மை

அன்று நாவலர் ஸ்ரீ வித்தியா மகாகணபதி ஆலய மண்படத்தில் பெளணமி தினக் கருத்தரங்கு

நடைபெற்றது. சமீபகாலமாகச் ஸ்ரீனிவாசன் சுவாமிகளின் வேண்டுகோளின்படி பெளணமி தினங்களில் கருத்தரங்கு, பேச்சு, இசை நிகழ்வுகள் என்பன நாவலர் ஸ்ரீ வித்தியா மகா கணபதி ஆலயத்தில் நடைபெற்று வந்தன.

அன்று பெளணமி தினம். முதல் நாள் ஸ்ரீனிவாசன் சுவாமியார் கஜேந்திரனை அழைத்துப் பெளணமி தினத்தன்று அவனைப் பேசுமாறு கூறினார். அதைக் கேட்ட கஜேந்திரன் திகைத்துப் போனான். அவன் ஏராளமான நூல்களைப் படித்திருக்கிறானே தவிர இது வரை அறிஞர்கள் அமர்ந்திருக்கும் சபையில் பேசவில்லை. அதனால் மனங்குழம்பினான்.

“கஜன், உன்னால் பேச முடியும். இன்று இளைஞர் மத்தியில் நாவன்மை உள்ளவர்கள் குறைந்து கொண்டு வருகிறார்கள். இங்கு அதிபரையும் ஆருரணையும் விட்டால் பேசுவதற்கு யாருமில்லை. அதனால் பேசு” என்றார்.

பயமாக இருந்த போதும் சுவாமிகளின் வேண்டுகோளை அவனால் மறுக்க முடியவில்லை. வித்தியாவை நினைத்தான். அவள் அவனது கண்களுக்குத் தோன்றிச் சிரித்தாள். “அன்பரே, சுவாமியாரின் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொன்னாள்.

“மகனே, என்ன யோசிக்கிறாய்? உன்னால் முடியும். எந்தச் செயல்களிலும் உன்னை யாராலும் வெல்ல முடியாது. உனக்கு மேல் கடவுளைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை என்று நினைப்பவன் நீ.

உன்னைத் தோற்கடிக்கும் ஆற்றல் இங்கு யாருக்குமில்லை. எவராலும் கட்டுப்படுத்த முடியாத தன்மையுடன் நீ செயலாற்றுகிறாய். அதனால் துணிவுடன் பேசு” என்றார் சுவாமிகள்.

“பேசுகிறேன் சுவாமி” என்று கூறிவிட்டுச் சென்ற கஜேந்திரன், மேடையில் ஏறி நின்று சயையோரைப் பார்த்தான். பொதுவாகப் பௌணமி தினங்களில் பேச்சு நடை பெற்றால் கற்றவர்கள் பலர் வருவார்கள். அன்று பல கற்றவர்களும் ஊர் பிரமுகர்களும் அயலூலவர்களும் கூடியிருந்தனர். முன்வரிசையில் வித்தியா நீல நிறக் காஞ்சிபுரச் சேலை கட்டி அமர்ந்திருந்தாள். அவளைப் பார்த்ததும் அவனுக்குச் சற்றுத் தளர்ச்சி ஏற்பட்டது. கஜேந்திரனது நிலைமையப் புரிந்து கொண்ட வித்தியா மெல்லச் சிரித்து விட்டுக் கண்ணைச் சிமிட்டித் தலையை அசைத்தாள். கஜேந்திரன் மனங்குழம்பிய வேளைகளில் அவள் அப்படித்தான் செய்வாள். அந்தச் செயல் அவனுக்கு உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது.

“அன்பானவர்களே, இன்றுதான் நான் முதன் முதலாக மேடையில் பேசுவதற்காக ஏறியுள்ளேன். மேடையில் ஏறிப் பேசுவோர், சபையில் நிறைந்திருப்பவர்களின் தன்மையை அறிந்து பேச வேண்டுமென்பார்கள். இச்சபையில் பல்வேறு இடங்களைச் சேர்ந்த பல அறிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களையெல்லாம் வணங்கி எனது பேச்சை ஆரம்பிக்கிறேன். “தற்பொழுது மனிதன் ஆன்மீகத் துறையில் அக்கறை காட்டுவதில்லை” என்றொரு குறைபாடு மக்கள் மத்தியில் உருவாகி வருவதைப் பற்றிப் பலரும்

பலவிதமாகப் பேசிக் கொள்கிறார்கள். இது உண்மைதானா?. இதைத்திருத்த முடியாதா....? என்று பலர் அங்கலாய்க்கின்றனர். மனிதரிடம் ஆன்மீகம் இயற்கையாகவே குடிகொண்டுள்ளது. அதனால்தான் குழந்தைகளைத் தெய்வங்கள் என்கிறார்கள். மனிதன் வளரவளர ஆசைகளும் பெருகிக் கொண்டு செல்லும். அப்பொழுது ஆன்மீகமானது மனதில் அருக ஆரம்பிக்கும். இதைப் பற்றி அறிஞர்கள் கவலை கொள்ள மாட்டார்கள். ஏனென்றால் ஆசைகளால் உண்டாகும் துன்பங்கள் அவனை ஆன்மீகத்துள் இழுத்து விடும். ஆன்மீகம் என்றால் என்ன...? யோசித்துப் பார்த்தால் அதற்குப் பொருள் கூற முடியாது. ஆன்மீகமென்றால் ஆசைகள் இல்லாத நிலையைத் தனக்குள் உண்டாக்கிக் கொள்வது. இது மிகவும் சுலபமானது. ஒரு பாத்திரத்துள் ஏராளமான பொருட்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை ஒவ்வொன்றாக வெளியே எடுத்தால் இறுதியில் பாத்திரத்துள் எப்பொருளும் இராது. அது போல மனதில் உள்ளவற்றையும் ஒவ்வொன்றாக வெளியே எடுத்தால் மனதில் எதுவும் இராது. இதுதான் ஆன்மீகமென்னும் மனச்சுத்தம். மனிதன் பிறக்கும் போது மனம் சுத்தமாக இருக்கிறது. அதனால் தான் பிள்ளைகள் எதுவும் தெரியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். மனிதன் வளர்ந்து ஒரு நிலைக்கு வந்தபின்பு துன்பங்களின் சுமையால் மனம் பக்குவமடைந்து ஆன்மீகத்தில் ஈடுபட ஆரம்பிக்கிறது. இதனால் நாம் இளைஞர் மத்தியில் ஆன்மீகத் தன்மை இல்லையே என்று கவலை கொள்ளாத தேவையில்லை. மலையில் இருந்து குதித்து ஆர்ப்பரிக்கும் சிற்றருவி கடலை அடையும் போது ஆர்ப்பாட்டமின்றி அமைதியடைவதைப் போல மனதும் சுமைகள் கூடக்கூட அமைதியடையும்.

சமய நூல்களில் கூறப்பட்டவைகள் யாவும் மனிதனது ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்கு வழிகாட்டுவன. அவை மனிதனது குறைகளை நீக்கி அவன் தெய்வீகத் தன்மை அடைய வைக்கின்றன. உலகம் கடவுளுக்குள் இருப்பதாக எமது சமயம் கூறுகிறது. அதனால் நாம் கடவுளுக்குள் இருக்கிறோம். அதனால் நாம் கடவுளை விட்டு ஒருபோதும் வெளியே நிற்க முடியாது. புலன்களால் நாம் இன்படைகிறோம். புலன்களில் ஒன்று செயலிழந்தாலும் அதனால் பெறும் இன்பத்தை யாரும் அடைய முடியாது. அதே போலத்தான் ஆன்மீகத்திலிருந்து விடுபட்டால் யாரும் எதையும் அனுபவிக்க முடியாது. எனவே ஆன்மீகத்தன்மை ஆன்மாவோடு இரண்டறக் கலந்தது” கஜேந்திரன் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

சுவாமியார் மகிழ்வுடன் புன்னகைத்தார்; “சொற்களின் கருத்துக்களை நன்கறிந்த கற்றவர்கள், சபையில் உள்ளவர்களின் தன்மையை அறிந்து தான் பேசுவார்கள். கஜேந்திரன் சொற்களின் வகை தொகைகளை நன்கு அறிந்தவன். அதனால் சபையை நன்கறிந்து பேசுகிறான்” என்று நினைத்தார்.

711. அவை அறிந்து ஆராய்ந்து சொல்லுக சொல்லின் தொகை அறிந்த தூய்மை யவர்.

சொற்களின் தொகுதியை அறிந்த தெளிந்த அறிவுடையவர்கள், சபையில் நிறைந்திருப்பவர்களின் தன்மையை உணர்ந்து ஏற்ற சொற்களை ஆராய்ந்து சொல்ல வேண்டும்.

ஆராய்ந்து பேசு

சபையை ஒருகணம் பார்த்தான் கஜேந்திரன். சபையோர் மிகவும் அமைதியாக இருந்து பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். சுவாமியாரைப் பார்த்தான். அவரது முகத்திலிருந்து ஒரு திவ்விய ஒளி வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. கண்கள் சுவாலித்தன. கஜேந்திரனது கண்கள் சந்தித்ததும் மலர்ந்து தனது மகிழ்வை வெளிப்படுத்தின. மெல்லிய புன்முறுவலுடன் தலை அசைத்தார் சுவாமியார். கஜேந்திரனுக்குச் சுவாமியாரது செயல் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. விக்னேஸ்வர மூர்த்தியைப் பார்த்தான். அவரும் அவனைக் கனிவுடன் நோக்கினார். அவரது உதடுகள் பிரிந்து மகிழ்வைத் தெரிவிக்க மெல்ல வலது கையை தூக்கி அசைத்தார். தணிகாசலம் மகிழ்வுடன் சிரித்தவாறு முணுமுணுத்தார். பொதுவாக எல்லோரும் அவனது பேச்சை ரசித்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். மெல்லத் திரும்பி வித்தியாவைப் பார்த்தான். அவளது முகம் பொங்கிப் பூரிப்படைந்திருந்தது. அவள் தனது கீழுதட்டின் வலப்பகுதியை மடித்து மெல்லப் பற்களால் கடித்தாள். அப்படிக்க கடித்தால் மிகவும் உற்சாகமாகவும் மகிழ்வாகவும் இருக்கிறாள் என்று அர்த்தம். அப்படி அவள் தனது கீழுதட்டைப் பற்களால் கடித்தாளானால் அவன் பூரண சுதந்திரம் பெற்று விட்டானென்று அர்த்தம். இன்பப் பெருக்குடன் திரும்பினான், மகாகணபதி ஆலயக் குருக்கள் மண்டபத்தாணுடன் சாய்ந்தபடி நின்றார். அவர் ஒருபோதும் இருந்து எதையும் கேட்பதில்லை. சுவாமியாரின் அருளுரையின் போதும், கோயிலில் கூட்டங்கள் நடைபெறும் போதும் நின்றுதான் கேட்பார். கஜேந்திரன் திரும்பிப் பார்த்ததும்

மகிழ்வுடன் தலையை அசைத்தார். சபையோர் அவன் பேசாது நின்ற அந்த ஓரிரு நிமிடங்களில் கூடக் கதைக்கவில்லை. அவனது முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்; “நல்ல முறையிற் பேசத் தெரிந்தவர்கள், சபையோர் எவ்வாறு தனது பேச்சை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்று இடையிடையே அவதானித்துப் பேசுதல் வேண்டும்” என்று முதல் நாள் விக்னேஸ்வர மூர்த்தி சொன்னது அவனது காதில் ஒலித்தது. திரும்பவும் ஒருமுறை சபையைப் பார்த்தான். சபையினர் பேச்சைக் கேட்பதற்கு ஆவலுடன் இருப்பது தெரிந்தது; “அன்பானவர்களே, ஒருவனது மனதில் ஆன்மீகம் வளர வேண்டுமானால், மனிதப் பண்புகளை நாம் எமக்குள் உருவாக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். உண்மை பேசுதல்; உயிர்கள் மீது கருணை காட்டல்; அறஞ் செய்தல்; பற்றில்லாது அனைவரையும் சமமாக மதித்தல்; புலன்களை அடக்குதல்; ஒழுக்கமாக வாழுதல் போன்ற பண்புகளை ஒருவன் ஏற்படுத்திக் கொண்டால் மனதுள் தெய்வீகம் குடிபுகும். இவையிருந்தால் எல்லாச் செல்வங்களும் தாமே வந்தடையும். இவை வந்தடைந்து விட்டால் மனிதன் எண்ணும் எண்ணங்கள், சொல்லும் சொற்கள், செய்யும் செயல்கள் யாவும் தூய்மையுடையனவாக இருக்கும். மனிதன் தூய்மைப்பட்டால் அவன் எண்ணும் எண்ணங்களும், சொல்லும் சொற்களும், செய்யும் செயல்களும் ஒருமைப் பட்டிருக்கும். இதனால் மனிதத்தன்மை நிலை நிறுத்தப்பட்டுத் தெய்வீக நிலையை அடையலாம். மனிதத் தன்மைதான் மனிதனையும் இறைவனையும் இணைக்கும் பாலமாகும். நாம் இவற்றைக் கைக்கொள்ள வேண்டுமானால் முதலில் கடவுளின் மீதும் பின்

உயிர்கள் மீதும் அன்பு வைத்தல் வேண்டும். பெரும்பாலான பறவைகளும் விலங்குகளும் தமக்குரிய குல ஒழுக்கத்தைப் பின்பற்றுகின்றன. அவை ஒரு போதும் தமக்குரிய இயல்பான குணங்களில் இருந்து விடுபடுவதில்லை. மனிதன் மட்டும் தான் மனித நேயத்திலிருந்து அடிக்கடி விடுபடுகிறான். மனித நேயத்திலிருந்து விடுபட்டால் மகிழ்ச்சியிராது. மனமகிழ்விருந்தால் தான் ஆன்மீகம் மனதில் இருக்கும்; கடவுள் மனதுள் இருப்பார்; அதனால் அமைதியும், சாந்தியும் உருவாகும். மனதுள் இருக்கும் கருணை செயல்கள் மூலம் வெளிப்படும்; மனதில் உள்ள மகிழ்ச்சி முகத்தில் மூலம் வெளிப்படும். அவற்றை அனுபவ முள்ளவர்களால் தான் புரிந்து கொள்ள முடியும். துள்ளும் மாடு பொதி சுமக்கும் என்பார்கள். அந்தந்த வயதிற்கேற்ற குணங்கள் அவ்வப்போது ஏற்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். இதனால்தான் இளைஞர்கள் துடிப்புடன் செயற்படுகிறார்கள். அதனால் அவர்களைப் பார்ப்போர் அவர்களை ஆன்மீகத் தன்மை இல்லாதவர்கள் என்று கூறுகிறார்கள். கடவுள் எங்கும் இருக்கிறார். நாம் ஒவ்வொருவரும் கடவுளுக்குள்ளேயே இருக்கிறோம்; “குளத்தில் குளிப்பவன் தண்ணீரைக் குடிக்காமல் விடமாட்டான்” என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள். அதன்படி வாலிய மிடுக்கால் துள்ளித்திரிபவர்களும் கடவுளுக்குள்ளேயே இருப்பதால் அவர்களுக்குள்ளும் ஆன்மீகம் இருக்கும்” கஜேந்திரன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது சபையோர் கரகோசம் செய்தனர்.

712.இடைதெரிந்து நன்குஉணர்ந்து சொல்லுக சொல்லின் நடைதெரிந்த நன்மை யவர்.

சொற்களின் நடையை ஆராய்ந்து நல்ல முறையில் பேசுவல்லவர்கள், சபையின் நிலையை ஆராய்ந்து அதற்கேற்ப பேசுதல் வேண்டும்.

முறையறிந்து பேசு

“நான் இளைவன். ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பிருந்த நிலையை எண்ணிப் பார்த்தால், அது எமக்கு அதிசயமாக இருக்கும். அன்று பசுக்களில் பால் கறப்பதில்லை. ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் பல பசுக்கள் நின்றன. விவசாயச் செய்கைக்கு மட்டுமே காளையகளும்ப சுக்களும் பயன்பட்டன. தானியங்கள் வீடுகளில் நிறைந்து காணப்பட்டன. கடுமையான வேலையும், வேண்டியளவு ஓய்வையும் மக்கள் பெற்றனர். இயற்கையான உணவு, நோயில்லாத வாழ்வு. இது ஐம்பது வருடங்களுக்கு முந்திய நிலை. இந்நிலை படிப்படியாக மாறி விட்டது. இன்று விஞ்ஞானத்தாலும் தொழில்நுட்பத்தாலும் நாடு முன்னேறி விட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இதனால் மக்கள் குறிப்பாக இளைஞர்கள் எதையும் துணிவுடன் செய்ய முடியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் ஒற்றுமை, அகிம்சை, அன்பு, விட்டுக் கொடுத்தல் போன்ற பண்புகள் குறைந்து விட்டதாகப் பலரும் கவலை கொள்கிறார்கள். இதில் உண்மையில்லாமல் இல்லை. அன்றைய கல்வி மனிதனைப் பண்படுத்தி, மனதில் அன்பு, கருணை, பாசம், பற்று பக்தி போன்றவற்றை உருவாக்கியது. மக்கள் மனித நேயத்துடன் வாழ்ந்தனர். ஆனால் இன்றைய கல்வி விஞ்ஞான நோக்குகளையே பூர்த்தி செய்கிறது. அதனால் மேற் கூறியவற்றை வளர்க்க

முயற்சிக்கவில்லை. பணத்தைத் தேடவும், வசதியான வாழ்வை அமைக்கவும் இன்றைய கல்வி பயன்படுகிறது. முன்பு மனிதர்களுடன் வேலை செய்த மனிதன் இன்று இயந்திரங்களுடன் வேலை செய்கிறான். அதனால் மனிதனுடன் பழகி, அவனது சுக துக்கங்களை அறிய அவனுக்கு வாய்ப்பேற்படுவது குறைவு. உணர்வுகளில்லாத இயந்திரங்களோடு நாள் முழுவதும் இருப்பதால் அவனும் இயந்திரமாகவே இருக்கிறான். குடும்பங்களிலும் குழப்பங்கள் வர இதுவே முக்கிய காரணமாகும்.”

“மனிதன் அன்புள்ளவனாக இருத்தல் வேண்டும். தர்மத்தின்படி நடத்தல் வேண்டும். இந்த இரண்டு குணங்களும் எப்பொழுதும் கைக்கொள்ளபவனைக் காப்பாற்றும். தர்மத்தை ஒருவன் காத்தால், அவனைத் தர்மம் காக்கும். இது உலக நியதி. முன்பு பணம் இருக்கவில்லை. பொருட்கள் இருந்தன. பண்டமாற்றாக மக்கள் பொருட்களைக் கொடுத்துப் பொருட்களைப் பெற்றனர். பணம் படைக்கப்பட்ட பின்புதான் வாழ்வில் உள்ள அனைத்தும் அழிக்கப்பட்டன. மக்கள் பணம் தேடுவதற்காக எவ்வளவு பாடுபடுகிறார்கள்; கஷ்டப் படுகிறார்கள்; அநியாயங்கள், அக்கிரமங்கள் அனைத்தையும் இந்தப் பணத்தைச் சம்பாதிப்பதற்காகவே செய்கிறார்கள். அதனால்தான் இன்று உலகம் அழுக்கடைந்துள்ளது. ஆசைகளை அழிப்பது இலகுவான காரியமல்ல, இதற்காகப் போராட வேண்டும். மனம் யுத்தக்களம். ஆசை புற்று நோயைப் போன்றது. ஓர் அணுவளவு ஆசை மனதில் எழுந்தாலும் உடனடியாக அது மலைபோல

வளர்ந்து விடும். இதை நீக்கக் கடவுளின் மீது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை வைத்தல் வேண்டும். தெய்வத்தில் அன்பு பூண்டு தெய்வ நம்பிக்கையைப் பெற்றால், தீய செயல்களைச் செய்யப் பயம் உண்டாகும். இந்தப் பயம் தீய செயல்களைச் செய்யத் தூண்டாது. நாம் ஆன்மீக ஞானம் பெற அடிப்படையாக உள்ளது தெய்வ நம்பிக்கையே என்று கூறி, இன்று முதன் முதலாக மேடையேறிப் பேசச் சந்தர்ப்பமளித்த கோயில் நிர்வாகத்திற்கும், குறிப்பாக பேசும் முறைகளைக் கூறி ஆசி வழங்கிய சுவாமியாருக்கும், தைரியமுட்டிப் பேச்சிற்கான கருத்துக்களை வழங்கிய அதிபருக்கும் நன்றி கூறி உங்களிடமிருந்து விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்” என்று கூறி பேசுவதை நிறுத்தினான் கஜேந்திரன்.

கரகோஷம் வாணை அதிர்ச் செய்தது. மேடையால் இறங்கி வந்த கஜேந்திரன் சுவாமியாருக்கு அருகில் சென்று அவரது பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கினான்.

“மிகவும் நன்றாகப் பேசினாய்; சபையின் தன்மையை அறிந்து பேசினாய்; சபையை ஆராய்ந்து பேசினாய். இப்படிப் பேசுவாயென நான் நினைக்கவில்லை. சபையில் உள்ளவர்களின் தன்மையை அறியாமற் பேசுகின்றவர்கள், எப்படிப் பேச வேண்டும் என்ற முறையை அறியாதவர்கள். அவர்கள் பேசும் போது சபை குழம்பிவிடும்” என்றார் சுவாமிகள்.

“அருமையான பேச்சு. கணிதத்துறை மாணவன் என்று உன்னை யாரும் நம்ப

மாட்டார்கள். தத்துவம் படித்தவனென்றே நினைப்பார்கள்” என்றார் விக்னேஸ்வரமூர்த்தி. அதைக் கேட்க கஜேந்திரனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. வித்தியாவைப் பார்த்தான். அவளது முகம் பொங்கிப் பூரித்திருந்தது.

713.அவைஅறியார் சொல்லல்மேற் கொள்பவர் சொல்லின் வகையறியார் வல்லதூஉம் இல்.

சபையின் தன்மையை அறியாமல் பேசுகின்றவர், சொற்களின் வகையை அறியாதவரே அவர்கள் சொல்லக் கூடியது எதுவும் இல்லை.

அறிந்து பேசு

“கல்வியால் எதையும் சாதிக்கலாம்” என்று சொல்கிறார்கள். முக்கியமாக மனிதனுக்குத் தேவை மனச்சாந்தி; நிம்மதி. இதைக் கல்வியால் கொடுக்க முடியாது. பல்வேறு விதமான கல்விமுறைகள் இன்றைய நவீன உலகில் கற்பிக்கப்பட்ட போதும், எந்த ஒரு நாட்டிலும் அமைதியில்லை; நிம்மதியில்லை. விஞ்ஞானத்தின் மூலம் இயற்கையை மாசுபடுத்துகின்றனர். பணத்தைத் தேடுவதன் மூலம் இன்று நாடுகள் அழிவுகளையே சந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப வசதிகளால் இயற்கையை மாசுபடுத்துகின்றனர். பணத்தைத் தேடுவதன் மூலம் இன்று நாடுகள் அழிவுகளையே சந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப வசதிகளால் இன்று எதைச் சாதித்தார்கள்? முன்பில்லாத கொடிய நோய்கள் தற்பொழுது

மனிதனைப் பற்றிப் பிடித்துப் பலி கொள்கின்றன. இவற்றைக் குணமாக்க நவீன விஞ்ஞானத் தொழில்நுட்பம் என்ன செய்தது? எனது தந்தையார் நூறு வயது வரை வாழ்ந்தவர். தந்தையின் தந்தை நூறு வயது கடந்தும் வாழ்ந்தவர். இவர்கள் நோயென்று படுக்கவில்லை; இலை, குழை, வேர்களைத் தவிர மருந்தென்று எவற்றையும் உண்ணவில்லை; அன்று இவர்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை இன்று யார் வாழ்கிறார்கள்? கஜன், நீ இன்று பேசியதைப் போலச் சந்தர்ப்பங் கிடைக்கும் போதெல்லாம் பேசு. பேசும் போது சபையை நன்கு ஆராய்ந்து பேசுதல் வேண்டும். இன்று கற்றவர்கள் உள்ள சபையில் அதற்கேற்றவாறு பேசினாய். அறிவில்லாதவர்கள் கூடியிருக்கும் சபையில் நாமும் வெண் சுண்ணாம்பு போல அறிவில்லாதவர்கள் போலப் பேசுதல் வேண்டும்” என்றார் சுவாமியார்.

கஜேந்திரன் சிரித்தான்; “நான் சுவாமியார் கேட்டதற்காகப் பேசினேன். இனி என்னைக் கரைச்சல் கொடுக்காதைங்கோ. நான் பேசத்தொடங்கினால் பலபிரச்சினைகள் வரும். இப்பொழுதே என்னால் படிக்க முடியவில்லை” என்றான்.

சுவாமியார் சிரித்தார்; “வேலை உள்ளவனுக்குத்தான் வேலைகள் தொடர்ந்து வரும். வேலை இல்லாதவர்கள் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லையென்று சோம்பியிருப்பார்கள். உனது பேச்சு நன்றாக உள்ளது. வளர்த்துக் கொள்” என்றார் சுவாமியார்.

கஜேந்திரன் எதுவும் பேசவில்லை.
விக்னேஸ்வரமூர்த்தி சொன்னார்; “உனக்கு
வேலைகள் அதிகம் தான். என்றாலும் நன்றாகப்
பேசுகிறாய். மாதத்தில் ஓரிரு தடவை யாவது
மேடையேறிப் பேசு” என்றார். கஜேந்திரன் பதில்
கூறாது சிரித்தான்.

அன்று மாலை கடற்கரையில் வித்தியாவைச்
சந்தித்தான் கஜேந்திரன். அவள் வெகு நேரமாக
எதுவும் கதைக்காது அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு
இருந்தாள்.

“என்ன பார்க்கிறீர்? ஏதாவது பேசும்”
என்றான் கஜேந்திரன்.

“நீங்கள் இப்போ பெரியாள். கணிதம்
படிக்கும் உங்களுக்குச் சமயத்தைப் பற்றி எப்படிப்
பேசமுடிந்தது.” என்று கேட்டாள் வித்தியா .

“கல்விக்கும் அறிவுக்கும் தொடர்பே
இல்லை. பாடசாலைக்குச் செல்லாத பலர் பல
விஞ்ஞானக் கண்டு பிடிப்புக்களைக் கண்டு
பிடித்துள்ளனர். பல்கலைக் கழகத்திற்குச் செல்லாத
பலர் பல அரிய நூல்களை ஆக்கியுள்ளனர்.”
என்றான் கஜேந்திரன்.

“எனக்கு நீங்கள் பேசிய பல விஷயங்கள்
விளங்கவில்லை. உங்களைப் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தேன். உற்சாகமாக இருந்தது” என்றாள்
வித்தியா .

“ஓ, நீர் வெண் சுண்ணாம்புதானே” என்று சிரித்தான் கஜேந்திரன்.

கஜேந்திரனது வார்த்தைகள் வித்தியாவுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கின, “என்னைப் படிக்காதவள் என்றா நினைத்தீர்கள்...?” உங்களைப் பார்த்ததும் நான் உலகத்தை மறந்து விட்டேன். என்னவர் பெரியோர் கூடியுள்ள சபையில் பேசும் வல்லமை பெற்றவர் என்பதை நினைக்க எனது மனம் ஆனந்தத்தால் துள்ளிக் குதித்தது. எந்த நிகழ்விலாவது உங்களை நான் கண்டு விட்டால் உலகை மறந்து விடுவேன் என்று உங்களுக்குத் தெரியும். அப்படியிருக்க என்னைத் தரக்குறைவாக நினைக்கிறீர்கள்” என்றாள் வித்தியா. அவளது குரல் கரகரத்தது. கண்களில் நீர் முட்டியது.

“எட நான் விளையாட்டாகச் சொல்ல நீர் அழுகிறீரா...” அவளின் கன்னங்களால் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தான் கஜேந்திரன். அவனது விரல் அவளது உதட்டருகே வந்தபோது அதைச் செல்லமாகக் கடித்த வித்தியா மெல்லச் சிரித்தாள்.

“எனது மனைவி அறிவில் வெண்சுண்ணாம்பென்றால் நானும் வெண்சுண்ணாம்பு தானே...”

“உங்களை என்னால்கோபிக்க முடியவில்லை. நீங்கள் பெரிய ஆள். அப்பப்பா..... எவ்வளவு அறிவாளி. இந்த அறிவில்லாத

வெண்சுண்ணாம்பைக் கட்டி என்னத்தை
அனுபவிக்கப் போகிறீர்கள்.?”

“அப்படியா...? அப்பநான் வேறு
யாரையாவது கட்டட்டா. சாந்தினி தன்னைக்
கட்டச்சொல்லி சதாகரைச்சல்..” அவன் சிரித்தபடி
கூறிக் கொண்டிருக்கும் போது அளவுக்கதிகமான
கோபத்துடன் எழுந்து நடந்தாள் வித்தியா.

**714. ஒளியார்முன் ஒள்ளியர் ஆதல் வெளியார்முன்
வான்சுதை வண்ணம் கொளல்.**

அறிவிற சிறந்தவர்கள் முன் தாமும் அறிவில்
சிறந்தவராகப் பேசுதல் வேண்டும்.
அறிவில்லாதவர்கள் முன் தாமும் வெண்
சுண்ணாம்பைப் போல அறிவில்லாதவராய் இருத்தல்
வேண்டும்.

நன்றிலும் நன்று

“வித்தி.... வித்தி... இனி நான் அப்படிச்
சொல்ல மாட்டன். என்னை மன்னித்துக் கொள்ளும்”
என்றவாறு வித்தியா வின் கையைப் பிடித்தான்
கஜேந்திரன்.

கையை உதறி விட்டு முன்பை விட
வேகமாக நடந்தாள் வித்தியா; “இனிமேல் நான்
அப்படிச் சொல்ல மாட்டேன்” கஜேந்திரன் தான்
துக்கப்படுவதைப் போலச் சொன்னான்.

வித்தியா நின்று திரும்பிப் பார்த்தாள். அவளின் முகம் கோபத்தால் சிவந்திருந்தது. உதடுகள் துடித்தன. கண்களில் அரக்கத்தனம் தென்பட்டது.

திரும்பி வந்து கடற்கரை மணலில் அமர்ந்தாள். எனினும் பேசவில்லை;” நீர் விளையாட்டாகச் சொன்னதற்குப் பதில் சொன்னேனே தவிர நான் சாந்தினியை விரும்புவேனா...?” பரிதாபமாகக் கேட்டான் கஜேந்திரன்.

“எனக்கு ஆண் பிள்ளைகளைப் பற்றித் தெரியும். அவளும் உங்களோடு நெளித்து நெளித்து கதைக்கிறதை நான் காணுறனான். உங்களுக்கு அவளின் அழகில் சலபம் ஏற்பட்டுள்ளது” சீறினாள் வித்தியா .

“ஒரு பெண்ணுக்கு இன்னொரு பெண்ணைப் பற்றிப் புகழ்ந்து கூறுவது பிடிக்காது. நான் காதலிப்பதாகக் கூறியது தவறு” என்று நினைத்தான் கஜேந்திரன். அந்த நினைவு அவனது முகத்தில் மாறுதலை உண்டாக்கியது.

“வித்தி தயவு செய்து என்னை மன்னித்துக் கொள்ளும். இப்படியான பிழையை இனிமேல் விடமாட்டன்.”

“வித்தியா சிரித்தாள். அவளது கண்களால் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது. அப்படி அவள் அழுததைக் கஜேந்திரன் இதுவரை காணவில்லை. அதனால் அவன் சற்றுக் கலங்கினான்;

“அன்புள்ளவர்களுடனும் கூட அவதானமாகத்தான் கதைக்க வேண்டும்.” என்று நினைத்தான்.

“என்னால் உங்களை இழக்க முடியாது. விகடமாகக் கூட யாரும் அப்படிப் பேசுவதை நான் விரும்பமாட்டேன்.” விம்மினான் வித்தியா .

“இனி நான் அப்படிக்க கதைக்க மாட்டன். இது சத்தியம்” என்று வித்தியாவின் கையைப் பிடித்தான் கஜேந்திரன்.

வித்தியா எதுவும் பேசவில்லை. அவனைப் பார்த்தாள். அவனது கண்கள் ஆயிரம் கதைகள் பேசின. “அவனைக் கட்டியணைக்க வேண்டும்” என்ற உணர்வு மனதுள் கிளர்ந்தது.

“வித்தி, இன்று மாலை ஐந்து மணிக்குக் கலாச்சாரப் பேரவையில் கூட்டம் ஒன்று இருக்கிறது. அதில் பெரிய பெரிய அறிஞர்கள் பலர் கலந்து கொள்ளவுள்ளனர். எமது ஊரின் சார்பாக என்னைக் கலந்து கொள்ளுமாறு சுவாமியாரும் அதிபரும் வற்புறுத்திக் கூறினார்கள். நான் மறுத்த போதும் அவர்கள் விடவில்லை. பெரும்பெரும் அறிஞர்கள் கூடுகின்ற சபைக்கு நான் செல்ல விரும்பவில்லை” என்றான் கஜேந்திரன்.

“ஊரில் உங்களை விட அறிஞர் வேறுயார் இருக்கிறார்கள்? சென்று வாருங்கள்” என்றாள் வித்தியா .

கஜேந்திரன் கலாச்சாரப் பேரவைக்கு வந்தபோது ஏராளமான அறிஞர்கள் அங்கு கூடியிருந்தனர். அவர்களைப் பார்த்ததும் கஜேந்திரனுக்கு வியர்த்தது.

“வா கஜேந்திரன். இப்ப நீ நன்றாகப் பேசுவதாக விக்னேஸ்வர மூர்த்தி சொன்னார். வா வந்து எனக்கருகில் இரு” என்று கூறினார் வித்துவ சிரோன்மணி கணபதிப்பிள்ளை.

கஜேந்திரனுக்குப் பயமாக இருந்தது; “வித்துவ சிரோன்மணியெங்கே நானெங்கே. அதிபரும் சுவாமியாரும் என்னை இக்கட்டில் மாட்டிவிட்டார்கள். வயதிலும் அறிவிலும் முதிர்ந்த வித்துவசிரோன்மணியின் அருகில், அதுவும் அவருக்குச் சமமாக நான் எப்படி இருப்பது?” என்று எண்ணினான் கஜேந்திரன்.

அவனது தயக்கத்தை உணர்ந்து கொண்ட வித்துவ சிரோன்மணி கணபதிப்பிள்ளை சொன்னார்; “கஜேந்திரா அறிஞர்கள் கூடியுள்ள சபைக்கு நீயும் ஓர் அறிஞனாக வந்துள்ளாய். வந்து ஆசனத்தில் அமர்” என்றார்.

தயங்கித் தயங்கிச் சென்று அவரின் அருகில் இருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தான் கஜேந்திரன். எனினும் அவ் ஆசனத்தில் அமர அவனுக்குக் கூச்சமாக இருந்தது. உடல் வியர்த்தது.

“கூட்டம் ஆரம்பமாகி விவாதம் காரசாரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அதைக் கேட்டுக்

கொண்டிருந்தான் கஜேந்திரன். கோயிலில் கூட்டம் நடைபெறும் வேளையில் தணிகாசலம் பெரும்பாலும் பேசாமலே இருப்பார். அதைக் கண்டுவிட்டு கஜேந்திரன் ஏதாவது கேட்டால் சொல்வார்; “தம்பி அறிவுள்ளவர்கள் இருக்கும் சபையில் தான் முந்திச் சென்று பேசாத அடக்கம், ஒருவனுக்கு நன்மை என்று சொல்லப்பட்ட எல்லாவற்றிலும் நன்மை உடையது” தணிகாசலத்தின் வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்ததால் கஜேந்திரன் பேசாமல் இருந்தான். சபையில் வாக்குவாதம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

715. நன்றுஎன்ற வற்றுள்ளும் நன்றே முதுவருள் முந்து கிளவாச் செறிவு.

அறிவு மிகுந்தவர்கள் இருக்கும் சபையில் தான் முந்திச் சென்று பேசாமல் அடங்க இருப்பது, ஒருவனுக்கு நன்மை என்று சொல்லப்பட்டவை எல்லாவற்றிலும் நன்மையானதாகும்.

நிலை தவறல்

வித்தியாவைக் கஜேந்திரன் சந்தித்துப் பதினெட்டுத் தினங்கள் கழிந்து விட்டன. ஆறேழு நாட்களுக்கு மட்டும் தான் அவன் வித்தியாவைக் காணாது இருப்பான். அதன்பின் மனம் தள்ளாடத் தொடங்கும். பின் படிப்படியாகத் தாக்கம் அதிகரித்து மனம் பிசகிவிடும். பதினைந்து நாட்கள் அவளைக் காணாவிட்டால் அவனுக்குச் சாப்பாடும் பிடிக்காது; உறக்கமும் வராது. விசரணைப் போலவே நடமாடுவான். கஜேந்திரனின் தாய்

இலட்சுமி மகனைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது துயரப்படுவாள். அவள் துயரப்படுவது கஜேந்திரனுக்குத் தெரியும். எனினும் தனக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை என்று காட்டிக் கொள்வான். அது இலட்சுமிக்குப் புரியும். அவள் ஓயாது; “ஏன் தம்பி ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய்” என்று கேட்பாள்.

அன்று, அவன் காலையில் சாப்பிடாது புறப்பட்டான். பின் பகல் இரண்டு மணிக்கு வந்து குளித்து விட்டு எங்கோ புறப்பட்டான். அதைக் கண்ட இலட்சுமி சொன்னாள்; “கஜன், நீ காலையிலும் சாப்பிடவில்லை. பகலும் சாப்பிடாமற் புறப்படுகிறாய். ஏன் ஏதாவது வருத்தமா...?”

“இல்லையம்மா...” சற்றுத் தடுமாறினான்.

இலட்சுமியின் கண்கள் கலங்கின; “நீ இப்ப பத்துப் பதினைந்து நாட்களாக சரியாகச் சாப்பிடுவதில்லை; உறங்குவதில்லை. கேட்டாலும் ஒழுங்காகப் பதில் சொல்கிறாயில்லை. நகுலனைக் கண்டாலாவது கேட்கலாம். அவனையும் பத்துப் பதினைந்து நாட்களாக நான் காணவில்லை. என்னைண்டு சொல்லு தம்பி” இலட்சுமி கலங்கினாள்.

“ஒன்றுமில்லை அம்மா. பல்லைக்கழகத்தில் கொஞ்சம் வேலை அதிகம். கோயில்வேலை, சனசமூக நிலைய வேலை.....” என்று கஜேந்திரன் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போது இலட்சுமி குறுக்கிட்டாள்; “நான், நீ சொல்வதை நம்பமாட்டன்.

எவ்வளவு வேலைகள் இருந்தாலும் நீ பரபரப்படைய மாட்டாய்; சாப்பிடாமல் விட மாட்டாய்; யோசித்துக் கொண்டிருக்கமாட்டாய். உன்னை ஏதோ ஒரு பிரச்சினை வாட்டுகிறது” என்றாள் இலட்சுமி.

“ஒன்றுமில்லை அம்மா. நான் அவசரமாகச் செல்ல வேண்டியிருக்கு. ஒரு மணித்தியாலத்தில் வந்து விடுவேன்”

“சாப்பிட்டு விட்டுப் போ.....”

“கோயிலிலை தணிகாசலமண்ணை பொங்கினவர். பொங்கல் சாப்பிட்டனான்” என்று பொய் சொன்னான்.

அன்று மாலை வித்தியா கடற்கரைக்கு வருவதாகச் சொல்லியனுப்பியிருந்தாள். அப்பொழுது நேரம் நான்கு மணி.

கஜேந்திரன் கடற்கரைக்கு வந்த போது நேரம் ஐந்தைக் கடந்து விட்டது. எனினும் வித்தியா வராதது அவனுக்கு ஏமாற்றத்தை அளித்தது. வழக்கமாகத் தான் இருக்கும் இடத்தில் சென்று அமர்ந்தான் கஜேந்திரன்.

ஆறு மணியாகியும் வித்தியா வரவில்லை. அதனால் எழுந்து கடற்கரையால் நடந்து வந்தான். வித்தியா வுடன் வரும் போது இடைஇடையே அவன் குனிந்து கடல் மண்ணை அள்ளித் தூவிக் கொண்டே வருவான். அன்று அவனுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது. இரவு ஏழு மணிக்குக் கணித

விரிவுரையாளர் அவனைச் சந்திக்கச்
சொல்லியிருந்தார்.

அவன் வீதிக்கு வந்த போது வித்தியா வந்தாள். அவளைக் கண்டதும் அவனது மனம் ஆர்ப்பரித்தது.

“வகுப்பு முடியச் சற்றுத் தாமதமாகி விட்டது. வழியில் விரிவுரையாளர் ஒருவர் கண்டு விட்டுக் கழுத்தறுத்தார்” சிரித்தாள் வித்தியா.

“சரி வண்டியில் ஏறும் கதைத்துக் கொண்டு செல்வோம்”

வித்தியா கஜேந்திரனின் துவிச்சக்கர வண்டியின் முன்பகுதியில் எறி அமர்ந்தாள். சொர்க்கத்தில் பயனிப்பதைப் போன்ற உணர்வு கஜேந்திரனுக்கு. கடற்கரை வீதியால் வந்து சந்தியில் ஏறினார்கள். சந்தியில் தணிகாசலமும் விக்னேஸ்வரமூர்த்தியும் நின்றனர். அவர்கள் இருவரையும் கண்டு விட்டனர்.

கஜேந்திரனுக்குப் பூமி சுற்றியது. அவர்கள் இருவருக்கும் இருவரையும் தெரியும். வித்தியாவும் பதறிப் போனாள். அவளுக்கு வெட்கத்தை விடப் பயம் தான் உண்டானது. அந்நேரம் எதுவும் செய்யத் தோன்றாததால் அவர்கள் இருவரும் பயணித்துக் கொண்டே இருந்தனர்.

“விரிவான அறிவுத்துறைகளை அறிந்து உணர்கின்றவர்களின் முன்னே குற்றப்படுதல் என்பது ஒழுக்க நெறியில் இருந்து நிலை தளர்ந்து

கெடுவதைப் போன்றது. அதிபர் என்ன
நினைத்தாரோ தெரியவில்லை” என்றான்
கஜேந்திரன்.

“அதுதானே எனக்கு உயிரே போய் விட்டது.
இனி எப்படி அதிபரின் முகத்தில் விழிப்பது?”
கலங்கினாள் வித்தியா .

“ஒழுக்கங் கெட்டவர்கள் தான்
பெரியவர்களுக்கு முன்பாக முறைகேடாக
நடப்பார்கள். நாங்கள் ஒழுக்கமில்லாதவர்கள்”
கலங்கினான் கஜேந்திரன். அவனது மனம்
அமைதியடைய மறுத்தது.

716. ஆற்றின் நிலைதளர்ந் தற்றே வியன்புலம் ஏற்றுஉணர்வார் முன்னர் இழுக்கு.

விரிவான அறிவுத்துறைகளை அறிந்து
உணர்ந்தவர்களின் முன்னே தவறாக நடப்பது
ஒழுக்க நெறியில் இருந்து தவறுவதைப்
போன்றதாகும்.

விளங்கும்

“அதிபர் எம்மைப் பார்த்து விட்டார். அதுவும்
நாம் சோடியாக மிகவும் நெருங்கி யிருந்து
பயணிப்பதைப் பார்த்து விட்டார். அத்துடன் என்னில்
மிகவும் மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருக்கும்
தணிகாசலம் அண்ணையும் பார்த்து விட்டார்.
அவர் பார்க்கும் போது நீர் மிகவும் மகிழ்வுடன்
தலையை உயர்த்தி என்னைப் பார்த்து மோக

மிகுதியுடடன் சிரித்தீர்.....” கஜேந்திரன் கூறிக் கொண்டிருக்கையில் வித்தியா குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள்; “பதினைந்து இருபது நாட்களாக உங்களை நான் காணவில்லை. எனது மனமும் கண்களும் தவித்த தவிப்பை வார்த்தைகளால் கூற முடியாது. நான்கு மணியாகியும் வகுப்பு முடியாமையால் நான் துவண்டு போனேன். அதன்பின் என்ன நடந்ததென்று எனக்குத் தெரியாது. கடந்த பத்து நாட்களாக வளர்மதியும் காயத்திரியும் எனது நிலையை உணர்ந்து விட்டனர். வகுப்பு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது காயத்திரி சொன்னாள்; “நீ வகுப்பில் இருந்து பிரயோசனமில்லை. வருத்தம் என்று சொல்லிவிட்டுப் போ என்றாள்.” அப்ப சொல்லி விட்டு வந்திருக்கலாம். அதிபர் யாருக்கும் எம்மைப் பற்றித் தரக்குறைவாகச் சொல்ல மாட்டார். எனினும் அவர் எம்மீது வைத்திருக்கின்ற மதிப்புக்கு இந்நிகழ்வு பங்கமாகிவிடும்” என்றாள். அவளது குரல் தளதளத்தது.

“எனக்கும் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. நடந்து முடிந்த விஷயத்தைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டு என்ன பிரயோசனம்? இப்போ கலாச்சாரப் பேரவைக் கூட்டம் ஒன்றிருக்கு. வலிகிழக்குப் பிரதேச சபைக்குட்பட்ட நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அறிஞர்கள் கலந்து கொள்ளவுள்ளனர். அதிபரும் வருவார். நானும் செல்ல வேண்டும்; அதிபரின் முன் எப்படிச் செல்வது?” கலங்கினான் கஜேந்திரன்.

இருள் மெல்லக் கவிழ்ந்து விட்டது. ஆளை ஆள்த் தெரியாத இருள். அப்படியான வேளையில் பயணிக்கும் போது கஜேந்திரன் வித்தியாவுடன்

சிறிது நெருக்கமாகப் பழகுவான். வித்தியா பொய்க் கோபத்துடன் சீறுவாள். அன்று கஜேந்திரன் செயலிழந்திருந்ததான். அவனாற் கதைக்க முடியவில்லை.

வித்தியாவின் வீட்டிற்குச் சிறிது தூரத்தில் அவளை இறக்கி விட்டு விட்டுக் கலவரத்துடன் சென்றான். மற்றும் வேளைகளானால்; “வித்தி, இனி எப்போது சந்திப்போம். பத்துப் பதினைந்து தினங்கள் என்னைக் காக்க வைக்காதீர்” என்று செல்லமாக அவளது கன்னத்தில் தட்டுவான். அன்று அவன் எதுவும் பேசாமலும், கன்னத்தில் செல்லமாகத் தட்டாமலும் சென்றது வித்தியாவுக்கு மனவருத்தத்தைக் கொடுத்தது; அதனால் அவனைப் பார்த்தாள்; “எனக்குப் பயமாக இருக்கு வித்தி. முடிந்தால் நாளைக்குச் சந்திப்போம்” என்றான்.

அவன் வழமையாகச் செய்யும் செயலை எதிர்பார்த்து மெல்லச் சிரித்தாள் வித்தியா. அவன் அச்சிரிப்பைக் கவனிக்காதவன் போலச் சென்றான்.

கலாச்சாரப் பேரவைக்கு கஜேந்திரன் வந்தபோது மங்கல விளக்கேற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஏராளமான அறிஞர்கள் கூடியிருந்தனர். விக்னேஸ்வர மூர்த்தி மேடையில் இருந்தார்.

அன்று சுவேதஸ்வதர உபநிடதத்தில் உள்ள சந்தேகத்தைப் பற்றிப் பண்டிதர் கந்தையா ஓர் ஆய்வுரை நிகழ்த்தவிருந்தார்.

“தலைவர் அவர்களே! அவையில் கூடியிருக்கும் அறிஞர்களே! இன்று சுவேதஸ் வதர உபநிடதத்தைப் பற்றியதொரு ஆய்வுரையை நிகழ்த்தவுள்ளேன். இந்த உபநிடதம் வேதத்தில் கிருஷ்ணப் பிரிவுக்குரியது என்ற கருத்து அறிஞர்களுக்கிடையே உள்ள போதும், இதன் ஆசிரியருக்கு வழங்கப்பட்ட பெயரின் காரணமாகச் சில அறிஞர்கள் அதை ஏற்கவில்லை. இந்த உபநிடதம் யசர்வேதத்துடன் தொடர்புடையது என்பதில் அறிஞர்களுக்கிடையில் கருத்து வேறுபாடு இல்லை.”

“இவ் உபநிடதம் ஆறு அத்தியாயங்களைக் கொண்ட போதும், அத்தியாயங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒன்றோடொன்று இணையாமல் தனித்தே நிற்கின்றன. இருந்த போதும் இந்த ஆறு அத்தியாயங்களும் ஒரே செய்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டன.”

“வித்தில் எண்ணெயும், விறகில் நெருப்பும் அடங்கிருப்பதைப் போலவே ஆன்மாக்கள் அனைத்தும் ‘ஹரன்’ என்றும் பிரமத்தில் அடங்கியவை என்று சுவேதஸ்வதர உபநிடதம் கூறுகிறது. உபநிடதங்கள் பிறப்புக்கள் அனைத்திற்கும் ஆதார புருஷனாகக் கருதப்படும் பிரமத்தைப் பற்றிய வியாக்கியானம் தான் அடிப்படையானது என்பது உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். உபநிடதங்கள் பெயர்களில் மட்டுமே வேறு படுகின்றன என்பதும் உங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால், சுவேதஸ்வதர உபநிடதம் இங்கு ஒரு மெல்லிய சிக்கலை உருவாக்குகிறது. மண்ணும் மண்ணை ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழும் உயிர்கள்

அனைத்தும் நிலையானவை அல்ல. எல்லாம் அழியக் கூடியவை என்று கூறும் சுவேதஸ்வதர உபநிடதம், மண்ணையும் மண்ணைச் சார்ந்து வாழும் உயிர்களையும் படைத்தவன் 'பிரமம்' என்று சொல்லப்படுகின்ற 'ஹரன்' என்று கூறுகிறது.

“ரிக்வேதப் பாடலாசிரியர்கள் துதித்துப் போற்றிய ருத்திரன் என்னும் தெய்வத்தை விட 'ஹரன்' என்னும் பிரமம் மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது என்று கூறுகிறது. வேதகால ருத்திரன் முப்பத்து மூன்று தெய்வங்களுள் ஒருவன். ஆனால் புதிய தெய்வமான ஹரன் மூல புருஷன். இவனுக்கு இணையும் இல்லை; துணையும் இல்லை என்று சுவேதஸ்வதர உபநிடதம் கூறுகிறது...” பண்டிதர் கந்தையா ஆய்வுரை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார். சபையில் இருந்தோர் அமைதியாக இருந்து அவதானத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். “மிகவும் அருமையாகப் பேசுகிறார். பண்டிதர் புலமை மிக்கவர்” என்று நினைத்தவாறு விக்னேஸ்வரமூர்த்தி வித்துசிரோன்மணியைப் பார்த்தார். அவரின் உதடுகள் மலர்ந்து பண்டிதரின் புலமையை வியந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

717. கற்றறிந்தார் கல்வி விளங்கும் கசடறச் சொல்தெரிதல் வல்லார் அகத்து.

சொற்களின் பொருளைத் தெளிவாக அறிந்திருப்பவரிடத்தில், பல நூல்களைக் கற்றறிந்த புலமை நன்றாக விளங்கும்.

நீர் பாய்ச்சுதல்

“ஹரன் என்ற பெயர்கொண்ட பிரமம் தான் எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படை என்று சுவேதஸ்வதர உபநிடதத்தின் இரண்டாம், மூன்றாம், நான்காம் அத்தியாயங்கள் கூறுகின்றன. அத்துடன் பிரமத்திற்கு வடிவம் இல்லை என்ற கருத்தை இவ் உபநிடதம் ஒதுக்கி வைத்து விட்டுப் பிரமத்தின் வடிவத்தைச் சித்தரித்துக் காட்டுகின்றது. இதில் ஒரு முரண்பாடு தெரிகிறது. ஹரன் ஆயிரம் கண்களும், ஆயிரம் காதுகளும், ஆயிரம் வாய்களும், ஆயிரம் கைகளும் கொண்டவன் என்று வர்ணிக்கப்படுகிறான். இது ரிக்வேத புருஷ சூத்திரத்திலிருந்து பெறப்பட்டது. இந்த உபநிடதத்தின் முதற்பகுதியானது பிரமத்திற்குக் ஹரன் என்ற பெயரைக் கொடுக்கிறது. இரண்டாவது பகுதி அவனது உருவத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறது. யோக முறைகள் மூலம் ஓர் ஆன்மா பிரமத்துடன் கலந்து கொள்ள முடியும் என்றும் இரண்டாவது பகுதி விளக்குகிறது. யோகம் என்பது மன அடக்கம். மனம் என்ற ஆன்மா உடலில் குடியிருப்பதால், உடலைப் பயிற்சி மூலம் கட்டுப்படுத்தல் வேண்டும் என்று இவ் உபநிடதத்தின் இரண்டாம் பகுதி கூறுகிறது. மன அடக்கத்துடன் உடற்பயிற்சியைக் கடைப்பிடிப்பவன் யோகியாக முடியும். யோகமுறையைக் கைக்கொள்வதன் மூலம் நாம் ஆண்டவனை அடையலாம் என்றும் சுவேஸ்தஸ்வதர உபநிடதம் கூறுகிறது”

“இவ் உபநிடதம் ஆண்டவனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது; “ஆண்டவன் தொலைவில்

இருக்கிறான். அருகிலும் இருக்கிறான் என்கிறது. இவ்வாக்கியம் மிகுந்த சிக்ககல் நிறைந்தது. அதை ஓர் உதாரணத்தின் மூலம் விளக்குவோமாயின், தொலைவில் இருக்கும் மலையை நாம் பார்க்கிறோம். அதன்வடிவம் எமது மனதில் பதிந்து கொள்கிறது. பின் நாம் அம்மலையை நினைத்துப் பார்த்தால் அந்த மலை நம் கண்முன் தோன்றும். எங்கோ தொலைவில் இருக்கும் அந்த மலை எம் கண்களுக்குள், மிக அருகில் வந்து விடுகிறது. பார்க்கும் போது தொலைவிலும் நினைக்கும் போது அருகிலும் அந்த மலை வரும் போது, எம்மைப் படைத்த பிரமம் எப்படி எமக்கருகில் வராமல் இருக்க முடியும் என்று சுவேதஸ்டவதர உபநிடதம் போதிக்கிறது. சுவேதஸ்வதர உபநிடதத்தின் இறுதிப்பகுதி பிரமத்திற்கு ‘ஹரன்’ என்னும் நாமஞ் சூட்டி அவனை அடைவதற்கான யோக முறைகள் பற்றி விரிவாகக் கூறுகிறது. அத்துடன் பிரமம் பற்றிய உரை விளக்கத்தையும் தருகிறது. யோக நெறியால் பண்பட்ட ஆன்மா, தூசி துடைக்கப்பட்ட கண்ணாடியைப் போல ஒளிமயமாக இருக்குமென்றும், அதில் தென்படும் உருவம் ஒளிமயமாக இருக்குமென்றும் கூறுகிறது. இவ் உபநிடதம் பிரமத்தைப் பற்றி இப்படிக் கூறுகிறது; “பிரமம், காதுகள் இல்லாமல் கேட்பவன், கண்கள் இல்லாமற் பார்ப்பவன், கால்கள் இல்லாமல் நடப்பவன், கைகள் இல்லாமல் பிடிப்பவன்” என்று கூறுகிறது. இப்படியான பிரமத்தை உணர்ந்து கொண்டவன் உண்மையை உணர்ந்தவனவனாவான். உண்மையை உணர்ந்தவன் மரணத்தில் இருந்து தப்புவான். மரணத்திலிருந்து தப்புவதென்பது மீண்டும் பிறவாதநிலை; இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்த நிலை.”

“இந்தச் சுவேதஸ்வதர உபநிடதத்தைச் சங்கரர் மிகவும் போற்றினார். சங்கரர் அத்வைத வேதாந்தி. அத்வைதிகள் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள். சிவன்தான் ஹரன் என்றும், அவன்தான் முழுமுதற்கடவுள் என்பதும் சைவர்களின் கோட்பாடு, சங்கரர் தோன்றுவதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே, சிவன்தான் தெய்வங்களுக்கெல்லாம் தெய்வம் என்ற கருத்தை யசர்வேத உபநிடதம் உரைத்துவிட்டது. அதைப் பின்பற்றியே இக்கருத்தை சுவேஸதஸ்வரத உபநிடதம் கூறுகிறது. உபநிடதங்கள் சில கருத்துக்களை வேறுபட்டுக் கூறினாலும் ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்தால் அவை கூறும் தத்துவங்கள் ஒன்றுதான் என்பது புலனாகும்.”

“இவ் அரிய கருத்துக்களை அறிஞர் கூடியுள்ள சபையில் எடுத்துக் கூற உதவிய இக்கலாச்சார பேரவையின் தலைவருக்கு நன்றி கூறி விடை பெறுகிறேன். வணக்கம்” என்று கூறி விடை பெற்றார் பண்டிதர் கந்தையர்.

வித்துவ சிரோன்மணி எழுந்து வந்து பண்டிதரைப் பாராட்டினார். பண்டிதர் புன்முறுவலுடன் கூறினார். “தாமே பொருட்களின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் பேரறிஞர்கள் முன் பேசுவது, செழித்துவளரும் பயிருள்ள பாத்தியில் நீரைச் சொரிவது போன்றது” என்றார். அவரது கண்கள் கலங்கின.

718. உணர்வது உடையார் முன் சொல்லல் வளர்வதன் பாத்தியுள் நீர் சொரிந்தற்று.

தாமே உணர்கின்ற தன்மை உடையவரின் முன் கற்றறிந்த ஒருவர் பேசுவது, தானாக வளரும் பாத்தியில் உள்ள பயிருக்கு நீர் பாய்சுவதைப் போன்றது.

மறந்தும் பேசல் கூடாது

அரசடி மிகவும் பின்தங்கியவர்கள் வாழும் கிராமம். அங்குள்ள கலைமகள் சனசமூக நிலையத்தின் பத்தாவது ஆண்டு விழாவுக்கு பேசவருமாறு கஜேந்திரனை அச்சனசமூக நிலையத்தின் தலைவர் சுகுமாரன் வீடு தேடி வந்து அழைத்தான். அரசடி கசிப்பு என்று சொல்லப்படும் கள்ளச்சாராயம் காய்ச்சுமிடம். அங்கு காய்ச்சப்படும் கள்ளச் சாராயம் குடாநாட்டின் எணைய பகுதிகளுக்கு வியாபாரிகள் மூலம் கொண்டு செல்லப்படும். அதனால் பகல் வேளைகளில் கூட அங்கு மக்கள் செல்லப் பயப்படுவார்கள்.

“தம்பி, நாங்கள் ஏழைகள். கல்வியறிவில்லாதவர்கள். எம்மவரை உங்களைப் போன்ற கற்றவர்கள்தான் திருத்த வேண்டும். நாங்கள் எமது சனசமூக நிலையத்தின் பத்தாவது ஆண்டு விழாவை வெகு விமர்சையாகக் கொண்டாட விரும்புகிறோம். அதில் நீங்களும் ஆரூரனும் கலந்து சிறப்பித்தல் வேண்டும்.” என்றான் சுகுமாரன்.

கஜேந்திரன் எதுவும் பேசத்தோன்றாது சில கணங்கள் நின்றான். பின் சுகுமாரின் முகத்தைப் பார்த்தான். அதில் பெரும் வெட்டுக் காயங்கள் இருந்து மாறிய தழும்புகள் பல இருந்தன. அவன்

பேசும் போது சாராய நெடி வீசியது. அந்தத்துர்நாற்றத்தைக் கஜேந்திரனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. வயிற்றையும் புரட்டியது.

கஜேந்திரன் தடுமாறிக் கொண்டு நின்ற போது பண்டிதர் கந்தையாவும் ஆரூரனும் மோட்டார் வாகனத்தில் வந்து இறங்கினர். ஆரூரன் மோட்டார் வண்டியொன்றை வாங்கியிருந்தான்.

“தம்பீ நாளைக்கு இலக்கியப் பேரவையில் ஒரு வழக்காடு மன்றம் இருக்கிறது. அதில் நீரும் கலந்து கொள்ளல் வேண்டும்” என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்த பண்டிதர்; “என்ன தம்பி தூர்நாற்றம் வீசுகிறது. சகிக்க முடியவில்லை” என்று தோளில் போட்டிருந்த சால்வையால் மூக்கைப் பொத்தினார்.

“சுகுமார், நீ போய்விட்டுப் பின்பு வா. இப்போது எனக்கு அவசரமான ஒரு வேலை உள்ளது.” என்று கூறிவிட்டுக் கஜேந்திரன் பண்டிதரையும் ஆரூரனையும் அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றான்.

“இவன் ஏன் தம்பி இங்கு வந்தவன்? பொல்லாத குடிகாரன். குடித்து விட்டு தேவையில்லாமல் சண்டைக்குப் போவான். அவனின் உடல் முழுவதும் வெட்டுக் காயங்கள் இருக்கு.” என்றார் பண்டிதர்.

“அவர்களது சனசமூக நிலையத்தின் பத்தாவது ஆண்டு விழாவுக்கு என்னையும்,

ஆரூரனையும் பேச வரும்படி கேட்கிறான்.” என்றான் கஜேந்திரன்.

“பொழுது புலர்ந்ததும் குடிக்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள். மதியங்கழித்தால் சண்டை தொடங்கி விடும். இரவு முழுவதும் கூச்சலும் கும்மாளமும் தான் அரசடியில் கேட்கும். ஒரு நாள் கேட்கிறார்களே என்பதற்காக நான் அவர்களது சனசமூக நிலையத்திற்குச் சென்று விட்டேன். நான்கு மணிக்கு நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாகும் என்று அவர்கள் கூறியதால் நான் மூன்று மணிக்குச் சென்று விட்டேன். இரவு பத்து மணி ஆகியும் நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாக வில்லை. எல்லோரும் நல்ல வெறியில் நின்றமையால் யாருடனும் கதைக்க முடியவில்லை. இரவு பதினொரு மணிக்கு ஓர் இசை நிகழ்ச்சி நடந்தது. சிலர் இசை நிகழ்ச்சியை வைக்க வேண்டாம் என்று கூறி, நடன நிகழ்ச்சியை வைக்கும்படி சொன்னார்கள். அதனால் கலகம் ஏற்பட்டு விட்டது. கத்திகள் கொட்டினார்கள் கொண்டு தாக்கினார்கள். பத்துப் பேருக்குக் காயம். நான் தப்பி வந்தது பெரியபாடு” என்று கூறிவிட்டு மூச்சுவிட்ட பண்டிதர் சிறிது நேரத்தின் பின் சொன்னார்; “கஜன். பெரும் அறிஞர்கள் உள்ள சபையில் நல்ல கருத்துக்களைக் கேட்போரின் மனதில் நன்கு பதியுமாறு கூறவல்ல அறிஞர்கள், அறிவில்லாதவர்கள் கூடியிருக்கும் சபையில் மறந்துங்கூடப் பேசக்கூடாது” என்றார் பண்டிதர்.

கஜேந்திரன் எதையும் பேச முடியாது நின்றான்; “நாளைக்கு நான்கு மணிக்கு வா தம்பி. நான் இன்னொருவரைச் சந்திக்க வேண்டும்.

அரசடிக்கு எக்காரணம் கொண்டும் பேசச் செல்ல வேண்டாம்” என்றார் பண்டிதர்.

பண்டிதரை வழியனுப்புவதற்காக வெளியே கஜேந்திரன் வந்த போது முற்றத்தில் குந்தியிருந்த சுகுமாரன் எழுந்தான்.

பண்டிதர் சென்று பலநிமிடங்கள் கழிந்த போதும் கஜேந்திரனால் எதையும் தீர்மானிக்க முடியவில்லை; “தம்பீ அறிவுள்ள நீங்கள் அறிவில்லாத எங்களுக்கு அறிவூட்ட வேண்டும் வாற வெள்ளிக்கிழமை ஆரூரனையும் கூட்டிக் கொண்டு வாங்கோ” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான் சுகுமார்.

நல்ல வெறிமயக்கத்தில் உள்ள இவனுக்குக் கதைப்பதென்னவென்று தெரியாது. போகாமல் விடலாம்” என்று நினைத்தான் கஜேந்திரன்

719. புல்லவையுள் பொச்சாந்தும் சொல்லற்க நல்லவையுள் நன்கு செலச்சொல்லு வார்.

சிறந்த அறிஞர்கள் உள்ள அவையில் நல்ல பொருளை மனத்தில் பதியுமாறு சொல்ல வல்லவர்கள், அறிவில்லாதவர் சபையில் மறந்தும் பேசக் கூடாது.

கொட்டிய அமிர்தம்

கஜேந்திரனுக்குச் சுகுமாரை நினைக்கப் பாவமாக இருந்தது. அவன் போகும் போது கூறிய வார்த்தைகள் அவனின் காதில் எதிரொலித்தன;

“தம்பி, அறிவுள்ள நீங்கள் அறிவில்லாத எங்களுக்கு அறிவூட்ட வேண்டும்.” சுவாமி விவேகானந்தரின் வீரமான சிந்தனைகளை அவன் மிகவும் நேசிப்பவன். வீரமுள்ள சுவாமியான அவர் மக்களையும் தாய் நாட்டையும் எவ்வளவு தீவிரமாக நேசித்தார். அறிவில்லாதவனுக்குக் கல்வியையும் பொருளில்லாதவனுக்கு செல்வத்தையும் கொடுக்க வேண்டுமென்று தீர்த்துடன் பிரச்சாரம் செய்தவர் அவர். விவேகானந்தரின் கல்வியும் சமுதாயமும் என்ற சிந்தனையை எடுத்து வாசித்தான் கஜேந்திரன்.

“இப்பொழுது நாம் விலங்குகளைவிட அதிக அளவில் ஒழுக்கமானவர்களாக இல்லை. சமுதாயத்தின் கட்டுப்பாடு என்னும் சாட்டை அடிகளால் தான் நாம் அழுத்தி அடக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இன்று சமூகம் “நீ திருடனால் நான் உன்னைத் தண்டிக்கப் போவதில்லை” என்று சொல்லி விடுமானால், உடனே நாம் விரைந்து ஒருவர் மற்றொருவருடைய சொத்துக்களைப் பறிப்பதற்காக பாய்ந்து ஓடுவோம். காவல்துறையினர் தாம் மக்களை ஒழுக்கமுள்ளவர்களாக வைத்திருக்கிறார்கள். சமுதாயத்தின் பொது அபிப்பிராயம் தான் நம்மை ஒழுக்கமுள்ளவர்களாக வைத்திருக்கிறது. உண்மையில் மிருகங்களை விட நாம் சிறிதும் உயர்ந்தவர்களாக இல்லை.”

“எவ்வளவு உண்மையான வார்த்தைகள். இன்று எமது ஊரவர் பலர் சுவாமியார், தமக்குக் கெடுதலிழைத்து விடுவார் என்ற பயத்தினால் தான் ஒழுக்கமுள்ளவர்களைப் போல நடக்கிறார்கள்.

பாவம் சுகுமார். கல்வியறிவில்லாததால் ஆராயாது பல பாவங்களைச் செய்கிறான். அவனைத் திருத்த வேண்டும்” என்ற எண்ணம் கஜேந்திரனின் மனதில் மெதுவாகப் புகுந்து வளர ஆரம்பித்தது.

யோசித்தபடி சனசமூக நிலையத்திற்கு வந்தான். அங்கு தணிகாசலமும் விக்னேஸ்வரமூர்த்தியும் இருந்தனர். அவர்களைக் கண்டதும் கஜேந்திரனுக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது. அவர்களது முகங்களைப் பார்க்க அவனுக்கு அச்சமாக இருந்தது. மெதுவாக மறுபக்கம் திரும்பி அவர்களைக் காணாதவன் போல நடந்தான்.

“கஜன்” விக்னேஸ்வரமூர்த்தி அழைத்தார்.

திரும்பி, மெல்ல அவரின் அருகில் வந்தான். பயத்தினால் அவனது உடல் லேசாக நடுங்கியது.

“என்ன, ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய் சுகமில்லையா....?” தணிகாசலம் கேட்டார்.

“இல்லை.... இல்லை....” தடுமாறினான் கஜேந்திரன்.

“இலக்கியப் பேரவையில் அன்று மிகவும் நன்றாகப் பேசினாய். அதனால் பல பொது நிறுவனங்கள் உன்னைப் பேச அழைக்கவுள்ளன. சுவாமியாரும் வித்துவ சிரோன்மணி உனது பேச்சைக் கேட்டு மெய்மறந்து விட்டனர். இப்பொழுது நீ படிக்கிறாய். உனது கவனமெல்லாம் படிப்பில்தான் இருக்க வேண்டும். பேசவேண்டுமென்ற ஆசையால் கண்ட கண்ட இடங்களில் பேச ஒப்புக்

கொள்ளாதே. நல்ல அறிஞர் கூடிய சபையில் தான் நாவன்மை உள்ளோர் பேசுதல் வேண்டும். அரசடி சனசமூக நிலையத்தலைவர் சுகுமாரன் நேற்று மாலை என்னிடம் வந்தான். என்னைத் தனது சனசமூக நிலைய ஆண்டு விழாவுக்குப் பிரதம விருந்தினராக வரும்படி கேட்டான். அத்துடன் உன்னையும் ஆளுனையும் அழைத்துப் பேச வைத்தல் வேண்டும் என்றும் சொன்னான். கஜன், தமக்கிணையான அறிவிற் சிறந்தவர்கள் இல்லாத சபையில் ஒரு பொருளைப் பற்றிப் பேசுவது, தூய்மை இல்லாத இடத்தில் கொட்டிய அமிழ்தைப் போன்றது. எனவே அவர்களது சனசமூகநிலையத்தில் பேசுவதற்கு ஒப்புக் கொள்ளாதே... தற்போதுள்ள நிலையில் நீ நன்றாகப் படிக்க வேண்டும். உனக்கு வேலைகள் அதிகரித்து விட்டது. அதனால் வேலைகளைக் குறைத்து நன்றாகப்படி. சோதனை முடிந்த பின்பு மற்றவற்றைச் செய்யலாம்” என்றார் விக்னேஸ்வரமூர்த்தி.

கஜேந்திரன் பேசாது தலையசைத்தான். அவனது உதடுகள் பிரியமறுத்தன.

“சரி நான் வாறன்” என்று கூறி விட்டு நடந்தார் விக்னேஸ்வரமூர்த்தி. அவருக்குப் பின்னால் சென்றார் தணிகாசலம்.

“பேச்சைச்சாட்டி விக்னேஸ்வரமூர்த்தி அன்று வித்தியாவுடன் துவிச்சக்கர வண்டியில் சென்றதைத்தான் கூறிவிட்டச் செல்கிறார்” என்று கஜேந்திரன் நினைத்தான். அதை நினைக்க அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது. பண்டிதரும்

அதிபரும் “அரசடியில் உள்ள சனசமூக நிலையத்தின் ஆண்டு விழா நிகழ்வில் உரையாற்றக் கூடாது” என்று சொன்ன பின்பு “அதைப்பற்றி நினைக்கக்கூடாது” என்று எண்ணியபடி நடந்தான் கஜேந்திரன். எனினும் பயத்தால் மனம் “திக் திக்” என்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

720. அங்கணத்துள் உக்க அமிழ்தற்றால் தம்கணத்தார் அல்லார்முன் கோட்டி கொளல்.

தமக்கிணையான அறிவுள்ளவர் இல்லாத சபையில் ஒரு பொருள் பற்றிப் பேசுவது, தூய்மையில்லாத இடத்தில் சிந்திய அமிழ்தத்தைப் போன்றது.

பிழையாகப் பேசார்

இலக்கியப் பேரவையில் பல்வேறு ஊர்களைச் சேர்ந்த பெரும் பெரும் அறிஞர்கள் கூடியிருந்தனர். அன்று பண்டிதர் கந்தையா; “ஆன்மீக வாழ்வில் இதிகாச புராணங்களின் பங்கு” என்ற விடயம் பற்றிப் பேசவிருந்தார். பண்டிதர் கந்தையா பெரும் அறிஞர். நல்லபல நூல்களைத் தேடியெடுத்துக் கசடறக் கற்றவர். சபையில் பேசினால் அவர் பேசுவது சபையில் உள்ள அனைவரது மனதில் படியும், பேசும் பொருளை மிக நுட்பமாக, சபையோர் புரிந்து கொள்ளும்படி பேசுவார். அவரது பேச்சு கேட்பவரைக் கவர்ந்திழுக்கும், கேட்காதவர்களுக்குக் கேட்க வேண்டுமென்ற ஆவலைத் தூண்டும். தான்

சொல்கின்ற சொல்லை வெல்லக்கூடிய வேறு சொற்கள் எவையும் இல்லை என்பதை அவர் நன்கு அறிந்த பின்பே பேசுவார். அதனால் அவர் பேசும் இடங்களிலெல்லாம் மக்கள் பெருந்தொகையாகக் கூடுவார்கள். அத்துடன் பேச்சைக் கேட்கின்றவர்களுக்கு இன்னும் இன்னும் கேட்க வேண்டுமென்ற ஆவலைத் தூண்டுவதாகவும், பிறர் குற்றங் கண்டு பிடிக்க முடியாததாகவும் இருக்கும். அதனால் ஊரிலும், அயலூரிலும் உள்ள பெரும் பெரும் அறிஞர்கள் பலர் அன்று இலக்கியப் பேரவை மண்டபத்தில் குழுமியிருந்தனர்.

ஐந்து மணிக்குப் பண்டிதரின் பேச்சு ஆரம்பமானது; “தலைவர் அவர்களே, சபையில் கூடியிருக்கும் மாபெரும் அறிஞர்களே, உங்கள் எல்லோரையும் சிரந்தாழ்த்தி வணங்கி எனது பேச்சை ஆரம்பிக்கிறேன். இன்று இலக்கியப் பேரவையினர் என்னைப் பேசச் சொல்லித் தந்த விடயம்; “ஆன்மீக வாழ்வில் இதிகாச புராணங்களின் பங்கு” என்பதாகும். இதிகாச புராணங்கள் மனிதமேம்பாடு கருதி ரிஷிகளாலும் முனிவர்களாலும் உருவாக்கப்பட்டன. மனிதத்தன்மை, உயர்ந்த இலட்சியங்கள், வாழ்க்கை நடைமுறைகள், ஒழுக்கக் கோட்பாடுகள் போன்றவற்றை மிகவும் சுவையாகப் பாமர மக்கள் கூட மிகவும் இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் கூறுகின்றன. தெய்வ நம்பிக்கையுடன் ஒழுக்கமாக வாழ்ந்து நன்மை செய்பவர்கள் அடையும் நற்பயன்களையும், தீய செயல்களைத் துணிந்து செய்பவர்கள் அடையும் துன்பங்களையும் விரிவாகக் கூறுகின்றன. இவற்றை நம்பாது கட்டுக்கதைகள் என்று சொல்லும் அறிஞர்கள்

பலரும் எம் மத்தியில் இருக்கிறார்கள். அதன் உண்மையான தத்துவத்தை அறிந்தவர்கள் அதன் பயனை அனுபவிக்கிறார்கள். புராணங்கள் இந்து தத்துவத்தின் மூலங்கள். மனிதனையும், இறைவனையும் பிணைக்கும் சங்கிலிகள். இறைவன் மனித உருக்கொண்டு உயிர்களுடன் உறவாடி மகிழ்ந்த கதைகள். இறைவன் துன்பப்படும் உயிர்களோடு சேர்ந்து வாழ்ந்து அவ்வுயிர்களின் துன்பங்களைப் போக்கி, உயிர்களுக்குத் துன்பமேற்பட்டால் அவற்றின் துயரைத்துடைக்க அவர்களுக்குத் தெரியாமல் அவர்களுடன் கூடியிருப்பேன் என்ற நம்பிக்கையை உருவாக்கிய கருவூலங்கள். இராமாயாணத்தில் ஸ்ரீராமன் அவதார மூர்த்தி என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால் இராமன் இராமாயாணத்தில் மனிதனாகவே மனித ஆசாபாசங்கள் பற்றுக்களுடன் வாழ்ந்து காட்டினான். தான் கடவுள் என்றும் தெரிந்த போதும், தன்னால் எதையுஞ் செய்து முடிக்க முடியும் என்ற நிலையில் இருந்த போதும் இராமன் கடவுளாக எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நடந்து கொள்ளவில்லை. முழுமை பெற்ற மனிதனொருவன் உலகில் எப்படி வாழ வேண்டும் என்று வாழ்ந்து காட்டியவன் இராமன். மகனாக, சகோதரனாக, கணவனாக, நண்பனாக அரசனாக வாழ்ந்து காட்டினான். ஓர் இடத்திலாவது அவன் தர்மத்திற்குமாறாக நடந்து கொள்ளவில்லை.

“நாம் பாரதத்தை எடுத்து நோக்கினால் ஒழுக்கமான வாழ்க்கை வாழாதவர்கள் பல சாலியாக இருந்தாலென்ன, படைபலம், பொருட்பலம், ஆயுதபலம் இப்படி எத்தனையோ பலமுடையவர்களாக இருந்தாலென்ன தர்மத்தை மீறினால் அவர்கள் அழிந்து போவார்கள் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. பாரதமும் இராமாயாணமும்

மனித குலத்தின் இலட்சியங்களை எடுத்தியம்புகின்றன. துரியோதனனது சபையில் பாஞ்சாலி துகிலூரியப்பட்டதும், இராமாயாணத்தில் இராமன் குடியானவனின் பேச்சைக் கேட்டுத் தனது மனைவியை அக்கினிப் பிரவேசம் செய்யக் சொன்னதும் தவறென்று கூறுபவர்களும் உண்டு. கடவுள் நம்பிக்கையுள்ளவர்களினதும், ஒழுக்க சீலர்களினதும் கோரிக்கைகளைக் கடவுள் ஏற்பார் என்ற தத்துவத்தை நிரூபிக்கவே பலசாலிகளான பஞ்சபாண்டவர் பொறுமையைக் கடைப்பிடித்தனர். தீயவர்களால் தீமைகளைச் செய்ய முடியாது என்றும், பாரதப் பெண்ணின் கற்பின் வலிமையும் அங்கு நிரூபிக்கப்படுகிறது. இராமன் சீதையை அக்கினிப் பிரவேசம் செய்யச் சொன்னதும் ஓர் இலட்சியத்துக்காகவே. அவதார புருசனுக்குத் தனது மனைவியின் நிலை புரியாதா? இல்லாவிட்டால் இராவணன் சீதையைக் கவர்ப் போகிறான் என்பது தெரியாதா...? அரசன் எந்த வேளையிலும் எல்லோருடைய கருத்தையும் ஏற்றக் கூடியவனாகவும் இருக்க வேண்டுமென்பதை நிரூபித்துக் காட்டினார். அரசனுக்கு ஆண்டியும் சரி மனைவியும் சரி என்ற கொள்கை நிலை நாட்டப்பட்டது”

“சுருக்கமாகக் கூறினால் மனிதரில் உள்ள தெய்வீகத் தன்மையைப் புராணங்களும் இதிகாசங்களும் நீரூற்றி வளர்க்கின்றன. இறைவனின் திருவிளையாடல்கள் மனித மேம்பாட்டுக்காகவே செய்யப்பட்டன. இறைவனின் செயல்கள் அனைத்தும் தர்மமானவை. இறைவன் எதைச் செய்தாலும் அது உயிர்களுக்கு நன்மைகளையே அளிக்கும் என்பதையே

புராணங்களும் இதிகாசங்களும் எடுத்துக் கூறுகின்றன...” என்று கூறி முடித்தார் பண்டிதர்.

“சொற்களின் கருத்தை அறிந்த அறிஞர்கள், சபையில் கூடியுள்ளவர்களின் வகையினை அறிந்து தான் பேசுவார்கள். வாய் தவறிக் கூடப் பிழையான வார்த்தைகளைக் கூறமாட்டார்கள்” என்றார் விக்னேஸ்வர மூர்த்தி. அதைக் கேட்டுப் புன்னகைத்தார் வித்துவசிரோண்மணி.

721. வகைஅறிந்து வல்லவை வாய்சோரார் சொல்லின் தொகைஅறிந்த தூய்மை யவர்.

சொற்களின் தொகுதி அறிந்த தூய்மையான அறிவு உடையவர் சபையில் இருப்பவர்களின் வல்லமையை அறிந்து, வாய் தவறிக் கூடப் பிழையாகப் பேச மாட்டார்.

வல்லவர்

பண்டிதர் கந்தையா பேசி முடித்ததும் வித்துவ சிரோண்மணி, பண்டிதரின் பேச்சை விமர்சனம் செய்தார்; “அன்பான சபையோர்களே, இந்த இலக்கியப் பேரவை மக்களின் மேம்பாட்டிற்கான பல செயல்களைச் செய்து வருகிறது. இப்பேரவையின் தலைவர் விக்னேஸ்வரமூர்த்தி அவர்கள் பேரறிஞர்; தர்மவான்; தொண்டன். இப்படிப் பலவாறு கூறலாம். பல்வேறுபட்ட அறிஞர்களை அழைத்து எமது

மக்களின் மேம்பாட்டிற்காக இத்தகைய இலக்கிய உரையாடல்களை நிகழ்த்தி ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்கு வழிவகுக்கிறார். இந்த வகையில் பெரும் இலக்கிய அறிஞரான பண்டிதர் கந்தையா அவர்கள்; “ஆன்மீக வாழ்வுக்கு இதிகாச புராணங்களின் பங்கு” என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். அறிஞர்கள் மட்டுமல்ல அனைவரும் கேட்டு இன்புறுமளவிற்கு மிகவும் எளிமையாகவும், அறிஞர்கள் பாராட்டும்படியாகவும் உரையாற்றினார். ஒரு நல்ல பேச்சாளன் சபையில் உள்ளவர்கள் எவ்வாறு தன்பேச்சை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்று இடையிடையே சபையை ஆராய்ந்து பேசுதல் வேண்டும். பண்டிதர் அவர்கள் மிகவும் நுட்பமாகவும், சபையைக் கவரக்கூடியதாகவும் உரையாற்றியமையால் இன்னும் கொஞ்ச நேரம் பேசமாட்டாரா என்ற மக்களின் எண்ணத்தை மனதில் உருவாக்கினார். இந்த உருவாக்கம்தான் ஒரு நல்ல பேச்சாளனின் தன்மையாகும்.”

“தாம் நன்கு கற்றறிந்த கருத்துக்களைச் சபையில் அஞ்சாமல் கூறவல்லவர்கள் சிலரே. அதுவும் சபையில் உள்ளவர்களின் மனதில் பதியுமாறு கூறவல்லவர்கள் மிகச்சிலரே. இந்தவகையில் தான் நன்கு கற்றறிந்த கருத்துக்களைச் சபையில் உள்ளவர்களின் மனதில் பதியுமாறு எடுத்தக் கூறவல்ல பண்டிதர் அவர்கள் கற்றவர்கள் அனைவரையும் விடக் கற்றவராவார்.”

“இதிகாச புராணங்களைப் பற்றித் தெரியாதவர்கள் இங்கு இருக்க மாட்டார்கள். தெரிந்த கருத்தைத் தெளிவாக மக்கள் ரசித்துச்

சுவைத்துக் கேட்கும்படி பேசும் வல்லமை பெற்ற பண்டிதர் அவர்களை நான் மனதாரப் பாராட்டுகிறேன்” என்ற வித்துவசிரோன்மணி கூறும்போது சபையோரின் கரகோஷத்தால் மண்டபம் அதிரிந்தது.

“புராணங்களும் இதிகாசங்களும் மனிதனின் ஆத்மீக மேம்பாட்டிற்கான கருவூலங்கள் என்று தக்க ஆதாரங்களுடன் பண்டிதர் உரையாற்றினார். இவை மனிதன் எவ்வாறு வாழவேண்டும் என்று மட்டும் போதிக்கவில்லை, எம்மைப் படைத்த கடவுளும் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்று வரையறுத்துக் கூறுகின்றன. புராணங்களில் உயிர்கள் துன்பப்படும்போது இறைவன் அவ்வுயிர்களின் இடர்களைப் போக்கத் திருவிளையாடல்கள் புரிந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அருவருக்கத்தக்க நிகழ்வுகளில் கூட இறைவன் அன்புடன் உறவாடியதை நாம். “பன்றிக்குட்டிகளுக்குப் பால் கொடுத்த வரலாற்றிலும், கண்ணப்பனின் எச்சிற்பட்ட இறைச்சியை அன்புடன் உண்டு மகிழ்ந்த வரலாற்றிலும்” கண்டு கொள்ளலாம். புராணங்களும், இதிகாசங்களும் மனித ஆத்மாக்குள், மனிதனின் நிழல் போலக் கடவுள் இருக்கிறார் என்ற தன்மையை விளக்குகின்றன. உயிர்கள் துன்பத்தால் அலறும் அவலக் குரல் கேட்டு இறைவன் ஓடோடி வந்து அவற்றிற்கு உதவி செய்திருக்கிறான் என்று நாம் படிக்கிறோம். இதிலிருந்து இறைவன் எமக்கருகிலேயே எம்மைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்ற விடயம் புலனாகிறது. புராணக் கதைகள் இந்து சமயத்தின் சரித்திரங்கள்; மனிதனை இறைவனோடு சேர்க்கும் பாலங்கள், இப்படி எத்தனையோ விளக்கங்களைப் பண்டிதர்

கூறினார். அத்துடன் இராமன் தான் அவதாரமூர்த்தி என்று தெரிந்தும் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத அநியாயங்கள் நடைபெற்ற போதெல்லாம் அவன் மனிதனாகவே வாழ்ந்தான். கடவுளாக அவன் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நடந்து கொள்ளவில்லை. இதுதான் இராமனின் சிறப்பு; இராமாயணத்தின் சிறப்பு; ஏனைய புராண இதிகாசங்களில் இல்லாத சிறப்பு. புராணங்களிலும் பாரதக் கதையிலும் கடவுள் மனிதனாக வந்த போது பல இடங்களில் தாம் கடவுள் என்பதை வெளிக்காட்டிய சம்பவங்கள் பல உள்ளன. ஆனால் இராமன் தன்னைக் கடவுளாக வெளிப்படுத்தாது இராமாயணத்தின் சிறப்பு; அதன் பெருமை என்று கூடச் சொல்லலாம். இதைச் சபையோர் நன்கு புரியும்படி பண்டிதர் அவர்கள் எடுத்தக் கூறியுள்ளார்கள். பொருட்சுவையும் சொற்சுவையும் மிகுந்த பேச்சை நாவன்மையுடன் பேசிய பண்டிதரை நான் சிரம் தாழ்த்தி வணங்குகிறேன். இப்படியான பயனுள்ள பேச்சுக்களை இலக்கியப் பேரவை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டு விடைபெறுகிறேன். நன்றி; வணக்கம்!” சபையோர் வானதிர கரகோஷம் செய்தனர்.

**722. கற்றாருள் கற்றார் எனப்படுவர் கற்றார்முன்
கற்ற செலச்சொல்லு வார்.**

கற்றவர்கள் முன் தாம் கற்றவற்றை அவர்களின் மனதில் பதியுமாறு கூற வல்லவர்கள், கற்றவர் எல்லோரையும் விடக் கற்றவராக மதித்துப் போற்றப்படுவார்.

துணிவான சிலர்

இன்று பண்டிதர் கந்தையா அவர்கள் மிகச் சிறந்த உரையொன்றையாற்றினார். அதை வித்துவசிரோன்மணி அவர்கள் விமர்சித்தார். மக்களை ஆன்மீகத்திலீடுபடுத்தி மனித நேயத்தை வளர்ப்பதே இலக்கியப் பேரவையின் நோக்கமாகும். எமது மொழியும் சமயமும் கூறாத கருத்துக்கள் எவையுமில்லை. இராமாயணத்திலும் பாரதத்திலும் கூறுப்பட்டவை யாவும் உண்மைகள். காமம், பொறாமை, ஆத்திரம் என்பன மனிதனை அழித்து விடும் என்ற உண்மை எமக்குப் புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் புடமிட்டுக் காட்டப்படுகின்றது. புராண இதிகாச நாயகர்கள் பலர் இறைவனை நோக்கிக் கடுந்தவம் புரிந்து நிறைந்த ஆற்றல்களைப் பெற்றிருந்த போதும், நீதியான முறையில் நடக்காததால் அவர்கள் அழிந்து போனார்கள். படைப்பலம் மிகுந்திருந்த போதும், தவங்கள் பலசெய்து அரிய பல ஆயுதங்களையும், வரங்களையும் அவர்கள் பெற்றிருந்த போதும் அவர்களால் தர்மத்தை எதிர்க்க முடியவில்லை. இதற்குக் காரணம் இறைவன் கொடுத்த வரங்களைத் 'தம்பலம்' என்று நினைத்தமையே. மனதை ஒடுக்கி, உணவை மறந்து பல காலம் இறைவன் மேல் பக்தி கொண்டு தவஞ் செய்து பலம் பெற்றோர், தம்மை இறைவனிலும் பார்க்கச் சக்தியுள்ளவர்கள் என்று நினைத்து இறைவனின் சக்தியைத் தெரிந்து கொள்ளாது நடந்து கொண்டமையால் அழிந்தனர். இராமாயணத்தில் அசுரர்களும், பாரதத்தில் கௌரவர்களும், அழிந்ததற்குக் காரணம் தர்மப்படி அவர்கள் நடக்கவில்லை என்பதே. இராமாயணத்தில் இராமனை விட அறிவுள்ளவனும், சிவபக்தனும், அதிக ஆற்றலுடையவனுமான இலங்கை வேந்தன்

அழிந்ததற்குக் காரணம், பிறன் மனைவி மீது இச்சை கொண்டமையே. இராமாயணம் வள்ளுவனின் குறள்களுக்கேற்ப எழுதப்பட்ட கதை என்றோ அல்லது இராமாயணப் பாத்திரங்களுக்கேற்ப எழுதப்பட்ட குறள்களோ என்று இரண்டு நூல்களையும் அலசி ஆராயும் அறிஞர்கள் சந்தேகிப்பதுண்டு. திருக்குறளில் உள்ள ஒவ்வொரு அதிகாரமும் இராமாயணத்திற்குப் பொருந்தும். இரண்டாம் அதிகாரமான வான் சிறப்பில் இருந்து நூற்றியெட்டாவது அத்தியாயமான கயமை வரை ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தையும் எடுத்து நோக்கினால் அதில் உள்ள ஒற்றுமை புலனாகும். இராமனது பழக்க வழக்கங்களுடன் ஒத்தே திருக்குறளின் அதிகாரங்கள் செல்கின்றன. இல்வாழ்க்கை தொடக்கம் ஒழுக்கம் உடைமை வரை, பொறை உடைமை தொடக்கம் ஊழ் வரை இராமாயணத்துடன் இணைத்துப் பாருங்கள். அத்துடன் வாலியுடனும் இராவணனுடனும் பிறன் இல்விழை யாமை என்ற அதிகாரத்தை ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். அத்துடன் இறைமாட்சியில் இருந்து கயமை வரையுள்ள எழுபது அத்தியாயங்களையும் இராமாயணத்துடன் ஒப்புநோக்குங்கள் யாவும் புரியும். இன்பத்துப்பாலை எடுத்தாலும் அது பண்பட்ட இன்பவாழ்வை இராமனும் சீதையும் வாழ்ந்து காட்டிய முறையை விளக்குகிறது. தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியும், தலைவியைப் பிரிந்த தலைவனும் படும் துன்பத்தை இன்பத்துப்பால் சொல்கிறது. இராமாயணத்தில் இராமனைப் பிரிந்த சீதையின் நிலை திருக்குறளின் இன்பத்துப் பாலுக்குப் பொருந்தும். திருக்குறள் மனிதன் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்ற தத்துவத்தைக் கூற, இராமாயணம் அதை நடைமுறை வாழ்க்கையாக்கி உபநிடதங்களை

விளக்கப் புராணக் கதைகள் உருவானதைப் போன்று கதையால் மக்களுக்குப் போதனை செய்கிறது. மகனாக, சகோதரனாக, கணவனாக, நண்பனாக, அரசனாக இராமன் வாழ்ந்து காட்டியுள்ளான். இராம அவதாரத்தின் நோக்கத்தைத் திருக்குறள் தத்துவமாக உபநிடத நோக்கில் கூறுகிறது. திருக்குறளில் பிறருக்குரிய மனைவியை விரும்புகின்ற அறியாமை, அறத்தின் பொருளை உணர்தவர்களிடம் இல்லை என்றும், எவ்வளவு பெருமை உடையவர்களாக இருந்தாலும் அப்பெருமையால் ஒரு பயனும் இல்லையென்றும், அவன் தீராத பழியை அடைவான் என்றும் பகை, பாவம், அச்சம் பழியென்ற நான்கும் அவனைவிட்டு ஒருபோதும் நீங்காது என்றும், கூறும் வள்ளுவர் பிறன் மனைவியை விரும்பாதவன்; அறநெறிப்படி வாழ்பவன் என்றும், ஆண்மையுள்ளவன் என்றும், நன்மைக்குரியவன் என்றும், ஒருவன் அறம் நீங்கிய எச்செயலைச் செய்தாலும் செய்யலாம் பிறன் மனைவியை விரும்பாதிருத்தலே நன்மையாகும்” என்கிறார். இதன்படி ஏகபத்தினி விரதனாய் வாழ்ந்து இன்றும் பெருமையுடன் பேசப்படுபவன் இராமன். பிறன்மனைவியை விரும்பி இன்றும் தூற்றப்படுபவன் இராவணன்.”

“வாலியை இராமன் கொன்றது நீதியல்ல என்று இன்றும் வாதிடும் அறிஞர்கள். உள்ளனர். நான் மதிப்புடன் வணங்கிப் போற்றும் வித்துவ சிரோம்மணி அவர்கள் இந்த விசயத்தில் மட்டும் இராமனைக் குற்றம் காண்பவர். அதற்கும் திருவள்ளுவர் பதில் கூறியுள்ளார்;

“கொலையிற் கொடியாரை வேந்துஒறுத்தல் பைங்கூழ்

களைகட்டதனோடு நேர்”

“இக்குறள் மூலம் இராமன் வாலியைக் கொன்றது அரசனின் கடமை என்று கூறுகிறார். அரசன் கொடிய குற்றங்களைச் செய்பவர்களுக்குக் கொலைத் தண்டனை கொடுத்து நல்லோரைக் காப்பாற்றுவது, பயிர்களின் நன்மைக்காக உழவர்கள் களையைப் பிடுங்கி எறிவதற்குச் சமனாகும்” என்கிறார்.

“வாலி குரங்கு. மிருகங்களுக்கு நீதி அநீதி இல்லை என்று வாதிடுபவர்கள் உண்டு. மனிதனின் வளர்ப்புப் பிராணிகளுக்கு மனிதனின் நல்ல பண்புகள் இருக்கும். அத்துடன் குரங்கில் இருந்து தான் மனிதன் தோன்றினான். எனவே அனுமான், வாலி, சுக்கீரவன் போன்றோர் மனிதரை விட மேம்பட்டவர்கள். அதனால் வாலி செய்தது அநியாயம், அக்கிரமம். அத்துடன் மிருகமென்றாலும் சுக்கிரீவனின் மனைவி வாலியை விரும்பவில்லை. இது சிந்தனைக்குரிய விஷயம்.....”

“நான் எதையோ பேசுவெண்ணி ஏதோ பேசிவிட்டேன். சபையோர் தவறிருப்பின் என்னை மன்னிக்கவும்..” என்று கூறித் தனது பேச்சை முடித்தார் விக்னேஸ்வர மூர்த்தி. மண்டபத்தில் கரகோஷமடங்க பல நிமிடங்கள் பிடித்தன.

மேடையால் இறங்கிய விக்னேஸ்வர மூர்த்தியை ஓடிச்சென்று கட்டியணைத்தார் வித்துவசிரோண்மணி. அவரால் பேசமுடியவில்லை. கண்கள் குளமாகின. வெகு நேரத்தின் பின் சொன்னார்; “விக்கி, இவ்வளவு நாளும் நான்

அறியாமையில் மூழ்கியிருந்தேன். இன்றைய உனது பேச்சு எனது அறிவுக் கண்களைத் திறந்து விட்டது” விம்மினார். பின் சொன்னார்; “பகைவர்கள் நிறைந்த போர்க்களத்திற்கு அஞ்சாமற் சென்று போரிட்டுச் சாகப் பலர் துணிவார்கள்; ஆனால் கற்றவர் நிறைந்த சபைக்குச் சென்று அஞ்சாமல் பேசத் துணிந்தவர்கள் சிலர்தான். அதிலும் புதிய கருத்துக்களைத் துணிந்து கூறுவல்லவர்கள் ஒரு சிலர்தான்.” என்றார்.

**723. பகையகத்துச் சாவார் எளியார்; அரியார்
அவையகத்து அஞ்சா தவர்.**

பகைவர் நிறைந்த போர்க்களத்திற்கு அஞ்சாமல் சென்று போரிட்டு சாகத் துணிந்தவர் பலர், ஆனால் கற்றவரின் அவைக் களத்திற்கு அஞ்சாமல் சென்று பேசவல்லவர் சிலரே.

சொல்லி அறி

“திருக்குறள்ப்பாக்களுக்கான கதைதான் ‘இராமாயணம்’ என்ற கருத்தை நீங்கள் வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். ஆராய்ந்து பார்த்ததால் அதன் உண்மைத்தன்மை புரியும். இராமன் தர்ம போதகனாகவே இராமாயணம் முழுவதிலும் காட்சி தருகிறான். அவன் அதில் வாழ்ந்து காட்டிய முறையை இந்து சமயத்தவர்களை விட மற்றைய சமயத்தினரும் நம்புவர். தந்தைக்குக் கொடுத்த வாக்கிற்காகத்

தன்னை அர்ப்பணித்து அவ்வாக்கை நிறைவேற்றிய இராமன், வள்ளுவன் கூறிய குறள்களின் மறுஅவதாரம் என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். “ஒருவன் பெற வேண்டிய செல்வங்களுள், அறிய வேண்டியவற்றை அறியக் கூடிய மக்களைப் பெறுவதே மிக உயர்ந்த செல்வம் என்றும், அப்படியான மக்களைப் பெற்றவர்களை ஏழு பிறவியிலும் துன்பங்கள் தொடரமாட்டாது என்றும், தம்மை விட தம் மக்கள் சிறந்த அறிவுடையவர்களாக விளங்குவது இவ்வுலகில் வாழும் எல்லா உயிர்களுக்கும் இன்பத்தைத் தரும் என்றும், இவன் தந்தை இவனை மகனாகப் பெற என்ன தவஞ் செய்தானோ?” என்றும் வள்ளுவன் கூறுவது இராமனுக்கும் அவனது தந்தையான தசரதனுக்கும் மிகவும் பொருந்தும்; அதனால் நீங்கள் கூறிய கருத்தை நான் சந்தேகமின்றி ஏற்றுக் கொள்கிறேன்” என்றார் வித்துவ சிரோன்மணி.

மகிழ்வுடன் சிரித்தார் விக்னேஸ்வரமூர்த்தி. பெரும் அறிஞரான அவர் தலைக்கனம் மிக்கவர். யாராவது ஒருவர் தனது சொல்லுக்கு எதிர்க்கருத்துக் கூறினால் கோபத்துடன் அவரைச் சபித்தே விடுவார். அவருக்கு இராமாயணத்தின் மீது அதிக அபிமானம் இருந்தாலும், இராமனின் சில செயல்களைக் காரசாரமாக விமர்சிப்பார். அதில் முக்கியமானது வாலிவதை. அவர் சொல்வார்; “வாலி குரங்கு. மிருகங்கள் குடும்ப வாழ்வு வாழ்வதில்லை. அவை மிருக வாழ்வே வாழ்கின்றன. அதனால் மிருகங்கள் வாழும் வாழ்வை நாம் நெறிப்படுத்த முடியாது. இராமன் கடவுளாக இருந்தாலும் அவன் அந்த இடத்தில் நடந்து

கொண்டது பிழை. அதைச் சரியென யார் கூறினாலும் நான் அதை ஏற்க மாட்டேன்” என்பார். அதனால் யாரும் அவருக்கு அதைப் பற்றிக் கூறப் பயப்படுவார்கள்.

விக்னேஸ்வர மூர்த்திக்கு இராமன் மீது அதீத பக்தியுண்டு. இராமன், இராமாயணத்தில் வாழ்ந்து காட்டியதை நினைத்து மெய் சிலிர்ப்பார். அப்படியான ஒரு தெய்வீகக் கதாபாத்திரத்தை வித்துவசிரோன்மணி கொஞ்சைப்படுத்துவதை நினைக்க அவருக்கு ஆத்திரம் வரும். அதனால் தான் இன்று அப்படிப் பேசினார்.

“விக்கி, நான் அரிய பல நூல்களைக் கற்றனான். கற்றவர்கள், சபையில் கற்றவர் முன் தாம் கற்றவற்றை அவர்களின் மனதிற்பதியுமாறு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். தம்மை விட அதிகம் கற்றவர்களிடமிருந்து தாம் அதிகமாய் அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். நான் கற்றவன். ஆனால் நீ என்னை விட அதிகம் கற்றவன். அதனால் நீ சொன்னவற்றை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். நீ கூறியது போல மனிதன் தான் வளர்க்கும் மிருகங்கள் தனக்கடங்காது தீயவற்றைச் செய்ய முற்பட்டால் அதற்குத் தண்டனை கொடுத்துத் திருத்தப் பார்ப்பான். அவை திருந்தாவிட்டால் அதை அப்புறப்படுத்த நினைப்பான். என்னிடம் ஓர் எருது நின்றது. அது என்னையும் இடிக்கும். அதனால் அதற்கு உணவைக் குறைத்தேன். அப்படியும் அது திருந்தவில்லை. அதனால் ஒரு விவசாயிக்கு விற்றுவிட்டேன். அவன் அதைக் கலப்பையில் பூட்டி உழுதான். அதன் பின் எருது தன் மூர்க்கத்தைக் குறைத்து விட்டது. அதே போலக் கடவுளான இராமனுடன் சேர்ந்தவர்களெல்லோரும் கடவுளாகவே

போற்றப்பட்டனர். அத்துடன் தீமை செய்பவர்களுக்கு மரண தண்டனை வழங்குவது அரசனது கடமை என்பதையும் ஒத்துக் கொள்கிறேன்” என்றார் வித்துவ சிரோண்மணி.

விக்னேஸ்வரமூர்த்தி உருகிப்போனார். பேச்சு முடிந்ததும் தனக்கெதிராகப் போர் தொடுப்பார் என்ற அச்சத்துடன் மேடையால் இறங்கி வந்த விக்னேஸ்வர மூர்த்தியை, வித்துவசிரோண்மணி கட்டித்தழுவி கண்ணீர் மல்கி; “தன்னை விட அதிகம் கற்றவர்களிட மிருந்து தான் அதிகமாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும்” என்று அறிஞர்களுக்கு மத்தியில் கூறியது அவருக்கு வியப்பைக் கொடுத்தது. அவரால் அதை உண்மையென நம்ப முடியவில்லை.

“உங்கள் பேச்சின் மூலம் இராமனைத் தெய்வமென்று வித்துவ சிரோண்மணி ஏற்றுக் கொண்டதையிட்டு நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். என்குலதெய்வமான இராமனைப் பழிப்பதை என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடிவதில்லை” என்றார் பண்டிதர் கந்தையா.

724. கற்றார்முன் கற்ற செலச்சொல்லித் தாம்கற்ற மிக்காருள் மிக்க கொளல்.

கற்றவர் முன் தாம் கற்றவற்றை அவரின் மனதில் பதியுமாறு எடுத்துச் சொல்லல் வேண்டும். தம்மை விடக் கற்றவர்களிடமிருந்து அறிய வேண்டியவற்றை அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

தெளிவாய்க் கல்

“அதிபர் ஐயா, இராமாயணத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் இராம அவதாரமெடுத்து மனிதனாக வாழ்ந்து காட்டினார். அத்துடன் அவர் இராமாயணத்தில் எந்தவொரு இடத்திலும் தான் கடவுள் என்று வெளிப்படுத்தவில்லை. சாதாரண மனிதனாக ஆசாபாசங்களுடன் ஒழுக்கமுள்ள ஒரு மகனாக, சகோதரனாக, கணவனாக, நண்பனாக வாழ்ந்தார் என்பது உண்மை. ஆனால் பாரதத்தில் கடவுளாக வந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பல சூழ்ச்சிகள் செய்தது நியாயமா...? கர்னனிடமிருந்து கவச குண்டலங்களைப் பறித்த கிருஷ்ணர் போர்க்களத்தில் அவன் செய்த தர்மத்தை யாசித்தது நியாயமா....? இச் சந்தேகம் எனக்கு விருத்தெரிந்த நாளில் இருந்து மனதில் இருந்து வாட்டுகிறது. இதனால் கிருஷ்ணரை என்னால் கடவுள் என்று ஏற்கமுடியவில்லை. சராசரி மனிதனை விடக் கேவலமானவர் என்றே நான் நினைக்கிறேன்” என்றார் அயலூர் அறிஞரான கருணாகரக் கவிராயர்.

விக்னேஸ்வர மூர்த்தி சிரித்தார்; “புராண இதிகாசங்களில் சொல்லப்பட்டவை யாவும் தர்மங்கள். மனிதனின் கடமை, குறிக்கோள், வாழும் வழி முறைகள் போன்றவையே. பாரதத்தில் கர்னன் ஒரு தெய்வீகமான பாத்திரம். பிறந்தன்றே அனாதையாக்கப்பட்டவன். அத்துடன் பஞ்சபாண்டவர்களுள் மூத்தவன். சூரியபகவானின் புதல்வனாகையால் நீதி நியாயம் மிக்கவன். சூரிய தேவன் எல்லாம் தெரிந்தவன்; சகல சக்திகளும்

உடையவன். மனிதர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல்
 உயிர்களுக்குத் தேவையான பொருட்கள்
 அனைத்தையும் சூரியன் தான் படைக்கிறான்.
 அத்துடன் சூரியனின் கதிர்கள் மனித மனங்களில்
 அறிவுப் பயிரை வளர்க்கின்றன. சூரியனுக்குரிய
 சக்திகள் அனைத்தும் கர்னனிடம் இருந்ததால் தான்
 கர்னன் கொடை வள்ளலாக இருந்தான். மிகவும்
 சிறந்த சுத்த வீரனான கர்னனிடம்
 கவசகுண்டலங்கள் இருப்பின் அவனை வெல்ல
 யாராலும் முடியாது. தான் யார் என்று தெரிந்த
 பின்பும் நன்றிற்காகக் கௌரவரின் பக்கம் நின்றான்
 கர்னன். கௌரவர்கள் அரக்கர்களை விடக்
 கொடியவர்கள். கிருஷ்ணர் நியாத்தைப் பலமுறை
 கூறியும் ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள். இராவணன்
 அரக்கன் என்றாலும் சிவபக்தன்; பேராற்றல்
 கொண்டவன்; நான்கு வேதங்களையும் கசடறக்
 கற்றவன்; நீதியானவன்; குணவான்; வீரன். அவனது
 முற்பிறப்பில் ஏற்பட்ட சாபம் காரணமாக அவன்
 அரக்கனாகப் பிறந்தும் நீதிவானாக வாழ்ந்தான். தன்
 சாபமீட்புக்காகச் சீதையைக் கவர்ந்து சென்றானே
 தவிர சீதைக்குக் களங்கமேற்படுத்த அவன்
 விரும்பவில்லை. ஆனால் துரியோதனன்
 அப்படிப்பட்டவனல்ல. பாஞ்சாலியைச் சபையோர்
 முன் மானபங்கப்படுத்த முயன்றவன். ஊர்பேர்
 தெரியாத சீதையைக் கடத்தி வந்த போதும்
 அவளைத் தொடக்கூட இராவணன் முயலவில்லை.
 ஆனால் துரியோதனன் ஒரு பெண்ணைச் சபையினர்
 முன் துகிலுரிந்தான். அதையும் பொறுத்துக்
 கொண்ட பாண்டவர்கள் தாம் வாழ ஐந்து வீடுகள்
 கேட்டனர். அவற்றைக் கொடுத்தாலே பாரத யுத்தம்
 மூண்டிராது”

“முர்க்கனான துரியோதனன் தீயவர்களின் சொற்களைக் கேட்டு அதன்படி நடந்து கொண்டிருந்தான். யாவும் அறிந்த கர்னன் தான் பட்ட கடனுக்குகாக அவர்களுக்கு அனுசரணையாக இருந்தான். ஒப்பற்ற வீரனான சூரியனின் மைந்தன் களங்கப்படுவதை கிருஷ்ணர் விரும்பவில்லை. பிராமண வடிவில் அவர் சென்ற போதும் தன்னுருவைக் காட்டித்தான் கவசகுண்டலங்களையும் தான தர்மங்களையும் பெற்றார். அதனால் இன்றும் கர்னன் போற்றப்படுகிறான். சூரியன் கேட்பதெல்லாம் கொடுப்பவன். அந்தக் குணம் அவதாரமெடுத்த கர்னனிடம் இருந்தது.”

“யாசிக்க வந்திருப்பவர் கிருஷ்ணன் என்று தெரிந்தும், அவன் தனது நண்பனான துரியோதனனின் வீழ்ச்சிக்காகத் தான் யாசிக்கிறான் என்று தெரிந்தும் கேட்பதை இல்லை யென்று சொல்லாது கொடுக்கும் சூரியனது பண்பைக் கர்னனும் கொண்டிருந்தான். போர்க்களத்தில் சாவுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கும் கர்னனின் வேதனை தீர வேண்டுமானால் அவனது பாசம் அற வேண்டும். அத்துடன் அவனது மனதில் இறுதி நேர ஆசை ஒன்று இருந்தது. தான் யார் என்பது உலகிற்குத் தெரிய வேண்டுமென்று நினைத்தான். அது தெரிந்த பின் அவன் கிருஷ்ணரது அடியிலே வாழ விரும்பினான். அதனால் தான் கிருஷ்ணனிடம் அவரது அவதாரத்தைக் காட்டுமாறு கோரினான்.”

“இறைவனின் திருவிளையாடல்களுக்கு அளவே கிடையாது. கிருஷ்ணர் தர்மத்தைக் காப்பதற்காகத் திரௌபதியின் காலணிகளைத் தலையில் சுமந்து சென்ற வரலாறு யாபேரும்

அறிவார்கள். இறைவன் பக்தர்களுக்காகக் கீழான செயல்கள் பலவற்றைச் செய்துள்ளார்” என்றார் விக்னேஸ்வரமூர்த்தி.

கருணாகரக் கவிராயர் சிலிர்த்துப் போனார்; “ஐயா, இவ்வளவு காலமும் எனக்குள் இருந்த சந்தேகத்தைத் தீர்க்க முடியாது அவதிப்பட்டேன். சபையில் உள்ளவர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு அஞ்சாமல் பதில் கூறும் அளவிற்குத் தெளிவாக விடைகளை அறிந்து கொள்ளக் கூடிய சிறந்த பல நூல்களை நீங்கள் கற்றிருக்கிறீர்கள். அது தான் அறிஞர்க்கு அழகு” என்றார் கருணாகரக்கவிராசர்.

725. ஆற்றின் அளவுஅறிந்து கற்க அவைஅஞ்சா மாற்றம் கொடுத்தல் பொருட்டு.

அவையில் உள்ளோர் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு அஞ்சாமல் பதில் கூறும் அளவிற்கு ஏற்ற நூல்களைத் தெளிவாக கற்றல் வேண்டும்.

கோழையின்வாள்

“விக்கி ஐயா, உண்மையாகவே நீங்கள் துணிவுள்ளவர். கணபதி மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் அதிபராக இருந்த போது நீதியான பல செயல்களை யாருக்கும் அஞ்சாது செய்தீர்கள். அதனால் நீங்கள் பாதிப்படைவீர்களென்று பலர் கூறினர். ஆனால் அவற்றில் நீங்கள் பெருவெற்றி கண்டதோடு, பாராட்டுக்களையும் பெற்றுப் பதவி உயர்வு பெற்றீர்கள். கற்றவர்கள் மிகுந்த துணிவுடன் செயலாற்ற வேண்டும். ஒரு செயலைப் பயந்து

பயந்து செய்வதால் எந்த விதமான நன்மையும் கிடையாது. அறிவு தரக்கூடிய சிறந்த நூல்களைக் கற்றவன் துணிவுடன் செயலாற்ற வேண்டும். துணிவுடன் நல்ல கருத்துக்களை அறிஞர்கள் கூடியுள்ள சபையில் அஞ்சாமல் கூறுதல் வேண்டும். அறிஞர் கூடியுள்ள சபையில் நல்ல நூல்களைக் கற்றவன் புதிய கருத்துக்களைக் கூற அஞ்சுவது பேடியின் கையில் உள்ள கூரியவாளைப் போல பயனில்லாததாகும். கற்பது மிகவும் சலபம். நல்ல நூல்களை ஒருவன் கற்கத் தொடங்கினால் அது அறுசுவை உணவை விடச் சுவையானதாக இருக்கும். அதனால் அவன் நல்ல நூல்களைத் தேடித் தேடிக் கற்பான். நூல்களின் சுவை, அவனை மேம்பாடடையச் செய்யும். கற்றதைக் கேட்பவர்களின் மனதில் பதியுமாறு எடுத்தச் சொல்வது மிகவும் கடினமானது. பயிற்சியின் மூலம் நாம் அதை வளர்த்துக் கொள்ளல் வேண்டும். எவ்வளவோ வேலைகளுக்கு மத்தியிலும் நீங்கள் நல்ல நல்ல நூல்களைத் தேடிக் கற்கிறீர்கள். அத்துடன் அவற்றை மறந்து விடாமல் சபையில் உரையாற்றுகிறீர்கள். நீங்கள் வல்லவர்” என்றார் பண்டிதர் கந்தையா.

“இது எனக்குக் கஷ்டமானதாகத் தெரியவில்லை. பல தொழில்களைச் செய்தாலும் அதை உடல் செய்கிறதே தவிர மனம் செய்யவில்லை. அதனால் உடல் களைப்படையும். அதற்காக ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். கற்பது மனதால். மனதை எவ்வளையிலும் சுத்தமாக வைத்திருந்தால் மனம் எவ்வளவு விஷயங்களையும் ஏற்று மறக்காது வைத்திருக்கும். காமம், குரோதம், பகை, பொறாமை போன்ற தீய குணங்களால் மனதை நிரப்பினால், நல்லவை

அங்கு தங்குவதற்கு இடம் இருக்கமாட்டாது.” என்றார் விக்னேஸ்வர மூர்த்தி.

“உண்மை; அதிபர் சொல்வது உண்மை. தீய குணங்கள் மனதில் இருந்தால் நாம் நல்ல விஷயங்களை ஏற்கமாட்டோம். எனக்கு எழுபது வயதாகிறது. சிறு வயதில் படித்தது கூட ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. மனதிற்குப் பிடித்த விஷயங்கள் யாவும் ஒரு போதும் மறதிக்குட்படுவதில்லை. தீய குணமுள்ளோர் பகையைப் பற்றியே சிந்திப்பர். நல்லவர்கள் நல்லதைச் சிந்திப்பர். இவை யிரண்டும் ஒருபோதும் மறக்கப்படமாட்டாது” என்றார் பண்டிதர்.

“இப்போது அதிபர் முன்பை விடத் துணிவுடன் பல கருத்துக்களைக் கூறுகிறார். இன்னும் நிறையப் படியுங்கள்; புதிய புதிய கருத்துக்களைச் சபையில் கூறுங்கள்.” என்றார் வித்துவசிரோன்மணி.

“ஒருவன் இறக்கும்வரை கற்க வேண்டும்” என்று பெரியவர்கள் கூறுவார்கள்...” என்று கூறிக் கொண்டிருக்கையில் பண்டிதர் குறுக்கிட்டுச் சொன்னார்; “பலர் நல்ல பல நூல்களைத் தினமும் கற்றுக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அத்துடன் அவர்கள் தாம் கற்றவற்றை அறிவில்லாதவர்களுக்குச் சொல்கிறார்களே தவிர அறிஞர் கூடியுள்ள சபையில் அஞ்சாமல் கூறப்படப்படுகிறார்கள்”

“அவர்கள் கோழைகள். சரிபிழையென்று அஞ்சிக் கொண்டிராது, கற்றவர்கள் தாம் கற்றதைத்

துணிவுடன் எடுத்துக் கூறுதல் வேண்டும். நான் அதிபராக இருக்கும் போது மாணவர்களின் நலனில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டிருந்தமையால் கல்விக் கொள்கைகள் பற்றியே தீவிரமாக ஆய்வு செய்து அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தினேன். இப்பொழுது ஆன்மீக விஷயங்கள் பலவற்றை ஆய்வு செய்து அஞ்சாமல் சபைகளில் கூறி வருகிறேன். இதனால் அறிஞர்கள் பலர் பயனடைகிறார்கள். பல காலமாக வித்துவ சிரோன்மணியின் மனதில் இருந்த ஐயத்தைப் போக்க வேண்டுமென்பதற்காக அரியபல நூல்களைக் கற்றேன். இன்று அவரது சந்தேகம் நீங்கியதையிட்டு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகிறேன்” என்றார் விக்னேஸ்வரமூர்த்தி.

“இன்னும் பல நூல்களைக் கல்லுங்கள். அப்படி நீங்கள் கற்றால் நாம் பயனடைவோம்” என்று சிரித்தார் கருணாகரக் கவிராசர்.

726.வாளொடுஎன் வன்கண்ணர் அல்லார்க்கு நூலொடுஎன் நுண்ணவை அஞ்சு பவர்க்கு?

பகைவர்களுக்கு அஞ்சுபவர்களின் கையில் வாள் இருப்பதால் என்ன பயன்? நுண்ணறிவு மிக்கவர்கள் கூடியுள்ள சபையில் பேச அஞ்சுபவன் நிறைந்த நூல்களைக் கற்றதினால் உண்டாகும் பயன் என்ன?.

பேடியின் கைவாள்

சபை கலைந்து அறிஞர்கள் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தனர். வித்துவ சிரோன்மணியின் நண்பர் நாகலிங்கம். அவர் சலிப்பில்லாது நல்லபல

நூல்களைக் கற்றுப் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். எனினும் மேடைகளில் ஏறிப் பேசாதவர். அறிஞர் கூடும் சபைகள் எல்லாவற்றிற்கும் செல்வார். சென்று அவர்கள் கூறிய கருத்துக்களை அவதானத்துடன் கேட்பார். பின்பு தனது நண்பர்களுக்குத் தானும் “அப்படித்தான் எண்ணியிருந்தேன்” என்று கூறுவார். அவர் கூறுவதை யாரும் ஒரு பொருட்டாக எடுப்பதில்லை.

“நீங்கள் எவ்வளவு அறிவுடையவர்; மேதை; அப்படியான உங்களுக்கு தெரியாத தொன்று இலக்கியத்தில் இருக்குமென்று நான் நினைக்கவில்லை. இன்று அப்படியிருக்க வாலி வதையைப் பற்றி நீங்கள் சந்தேகப்பட்டிருந்தால் என்னிடங் கேட்டிருக்கலாம். அனுமானை நாம் குரங்கென்று சொல்ல முடியுமா...? மக்களில் பலர் அனுமானை ஆஞ்சநேயர் என்று நாமமிட்டுத் தெய்வமாப் பூசிக்கின்றனர். ஆனால் இராவணன் அனுமானைப் பார்த்து “நீ யார்”? என்று கேட்ட போது அனுமான்; “நான் ‘இராமதாசன்’ என்று அறிவுடன் கூறினார். இராமன் சீதையைத் தேடிக் கண்டு பிடிக்கும் பொறுப்பை அனுமானிடம் கொடுத்த போது அனுமார் மனம் மகிழ்ந்து சொன்னார்; “சுவாமி எவ்வளவோ அறிவுள்ள பலசாலிகள் தங்களுக்குச் சேவை செய்யக் காத்திருக்க, விலங்கான என்னைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறீர்கள். நான் சீதாபிராட்டியை இதுவரை காணவில்லை. என்மீது நம்பிக்கை வைத்து எனது துணிவு, ஆற்றல், சக்தி, திறமையாவற்றிலும் நம்பிக்கை வைத்து இம்மாபெருங் கைங்காரியத்தில் ஈடுபட வைத்துள்ளீர்கள்” என்கிறான். இந்தளவில் மனிதர்கள் மீது வைக்காத

நம்பிக்கையை இராமன் அனுமான் மீது வைத்துள்ளான் என்றால் அவன் மனிதரிலும் மேம்பட்டவன் என்றுதான் நாம் கொள்ளுதல் வேண்டும். அதனால் நாம் அனுமானின் வம்சத்தவனான வாலியையும் மனிதனாக, அறிவுள்ளவனாகவே கொள்ளுதல் வேண்டும்”. நாகலிங்கம் கூறிக் கொண்டிருக்கையில் வித்துவசிரோன்மணி குறுக்கிட்டார்; “இப்போது நீகூறிய விஷயத்தைக் குழந்தைகள் கூட ஒப்புக் கொள்ளும். ஒரு குழந்தையிடம், அனுமானின் படத்தைக் காட்டி; ‘இது யார்?’ என்று கேட்டால் அக்குழந்தை, குரங்கு என்று சொல்லாது, ‘ஆஞ்சநேயர்’ என்று தான் சொல்லும். ஏனென்றால் ஆஞ்சநேயர் கேட்டவரம் அளிப்பவர் என்ற நம்பிக்கை மக்களுக்கு உண்டு”

“அப்படியானால் நீங்கள் சபையில் விக்னேஸ்வர மூர்த்தியைப் பாராட்டத் தேவையில்லையே...”

“நீர் என்னைத் தவறாகப் புரிந்து விட்டீர். ‘இராமன் வாலியைக் கொன்றது தவறு’ என்ற எனது எண்ணத்தை விக்னேஸ்வர மூர்த்தியின் பேச்சு மாற்றி விட்டது. அவர் திருக்குறளுடன் இராமாயணத்தை ஒப்பிட்டு, அந்த ஒப்பீட்டுக்கான காரணங்களை நியாப்படுத்திய விதம் எனது சந்தேகத்தைக் களைந்து விட்டது என்றுதான் சொன்னேன்” என்றார் வித்துவசிரோன்மணி.

“அதைத்தான் நானும் சொல்கிறேன். திருக்குறளின் ஐந்நூற்றி ஐம்பதாவது குறளை

ஆதாரங்காட்டி விக்னேஸ்வரமூர்த்தி பேசினார். முன்பு ஒருமுறை நான் உங்களுக்கு அக்குறளை ஆதாரங்காட்டிச் சொல்லவில்லையா? யோசித்துப் பாருங்கள்” என்றார் நாகலிங்கம்.

வித்துவசிரோன்மணிக்கு அளவுக்கதிகமாக கோபம் வந்தது. எனினும் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாது சொன்னார்; “நாம் தினமும் எவ்வளவோ கதைக்கிறோம். அவையெல்லாம் சாதாரணமானவை; ஒருவன் அறிஞர் கூடியிருக்கும் சபையில் பேசுவதுதான் கற்றவர்களுக்கு ஞாபகத்தில் இருக்கும்” என்று நாகலிங்கத்தின் பலவீனத்தை வெளிப்பாடையாகச் சொல்லாமல் மறைமுகமாகச் சொன்னார் வித்துவ சிரோன்மணி.

அதைப் புரிந்து கொள்ளாத நாகலிங்கம் சொன்னார்; “அறிஞர்கள் கூடிக் கதைப்பதையும் அறிஞர்கள் ஞாபகத்தில் வைத்திருத்தல் வேண்டும். முன்பு நான் இதைப்பற்றி தக்க ஆதாரங்களுடன் விளக்கினேன்” என்றார் நாகலிங்கம்.

வித்துவ சிரோன்மணி சிரித்தார். பின்பு; “நாகலிங்கம், குழந்தைப் பிள்ளைகள் மாதிரி நீ பேசுவதால் தான் உன்னை யாரும் மதிப்பதில்லை. ஒரு கருத்தை அறிஞர்கள் கூடியுள்ள சபையில் தான் கூறுதல் வேண்டும். அவர்கள் சபையில் கூறியதை வித்துவ சிரோன்மணிக்கு முன்பே கூறினேன் என்று சொன்னால் அதை அறிஞர் பரிகசிப்பார். கற்றவனென்றால் சபையில் உள்ள அறிஞர்களுக்கு ஏன் அஞ்சுவான்.? அவையில் அமர்ந்திருக்கும் அறிஞர்களுக்கு அஞ்சுகின்றவன்

கற்ற நூல், போர்க்களத்தில் அஞ்சுகின்ற பேடியின் கையில் உள்ள வாளைப் போன்றது” என்றார்.

727. பகையகத்துப் பேடிகை ஒள்வாள் அவையகத்து அஞ்ச மவன்கற்ற நூல்.

அவையில் உள்ள அறிஞர்களுக்கு அஞ்சுகின்றவனின் கையில் உள்ள நூல், பேடியின் கையில் உள்ள கூரிய வாளைப் போன்றது.

பயனில்லாதவன்

“நான் மனதில் வைத்துப் பூசிக்கின்ற வித்துவ சிரோன்மணியா என்னைப் புரியாது, எனது அறிவை மதியாது இப்படிக் கோபமாகப் பேசுவது? இங்குள்ள அறிஞர்கள் யாபேரிலும் தலை சிறந்தவர்கள் நீங்கள். அதனால் தான் நான் கற்றவற்றை உங்களிடம் கூறுவேன். இங்குள்ளவர்களெல்லாம் அறிஞர்களா...? பண்டிதர் கந்தையா ஐந்து முறை பண்டிதர் பரீட்சைக்குத் தோற்றிச் சித்தியடையாதவர். ஆறாவது முறை தான் சித்தியடைந் ததாக இங்குள்ளவர்கள் கூறக் கேட்டுள்ளேன். நான் முதல்முறையிலேயே மிகவும் திறமையாகப் பண்டிதர் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தேன். அதன் பின் பல பரீட்சைகள் எடுத்துச் சித்தியடைந்துள்ளேன்.” நாகலிங்கம் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போது வித்துவ சிரோன்மணி குறுக்கிட்டுச் சொன்னார். “உவையெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். கற்பது வேறு. கற்றதைச் சொல்வது வேறு. கல்வியால் பெற்ற அறிவை ஒருவன் பயன்படுத்த வேண்டும். அதை விட்டு விட்டு

அறிவில் சிறந்த நூல்களை யெல்லாம் தேடித் தேடிக் கற்பதும், கற்ற பின் பரீட்சைகள் எழுதிச் சான்றிதழ் பெறுவதும் கல்வியின் நோக்கமல்ல. இன்று அதுதான் நோக்கமென்று அரசும் மக்களும் நம்புவதால் தான் நமது நாடு முன்னேறவில்லை. கற்ற கல்வியைத் தக்கவழிகளில் பயன்படுத்த வேண்டும். நீ அப்படிப் பயன்படுத்துகிறாயா? ஓர் இயந்திரத்தை வாங்கினால் அந்த இயந்திரத்தின் மூலம் பெறக்கூடிய உச்சப் பலனைப் பெறுதல் வேண்டும். அதைவிட்டு விட்டு அதைப் பௌத்திரமாகக் கட்டி வைத்துப் பாதுகாப்பதில் அர்த்தமில்லை. நீர் கற்றதை எனக்குக் கூறுவதால் உமக்கு என்ன இலாபம்? அத்துடன் நீர் கூறுவதை நான் கேட்பதால் எனக்கு என்ன பயன்....? அறிவு வேறு, நாவன்மை வேறு. அறிவுள்ளவன் நாவன்மை உடையவனாக இருக்கமாட்டான். கற்றவர் தான் கற்றதை மற்றவர்களுக்குத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுவதில் வல்லவராக இருக்க வேண்டும், அத்துடன் சொல்லும்போது மறதி இல்லாமல் சொல்ல வல்லவனாகவும், சபைக்கு அஞ்சாதவனாகவும் இருத்தல் வேண்டும். நீர் அறிஞர் என்பதை நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன். அதை சபை ஒத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். நீர் தொழில் தேடுவதாக இருந்தால் சிபார்சு செய்யலாம்; கடன் பெறுவதாக இருந்தால் பொறுப்புக் கூறலாம். ஆனால் நீர் அறிஞர் என்று கூறச் சொல்வதை எப்படி ஏற்பது? சபையில் ஏறி பேசினால் தான் உம்மை அறிஞராக அறிஞர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள்.”

நாகலிங்கம் எதுவும் பேசவில்லை. அவரால் பேசமுடியவில்லை. அதனால் வித்துவசிரோன்மணி

சொன்னார்; “நீர் என்னுடன் பேசும் போது அருமையான விஷயங்களைக் கூறுகிறீர். பாண்டவர்கள் வனவாசம் செய்து கொண்டிருந்த போது ரோம மகரிஷியின் தோப்புக்குள்ளிருந்த பழம் ஒன்றைத் திரௌபதி பறிக்கக் கையை நிட்டினாள். அவளது கை பழத்துடன் ஒட்டிக் கொண்டது. அவளுக்கு உதவப்போன பாண்டவர்களது கைகளும் பழத்துடன் ஒட்டிக் கொண்டன. அந்த இடத்தில் பாண்டவர்களைக் கிருஷ்ணர் காப்பாற்றிய விதம் பிழை. கிருஷ்ணர் திரௌபதியினதும் பாண்டவர்களினதும் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கியிருக்கக் கூடாது.” என்றீர். அதற்கான காரணத்தையும் சொன்னீர். பின் குருஷேத்திர யுத்தம் நடக்கும் போது கிருஷ்ணன் திரௌபதியின் பாதணிகளைத் தன் தலையில் சுமந்து சென்றதும், பின் திரௌபதியை யாரென்று தெரியாமல் மொட்டாக்கிட்டு பீஷ்மரிடம் அழைத்துச் சென்று “தீர்க்க சுமங்கலிபவ” என்று ஆசீர்வதிக்கச் செய்ததும் பிழை என்று தகுந்த ஆதாரங்களுடன் கூறினீர். இதை நான் சபையில் நாகலிங்கம் இப்படிக்கூறுகிறார் என்று சொல்ல முடியுமா...? சபைக்கு அஞ்சாமை என்பது புத்தக அறிவால் உண்டாவதில்லை. இதைக்குரு முலமாகவோ அல்லது இன்னொருவரிடமிருந்தோ பெற முடியாது. நீரே அதை உருவாக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். தான் கற்றவற்றை அறிஞர்கள் கூடிய அவையில் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியவாறு சொல்ல முடியாதவன், பலநூல்களைக் கற்றிருந்தாலும் அதனால் எந்தப் பயனையும் அடையமாட்டான். எனவே மற்றைய அறிஞர்களைப் போல நீங்களும், அறிஞர்கள் உள்ள சபையில் துணிவுடன் உங்கள் கருத்தைச் சொல்லுங்கள். இல்லாவிட்டால் பேசாமல்

இருங்கள். எனக்குக் கூறியது போல
 இன்னொருவருக்குக் கூறினால் அவர்கள்
 உங்களைப் பரிகசிப்பார்கள்” என்றார்
 வித்துவசிரோன்மணி.

728. பல்லவை கற்றும் பயம் இலரே நல்லவையுள்
 நன்கு செலச்சொல்லா தார்.

அறிஞர்கள் கூடியிருக்கும் அவையில்
 அவர்களின் மனதில் பதியுமாறு பொருளைச்
 சொல்ல முடியாதவன், பல நூல்களைக்
 கற்றிருந்தாலும் ஒரு பயனும் இல்லை.

கீழானவன்

வித்துவசிரோன்மணி அப்படிக்கூறிய பின்பும்
 நாகலிங்கம் அவர் கூறியவற்றை ஏற்காது
 சொன்னார்; “ஒருவன் நூல்களைக் கற்பது
 அறிவுக்காக, தன்வாழ்வு சிறக்க வேண்டும்
 என்பதற்காக. அந்த நோக்கத்தையே நான்
 கொண்டுள்ளேன். அதனால் அரிய பலநூல்களைத்
 தினமும் தேடிக்கற்கிறேன். அறிஞர் சபைகள்
 வைக்கும் பரீட்சைகளில் தோற்றி திறமைச்
 சித்தியடைகிறேன். என்னிடம் பத்துப் பட்டங்கள்
 உள்ளன. எந்த ஒரு வினாவை எந்தப் பேரறிஞர்
 தொடுத்தாலும் நான் விடை சொல்வேன். அது
 எனக்குப் போதும்” என்றார் நாகலிங்கம்.

“புத்தக அறிவுள்ளவன் பரீட்சைகள் எழுதிச் சித்தியடையும் வல்லமை பெற்றிருப்பானே தவிர, அவன் பெற்ற அறிவால் அவனுக்குப் பயன் உண்டாக மாட்டாது. ஒருவன் பெற்ற அறிவு வெள்ளம் போலப் பெருக்கிப் பாய வேண்டுமே தவிர குடத்தில் அடைக்கப்பட்ட நீராக இருக்கக்கூடாது. அத்துடன் கற்றவன் கல்லாதவர்களுக்குக் கல்வியை அளித்து அதன் மூலம் புகழ் உண்டாக வாழ வேண்டும். அந்தப் புகழைத் தவிர மனிதனுக்கு உறுதிதருவது உலகில் வேறெதுவும் இல்லை. ஒருவன் தனது அறிவை வெளிப்படுத்த வெளிப்படுத்தப் புகழ் வளரும். உடம்பு அழித்தாலும் அப்புகழ் நிலைத்து நின்று அவனது பெயர் சொல்லும். கற்றவன் கற்றோர் சபையில் ஏறிப் பேசமுடியாவிட்டால் பேசாமல் இருத்தல் வேண்டும்.” என்றார் வித்துவிசிரோண்மணி.

“எனக்கு மேடையில் ஏறிப்பேச அச்சமில்லை. ஏனென்றால் நான் கற்றளவு இங்கு யாரும் கற்கவில்லை” நாகலிங்கம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

வித்துவ சிரோண்மணிக்கு அளவுக்கதிகமான கோபம் வந்தது. கற்ற முடனுடன் கதைப்பதில் அர்த்தமில்லை என்று தனது கோபத்தை அடக்கினார். ஆனால்; “இங்கு தன்னை விடக் கற்றவன் வேறு யாருமில்லை” என்று துணிவுடன் நாகலிங்கம் கூறியதால் அவருக்கு அடக்க முடியாத கோபம் வந்தது.

“ஒருவன் அறிஞன் என்பதை இன்னொரு அறிஞன் கூற வேண்டுமே தவிர தன்னைத் தான்

அறிஞன் என்று கூறுபவன் மனநோயாளிக்கு ஒப்பானவன்” என்றார் வித்து சிரோன்மணி.

அப்பொழுது அங்கே தணிகாசலம் வந்தார். தணிகாசலத்தைக் கண்டதும் நாகலிங்கத்திற்குச் சற்று ரோசம் வந்தது. ஊரவர் கற்ற தன்னை மதியாது கையெழுத்தைக் கூட ஒழுங்காக வைக்கத் தெரியாத தணிகாலத்தை மேலானவராக நினைப்பது அவருக்கு எரிச்சலைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அதனால் தணிகா சலத்திற்குச் சுடும்படியாகச் சொன்னார்; “நீங்கள் சொல்வது சரி. பல நூல்களைக் கற்றவனை இங்குள்ளவர்கள் யாரும் மதிப்பதில்லை. கையெழுத்தை ஒழுங்காக வைக்க முடியாதவர்களைத்தான் மதிக்கிறார்கள். நீங்கள் போற போக்கைப் பார்த்தால் தணிகாசலத்தையும் அறிஞன் என்று சொல்லி மேடை ஏற்றுவீர்கள்”

அதைக் கேட்ட தணிகாலத்திற்குச் சிரிப்பு வந்தது; “நாகலிங்கம் ஐயா, நான் படிக்கவில்லைத்தான். ஒப்புக் கொள்கிறேன். தற்பொழுது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மிகப் பெரிய அறிஞர்கள் பலர் பாடசாலைக்குச் செல்லாமலும் பரீட்சை எழுதாமலும் வாசிப்பதன் மூலம் அறிஞரானவர்கள். பாரதம், இராமாயணம், புராணம், வேதம், உபநிடதம் இதுபற்றியெல்லாம் நான் வாசித்திருக்கிறேன். அறிஞர் பலர் பேசியதைக் கேட்டிருக்கிறேன். இதில் எதைப்பற்றியென்றாலும் நான் மணிக்கணக்காக அறிஞர் சபையில் பேசத் தயாராக உள்ளேன். உயர்ந்த நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்திருந்தாலும் அறிஞர்கள் கூடியுள்ள சபையில் பேச அஞ்சுபவர் படிக்காதவர்களை விடக்

கேவலமானவர்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா...? இது தெரியாமலா நீங்கள் நூல்களைக் கற்றுப் பரீட்சை எழுதினீர்கள். உயர்ந்த நூல்கள் என்ன சொல்கின்றன.” என்று கேட்டுவிட்டு நிறுத்தினார் தணிகாசலம்.

நாகலிங்கத்திற்கு வியர்த்தது; “உயர்ந்த நூல்கள் பல்வேறுபட்ட உயர்ந்த கருத்துக்களைச் சொல்கின்றன. இதில் இவன் எதைக் கேட்கிறான். அவன் ஒன்றைக் கேட்க நான் ஒன்றைச் சொல்ல, அவன் அதை மறுத்தால் நாளைக்கு ஊர் முழுவதும் இதே பேச்சாய்த்தான் இருக்கும். அதனால் கவனமாகப் பதில் சொல்ல வேண்டும்” என்று நினைத்தார்.

“அறிஞர் சபையில் தான் கற்றவற்றை ஒழுங்காகப் பேசத் தெரியாதவன் பேடி” என்று நமது பழந்தமிழ் நூலொன்று கூறுகிறது. அந்தத் தமிழ் நூலைப் படியாத உங்களைக் கற்றவர் என்று யார் கூறினார்கள்?” என்று கேட்டார் தணிகாசலம்

**729. கல்லா தவரின் கடையென்ப கற்று அறிந்தும்
நல்லார் அவைஅஞ்ச வார்.**

நூல்கள் பலவற்றைக் கற்றறிந்த போதும் நல்ல அறிஞர் கூடியிருக்கும் சபையில் பேச அஞ்சுகின்றவன், கல்லாதவரை விடக் கீழ்ப்பட்டவனாவான்.

இறந்தவன்.

தணிகாசலத்தின் பேச்சைக் கேட்ட
 வித்துவசிரோண்மணி பெரிதாகச் சிரித்தார்;
 “தணிகாசலம் படிக்கா விட்டாலும் மிகுந்த
 அறிவுள்ளவன். எதைக் கேட்டாலும் சொல்வான்.
 நாகலிங்கம் வசமாக மாட்டிக் கொண்டார்” என்று
 நினைத்தார்.

“நாகலிங்கம் ஐயா, இராமாயணத்தைப்
 பற்றியும் பாரதத்தைப் பற்றியும் புராணத்தைப்
 பற்றியும் இலக்கியப் பேரவையில் பல்வேறு
 அறிஞர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களைக் கூறினார்கள்.
 இராமாயணத்தில் ஏகபத்தினி விரதனாக
 அவதாரமெடுத்து வாழ்ந்து காட்டிய இராமன், மகா
 பாரதத்தில் கடவுளாகவே வந்து ஆயிரக்கணக்கான
 கோபியருடன் கொஞ்சி விளையாடியது சரியா...?
 இது பற்றி உங்களது கருத்து என்ன?” என்று
 கேட்டார் தணிகாசலம்.

நாகலிங்கம் சற்று ஆடிப்போனார். அவருக்கு
 வியர்த்தது. “ஓர் அறிஞன் அக்கேள்வியைக்
 கேட்டால் அதற்கான பதிலை விளக்கமாகக்
 கூறலாம். படிப்பு வாசனையே இல்லாத இவனுக்கு
 பல நூல்களைக் கசடறக் கற்ற நான் பதில்
 கூறினால் கற்றவர்கள் என்னை மதிப்பார்களா...?”
 என்று நினைத்தார் நாகலிங்கம்.

“உங்களுக்கு அது தெரியாவிட்டால் நான்
 கூறுகிறேன். வித்துவசிரோண்மணி ஐயா, நீங்கள்
 பெரும் அறிஞர். கற்றதை அஞ்சாமல் மேடையில்
 ஏறிச் சொல்ல வல்லவர். ஆனால் நாகலிங்கம்
 அவர்கள் தான் அனைத்தும் கற்றதாகச்
 சொல்கிறாரே தவிர, தான் கற்றதை அறிஞர் கூடிய

சபையில் சொல்ல ஏன் தயங்குகிறார்? அவர் தயங்குவதால் எனக்கு அவர் கற்ற கல்வியின் மீது சந்தேகமாக உள்ளது. ஒருமாணவன் பரீட்சையில் சித்தியடைய நூல்கள் பலவற்றைக் கற்கத் தேவையில்லை. பரீட்சைக்கேற்றவாறு சில கேள்விகளுக்கு விடையெழுதத் தெரிந்தால்போதும். ஆனால் மேடையில் ஏறிப்பேச துணிவு வேண்டும். தான் விரிவாகக் கற்றவற்றை அறிஞர் ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் சபையில் சொல்ல அஞ்சுவன், உயிரோடு வாழ்ந்தாலும் அவன் இறந்தவனுக்கு ஒப்பானவனாகவே கருதப்படுவான் என்று பெரியவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். நீங்கள் பல நூல்களைக் கற்றதாகக் கூறுகிறீர்கள். அப்படியானால் சபையேறிப் பேசுதல் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சடலமென்றே கொள்ள வேண்டிவரும்” என்றார் தணிகாசலம்.

தான் கூறியதற்குத் தணிகாசலம் இப்படிப் பதிலளிப்பான் என்று எதிர்பாராத நாகலிங்கம் தடுமாறிப் போனார். அவரது உடல் நடுங்கியது. அதைக்கவனித்த வித்துவசிரோன்மணி சொன்னார்; “தணி, நாகலிங்கம் கற்றவர்; என்னுடன் வாதிடுபவர்; அறிஞர். நீ அவருடன் இப்படிப் பேசக்கூடாது” என்றார்.

“உண்மைதான் ஐயா, படித்தவன் எளிமையானவனாகவும் மற்றவர்களை மதிப்பவனாகவும் இருத்தல் வேண்டும். நான் கற்கவில்லை என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்களா...? இலக்கியப் பேரவையில் நான் பேசத்தயார். எந்தத் தலைப்பில் பேசவேண்டுமென்று சொல்கிறீர்களோ அந்தத் தலைப்பில் நான் பேசுகிறேன். அதற்கான

ஒழுங்குகளைச் செய்து தாருங்கள்”
என்றார்தணிகாசலம்.

வித்துவசிரோன்மணியும் நாகலிங்கமும்
திகைத்துப் போனார்கள்; “நான் வாறன்” என்று
சொல்லி விட்டுச் சென்றார் தணிகாசலம்.
வித்துவசிரோன்மணி நாகலிங்கத்தைப் பார்த்தார்.
அவரது பார்வை “இது உனக்குத்
தேவைதானா...?” என்று கேட்பதைப் போல
இருந்தது.

“தணிகாசலம் என்ன சொல்லி விட்டுப்
போகிறான் என்று உங்களுக்கு விளங்கியிருக்கும்.
இனிமேலும் நீங்கள் சபையேறிப் பேசாது விட்டால்
உங்களுக்கு அவமானம் ஏற்படும்” என்று கூறிவிட்டு
நடந்தார் வித்துவசிரோன்மணி.

வித்துவசிரோன்மணி செல்வதைப் பார்த்துக்
கொண்டு நின்றார் நாகலிங்கம்; “மேடைகளில் ஏறிப்
பேசத் துணிவு வேண்டும். தான் விரிவாகக்
கற்றவற்றை அறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளும்
வகையில் சபையில் சொல்ல அஞ்சுபவன்
உயிரோடு வாழ்ந்தாலும், அவன் இறந்தவனுக்கு
ஒப்பானவனாகவே கருதப்படுவான்.” தணிகாசலம்
கூறியது நாகலிங்கத்தின் செவிகளில் ஒலித்தது.
மெல்ல நடந்தார். வீட்டுக்கு வந்த பின்பும்
தணிகாசலம் கூறியவார்த்தைகள். அவரது
காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன.

730. உளர்எனினும் இல்லாரொடு ஒப்பர் களன் அஞ்சிக்
கற்ற செலச் சொல்லா தார்.

அவைக்கு அஞ்சி தான் கற்றவற்றை
கேட்பவர்களின் மனதில் பதியுமாறு சொல்ல
முடியாதவர்கள், உயிரோடு வாழ்ந்தாலும்
இறந்தவர்களுக்கு ஒப்பானவர் ஆவர்.